

မိုးမိုးသောရာသီ

ကြယ်စင်မျိုးမေ

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို ပိုင်စိုးမေ

BURMESE
CLASSIC

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပျစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၁၅ ခုလိုင်လ
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆုက အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖြန့်ဖြူး	- ၁၄၀၀ ကျပ်
အုပ်စု	- ၅၀၀ အုပ်

၇၉၅ ကုဒ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို ပိုင်စိုးစေ/ ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။

၂၇၂ - စာ ၊ ၁၂၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို ပိုင်စိုးစေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို ပိုင်စိုးစေ

“မင်းသွားရင် ငါ ကိုယ်ပြဿနာ ကိုယ် မရှင်းတတ်တော့ဘူး။
မင်းကုညို့မှ ငါ့ပြဿနာတွေ ပြေလည်သွားနား။ ငါ ယောက်ျား
ပြန်ဖြစ်ခွင့်ပေးမယ် ငါက အားနာတတ်တာရယ်၊ ပျော့ညံ့တာ
တွေရယ်ကြောင့် ငါ့သက်အိတွက် ငါ့ ပျော့ကွက်ကို နင်းပြီး
ငါ အခြောက်ဘဝ ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

အံ့ဘုန်းစိုင်းစိုး

“လွတ်...ခင်ဗျားလို ဘယ်တော့မှ အပြင်မှန်မရမယ့်၊
နောင်တမရမယ့် ရာသက်ပန် အခြောက်တစ်ယောက်က
ကျွန်မကို ဆွဲလား၊ လွဲလားလုပ်တာ အခံရခက်ဆုံးပဲ”

အိမ်ခြံဖျက်ခြယ်

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့အထင်ကရ အင်းယားလမ်းသွယ်ထဲမှာ
“ပိုင်စိုးသိတာ” ဂေဟာတည်ရှိသည်။ ပုံစံက (၂) ထပ်တိုက်ပေ
မယ့် ရှေးပုံစံ၊ ခံခံထည်ထည်။

ဦးပိုင်စိုးနှင့်ဒေါ်ဝေသီတာမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရံ
မျှပေမယ့် သူဌေးစာရင်းဝင်တွေ။ တကယ့် ကျိုကျိတက်။ ဘယ်
ညီ ဘယ်လိုတွေ ချမ်းသာကုန်ကြမှန်းမသိသည့် ခရိုနီတွေလို
ပျောက်။

မိဘဘိုးဘွားရဲ့အမွေ ခြံနှင့်အိမ်။ နောက်... မိဘလက်
ထော်ရွှေဆိုင်တို့ဖြင့် သန့်သန့်စင်စင် ကြွယ်ဝခဲ့တာပါ။ ပြောရလျှင်
နောက်ကြောင်းရှင်းသည်ပေါ့။ သူများ မျက်ခုံးမွှေးပေါ် စကြာ

မလျှောက်သလို၊ သူတစ်ပါးရဲ့မျက်ရည်နှင့်လည်း ဘဝကို မတည်ဆောက်ခဲ့ပါ။

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနှင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်မနေဘဲ ဘဝကို ရိုးသား၊ ကြိုးစားစွာဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာ မိသားစုဘဝလေးကို သန့်စင်စွာ တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။

အများအမြင်မှာ အားလုံးပြည့်စုံပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့သာယာနေသည်ဟု ထင်စရာရှိပေမယ့် လူတစ်ခု ပူမှုရယ်ကုဋေ မရှိတောင်မှ ပူမှုတစ်ခုကတော့ အကြီးအကျယ်။

ပူမှုတစ်ခုမို့သာ တော်ရောသည်။ အဲဒီတစ်ခုကလည်း ရောမတစ်ခုကြီးပါ။

အကြောင်းကတော့ သားကြီးကိစ္စပါပဲ။

သူတို့မှာ သားနှင့်သမီး နှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် သားကြီး 'အံ့ဘုန်းပိုင်စိုး' ဟာ လူပုံစံက အောင်ရဲလင်းတို့လို မြင့်မြင့်မားမား၊ ထွားထွားနုနုရှိလျက်နှင့် မင်းသားတွေ အခြောက်ကား ရိုက်ကြသလို၊ တဖြည်းဖြည်း ခြောက်လာပြီး ယခုတော့ အခြောက်အပေါင်းအသင်းတွေ၊ ယောက်ျားအပေါင်းသင်းတွေနှင့် တကယ့်ကို ပီပီပြင်ပြင်ခြောက်လာလို့ပါပဲ။

မိဘနှစ်ပါးမှာ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတို့ဖြင့် လုံးချာ

ပတ်ချာလည်နေရင်း သားနှင့်သမီးကို အမှတ်တမဲ့နေလာမိခဲ့ရာ ယခု သတိထားမိချိန်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့၊ သိမ်းလို့ မရတော့မည့်အခြေ။

မိသားစုဝင်အားလုံး စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြင့် တစ်နေ့၊ တစ်နေ့ ဒီခေါင်းစဉ်အောက်မှာပဲ တဝဲလည်လည်။

သမီးငယ် 'မြတ်နိုးပိုင်စိုး' လေးကတော့ လိမ်မာပါသည်။ မိဘကို ဘာမှစိတ်ဆင်းရဲအောင် မပြုရှာ။ သူများသူဌေးသမီးတွေလိုလည်း လန်၊ ပြန်၊ ကော့လန်မနေ။ အသက် (၁၈) နှစ်အရွယ် သင်္ချာမေဂျာတက်နေသည့် ဒုတိယနှစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ။ ဘဝကို ပုံမှန်ဖြတ်ကျော်နေသူ။

နီကကလပ်မတက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးမသုံး။ Shopping ခဏခဏမထွက်လျှင်ဘဲ အလိမ္မာစာရင်းဝင်နေသည့်ခေတ်။ အဲ... ရည်းစားလည်းမထား။ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းလောက်၊ ဘာလောက်ပဲ ရှိထင်ပါ။

သားကြီး အံ့ဘုန်းပိုင်စိုးရဲ့အလုပ်ကိုက သူ့ကို ခြောက်စေတာလား။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူများတကာတွေလည်း ဒီလိုပဲ ဖက်ရှင်ဆိုင်တွေ ဖွင့်နေကြတာပါပဲ။ အသက် (၂၂) နှစ်ပြည့်ပြီး ဘွဲ့တစ်ခုခုရပြီးရုံပေမယ့် သားကြီးဟာ သူ့အနိတိလေးရဲ့ဖက်ရှင်ဆိုင်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထဲထဲပင်ပင်။ သူပါ

ကူရင်း ဆိုင်ရဲ့အထာတွေကို နားလည် နေသူ။

ဟော ... မနှစ်က သူ့အန်တီလေး ပြုံးဆို သူ့
ယောက်ျားရဲ့အမေရိကားကိုလည်း လိုက်သွားရော တူတော်မောင်
ကို လွှဲထားခဲ့လေရာ လုပ်ငန်းက ပုံမှန်လည်ပတ်နေပေမယ့်...

နဂိုက ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ပြီး မိန်းမဆန်ချင်သည့် သား
ကြီးမမျှာ ယခုတော့ အခြောက်ရာနုန်းပြည့် ဖြစ်သွားပါလေပြီ။

မိန်းမလို လုံးလုံးမဝတ်ပေမယ့် မြင်တာနှင့် ဂေးမှန်း
သိသာနေပေပြီ။

သမီးမြတ်နိုးကတော့ မဲ့ခါ၊ ရွဲ့ခါနှင့်။

“ကိုကို အခြောက်ဖြစ်တာ ယောက်ျားပိုင်းလုံးတွေနဲ့
အခြောက်တွေကြောင့်၊ သူတို့က ကိုကိုဆီက ဖက်ရှင်ထည်တွေ
အလကားလိုချင်တော့ ပိုင်းပြီး နူးကြ၊ နပ်ကြရင်း ကိုကို
အခြောက်ဖြစ်ရတာ”

နံနက်စာ ပိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြရင်း စကားပြောကြ၊
ဆွေးနွေးနေကြခြင်းပါ။ ဦးပိုင်စိုး၊ မျက်ခုံးပင့်ပြီး သမီးကို ငြင်း
ချက်ထုတ်သည်။

“သမီးရယ် ... ဖေဖေကို လာပြီး နူးစမ်း၊ နပ်စမ်းပါ။
မရပါဘူး။ သမီးကိုကိုကို သူ့အန်တီလေး ဖျက်သွားတာ”

သူညီမထံတော့ ဒေါ်ဝေသီတာ မခံနိုင်။ ယောက်ျား

ဖြစ်သူကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြီး ...

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ရှင်၊ ဝေ့ညီမက သူ့တူကို တူမ
လေးလို ချစ်တာ၊ အရာရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ဗိုင်း
ကောင်းကျောက်ဖိဖြစ်အောင် သင်သွားတာ”

“အေးလေ ... မင်းညီမ အသင်ကောင်းလို့ အခု ဗိုင်း
ကောင်းကျောက်အဖိလွန်ပြီး ကြွကိုမကြ၊ ထကို မထတော့တာ”

“ရှင်နော် ... သားကို၊ ရှင်သာ ထ၊ မပြောလိုက်ချင်
ဘူး”

“ဟ ... ယောက်ျားပီပီ ထ၊တာကမှ ကောင်းဦးမယ်၊
အခုကျ သားမွေးထားပြီး ယောက်ျားတွေ တရုံးရုံးနဲ့ ဘယ်
လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းသလဲ”

ဖေဖေနှင့်မေမေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားတွေများ
တော့မည်ပြင်လျှင် မြတ်နိုး တားဆီးရ၏။ နိမ့်မလွယ်။ သူငယ်ချင်း
ဘဝမှ တက်သည့် ဇနီးမောင်နှံတွေမို့ ဖေဖေနှင့်မေမေဟာ ပြော
နော၊ ဆိုမနာ။

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်၊ သမီး
စဉ်းစားလိုရတာလေးတစ်ခု ပြောကြည့်မယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း
တူပြီးစဉ်းစားပေး”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့ ... ပြောကြည့်ပါဦး”

သားကြီးကတော့ မနက် (၆) နာရီလောက်ကတည်းက မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်အဖွေးသား၊ ရှိုးစမိုးနှင့်၊ ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ သူ့ရဲ့ဖက်ရှင်ဆိုင်ကိုဖြစ်နိုင်သလို၊ သူ့အခြောက်မိတ်တွေ၊ ဘွိုင်းဖရန်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံစားသောက်ဖို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မိသားစုမှာသာ သူ့အကြောင်း ဆွေးနွေးရင်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရတက်မအေးနိုင်ကြတာ။

“ကိုကိုကို ယောက်ျားစိတ် ပြန်ဝင်လာအောင် မိန်းကလေး ရည်းစားလေး၊ ဘာလေး ထားကြည့်ခိုင်းရရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟာ ... သမီးကလည်း နင့်အစ်ကိုက ခြောက်နေပြီ ဥစ္စာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိန်းကလေးရည်းစားရမလဲ၊ ဘယ်မိန်းကလေးကရော အခြောက်ကို ကြိုက်မလဲ”

“မေမေကလည်း ကိုကိုက ကြောင်ပဲ၊ ကြောင်မှန်ရင် ကြွက်ကို ကြိုက်ရမှာပေါ့၊ ကြောင်၊ ကြောင်ချင်း ဘယ်ကြိုက်မလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... မဟာကျော်ရယ်၊ ညည်းပြောတဲ့ ကြွက်ကရော ဘယ်သွားရှာမလဲ”

ဖေဖေစကားကို မြတ်နိုးက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးရင်း အာမခံသည်မှာ။

“ကြွက် ရဲ့ရစေမယ် ဖေဖေ၊ မြတ်နိုးသူငယ်ချင်းထဲမှာ ချောချောလှလှ၊ ထက်ထက်မြက်မြက် ကြွက်လေးတစ်ကောင် ရှိတယ်၊ သူ့ကို အကူအညီတောင်းကြည့်မယ်”

“ဘယ်လိုတောင်းမလဲ သမီးရဲ့၊ နင့်အစ်ကိုက မိုးလင်း မိုးချုပ် အိမ်မှမကပ်တာ၊ ယောက်ျားတရုံးရုံး၊ အခြောက်တရုံးရုံးနဲ့ ဒီလောက် ရာနှုန်းပြည့်ခြောက်နေတဲ့ဟာ”

“ရဲ့ရစေမယ် ဖေဖေ၊ သူ့ကို အိမ်ခေါ်လာမှာပေါ့၊ ကိုကိုနဲ့ တစ်ကွေ့မဟုတ်တစ်ကွေ့ တွေ့စေရမယ်၊ သူက ယောက်ျားဆန်ဆန်လေးဆိုတော့ မိန်းကလေးအစစ်တွေလို သိပ် ပြီး နုနဲ့၊ ရှက်ရှက်မနေတတ်တာ တစ်ပန်းသာတယ်”

မြတ်နိုးပိုင်စိုးစကားကို ကြားလိုက်ရလျှင် ဒေါ်ဝေသီတာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ဗြန်းခနဲပုတ်ရင်း ...

“အမယ်လေး သမီးရယ် ... မိန်းမရှာနဲ့ယောက်ျားရှာ တွေ့ပြီး ကြိုးတွေရှုပ်ကုန်၊ ဇာတ်တွေ ရှုပ်ကုန်မှ ရှင်းမရဖြစ်နေ ပါဦးမယ်၊ သမီးအကြံက အန္တရာယ်ရှိပါတယ်ကွယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ... မေမေက ကိုကိုကို အခြောက်ကြီးဖြစ်နေတာ ကြိုက်တယ်ပေါ့၊ ဒီလိုပဲ ယောက်ျားတွေက ချူစားကြ၊ မြူစားကြ၊ ပိုင်းလုံးလုပ်နေကြတာကို ကြိုက်တယ်ပေါ့”

မြတ်နိုး၏ဒေါ်မာန်ပွားသည့် လေသံကြောင့် ဦးပိုင်စိုး

သူ့သမီးစကားကို ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲ ဝေကလဲ။ အဆုံးထိမတွေးနဲ့လေ။ ကိုယ့်သား ယောက်ျားစိတ်ပြန်ဝင်လာရင် ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြီ။ ကျန်တာ အလိမ္မာသုံးလို့ရပါတယ်ကွာ၊ ပါးပါးလေးပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြောပါဦး။ သမီးသူငယ်ချင်းက သမီးတို့မေကျာကပဲလား။ နယ်က လာနေတာလား။ သမီးနဲ့ တော်တော်ခင်သလား”

ဒေါ်ဝေသီတာ၏လားပေါင်းများစွာကို မြတ်နိုးက အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်ရသည်။

“သူက စာတော်တယ်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်တယ် မေမေ။ မိဘက ချို့တဲ့တော့ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ ကိုယ်ရှာပြီး ကျောင်းတက်တယ်”

“ဘယ်လိုရှာတာလဲ သမီးရဲ့၊ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့”

“စက်ချုပ်တယ် မေမေ။ သူတို့မြို့က လာဖွင့်တဲ့ အပြင်ဆောင်မှာတည်းပြီးနေတာမို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အင်္ကျီတွေ၊ လုံချည်တွေ၊ စကတ်တွေ ချုပ်ပေးတယ်။ အဝတ်တစ်စုံကို အပြင်က တကယ့်ဒီဇိုင်းနာတွေအတိုင်း အဆင့်မြင့်မြင့် ချုပ်ပေးတတ်တယ်။ သမီးတောင် အခု သူ့ဆီမှာ ပြောင်းအပ်တယ်။ သူ့ဆီက ပြန်ပြန်ရပြီး ချုပ်ခလည်း သက်သာတယ်လေ”

“ဟဲ့ ... အဲဒီလိုလူက ဒီလိုအိမ်လိုက်ပြီး နင့်အစ်ကိုအခြောက်ကို ပြုပြင်ပေးချင်ပါမလား”

“သမီးကို သူ တော်တော်ခင်ပါတယ်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အလုပ်အပ်သလို လစာနဲ့လုပ်ခိုင်းရင် အဆင်ပြေလောက်ပါတယ်”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

“ဪ ... မေမေကလည်း ကိုကို ယောက်ျားပြန်ဖြစ်ရေးအတွက် ဒီလောက်တော့ ရင်းရမှာပေါ့။ ကိုကိုနဲ့ မေမေငွေဘယ်ဟာက အရေးကြီးသလဲ”

“ငွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ သမီးပြောတာ နားကောင်းကောင်းမလည်လို့”

“သူလည်း အဆင်ပြေ၊ ကိုယ်လည်း အဆင်ပြေအောင် သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြီး လစာနဲ့ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့ မေမေ။ သူ့ခမျာ သူ့အလုပ်တွေကို ထားခဲ့ရမှာလေ”

“အေးပါ တစ်လ ဘယ်လောက်ပေးရင် သင့်တော်မလဲ”

“တစ်သိန်းလောက်ပေါ့။ နောက် ... သမီးနဲ့ အတူသွား၊ အတူလာပေါ့”

“မိမြတ်နိုး ... နင့်သူငယ်ချင်းကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ချင်လို့ ခွင့်ဆင်တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဪ... မေမေကလည်း ကြည့်နေပါ။ တော်ကြာမှ ငါ့သမီးလေး ကယ်လို့ ငါတို့မိသားစု စိတ်ချမ်းသာရတယ်ဆိုပြီး သမီးကို ကျေးဇူးတွေ အထပ်ထပ်တင်နေမှာ မြင်ယောင်မိသေးတယ်”

မြတ်နိုးအပြောကို မေမေက မျက်စောင်းထိုးပေမယ့် ဖေဖေကတော့ ချက်ချင်းပင် မီးစိမ်းပြလိုက်သည်။

“ကဲ... သမီး... သမီးပရောဂျက်ကို အမြန်ဆုံးသာ အကောင်အထည်ဖော်ပေတော့၊ ကြာရင်... ငါ့သား ဘဝပျက် လိမ့်မယ်၊ အေကိုက်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးရ၊ အရှက်တကွဲဖြစ်ရတာ ထက်စာရင် ယောက်ျားရှာကို ချွေးမတော်ရတာကမှ ခံသာပါဦးမယ် မိန်းမရယ်”

“ရှင်ကလည်း မဦးမချွတ်၊ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်သား ယောက်ျားစိတ် ပြန်ပေါက်လာရင် ဒီဇာတ်ကို ရပ်မှာပဲ”

“ဖေဖေတို့မေမေတို့သဘောပါ။ ကဲ... ဒါဆို သမီး ခြူးကို ခေါ်ခဲ့တော့မယ်နော်”

အခန်း (၂)

အိမ်ခြူးမျက်ခြယ်။

နယ်က ကျောင်းလာတက်နေရပြီး ချိုချိုငဲ့ငဲ့လေးပေမယ့် သူမ အားမငယ်တတ်။

သစ်ပင်လေးတွေလိုပေါ့။ ဒေါင်းငှက်လေးတွေလိုပေါ့။ အပင်ပေါက်ဘဝမှာ သေးကွေးကြုံလိုတာ၊ မလှမပရှိတာ သဘာဝပဲ။

အဓိကက ဘဝကို သတ္တိရှိရှိနှင့် ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ် နိုင်တာ။ အပင်ပေါက်ဘဝကို လူငယ်အားမာန်နှင့် ရဲရင့်မှန်ကန်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ တက္ကသိုလ်ဆိုတာကို အိမ်ခြူး တက်ဖူးချင်သည်။ နောက်... မာစတာတွေ၊ မဒေါက်တာ

ဘွဲ့တွေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင်၊ တတ်နိုင်လျှင် ယူချင်သေးသည်။

သည်တော့ မိဘက ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် သူမနှင့်ခင်သည့် ရွာမှ ကြီးတော်ရဲ့သမီးအဆောင်မှာ အလကား တည်းခွင့်ရသဖြင့် နေဖို့က မပူရတော့။

နောက် ... စားဖို့ကလည်း လွယ်မှလွယ်။ အဆောင်မှာနေသည့် သူငယ်ချင်း ဆယ့်လေးငါးယောက်ရဲ့အဝတ်တွေကို တစ်ထည် (၁၀၀) နှင့် မီးပူတိုက်ပေးလိုက်သည့်အခါ တစ်နေ့ကို သုံးထောင်၊ လေးထောင်ရသည်။ အရင်းအနှီးက မီးပူတစ်လုံး ဆောင်ထားရုံသာ။

သူမက မနေတတ်ဘဲ ကူတတ်၊ ညီတတ်သဖြင့် ကြီးတော်ရဲ့သမီးကလည်း ကြည်ဖြူပါသည်။

သည်နေ့မနက်စောစော အဝတ်တွေကို အိမ်ခြံမီးပူတိုက်နေတုန်း အဆောင်ရှေ့သို့ သူမရဲ့သူငယ်ချင်း မြတ်နိုးရဲ့ကားလေး လျှောခနဲ ဆိုက်လာခဲ့သည်။

မြတ်နိုးဟာ သူဌေးသမီးပေမယ့် မာနတွေ၊ ဘာတွေ မရှိတတ်။ သူမကိုလည်း ခင်ပုံရသည်။ အိမ်ခြံမီးပူတော့ တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်ပြီး ကိုယ်တိုက်ရမည့်အဝတ်တွေကို စက်လိုလျှင်မြန်စွာ တိုက်နေ၏။

မှဆိုးစိုင်းသင်ဆိုသလိုပါပဲ။ အိမ်ခြံမီးပူဟာ မီးပူတိုက်သည့်

နေရာမှာတော့ စပါယ်ရှယ်။ နံပါတ်ဝမ်းပါပဲ။ မြန်သည်။ ကောင်းသည်။ ကျွမ်းကျင်သည်။

မြတ်နိုး သူမအနားရောက်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

“အလုပ်တွေ တယ်ကြိုးစားနေပါလား ယောက်မရဲ့”

“အမယ်လေး... ရှင့်အစ်ကိုတော့ မယူပါရစေနဲ့၊ ဆားနဲ့ပဲ စားပါမယ်ရှင်”

“အပြောမကြီးနဲ့၊ အပြောကြီးရင် ဒုက္ခလှလှတွေ့ရတတ်တယ်၊ ကိုကိုက အခြောက်မို့သာ၊ ယောက်ျားအစစ်ဆိုရင် မိန်းမတွေကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ၊ ရှင်ထိပ်ဆုံးက”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုတော့ ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းဆည်နေပြီလေး ကဲပါ ... အဲဒီကိစ္စထားစမ်းပါ၊ ရှင် ဘာကိစ္စအိမ်ခြံမီးပူ လိုက်လာတာလဲ”

ခါတိုင်းက ကျောင်းမှာသာ တွေ့ကြုံ ဆုံကြတာ။

“အရေးတော်ပုံရှိလို့ပေါ့ ယောက်မရဲ့”

“ဟာ ... ယောက်မ၊ ယောက်မနဲ့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊

အသည်းယားလွန်းလို့ပါ”

“မပိုနဲ့၊ အခုလေ ... ဖေဖေနဲ့မေမေရော၊ မြတ်နိုးပါဆိုတဲ့ကြောင့် စိတ်အကြီးအကျယ် ညစ်နေရတယ်၊ အဲဒါ ရှင်အိမ်ခြံလား”

“သူ့ဘာသာ ခြောက်တာပဲ၊ ရှင်တို့က ဘာဖြစ်လို့ ကြားထဲက မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်”

“အမယ်လေး၊ အမယ်လေး ... ပြောရက်လိုက်တာ၊ အဲဒီလိုသာ ရှင့်အစ်ကိုတစ်ယောက် ခြောက်နေမယ်ဆိုရင် ရှင် စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလား၊ ပြော ... ပြော ကိုယ်ချင်းစာတရား ကလည်း ခေါင်းပါးလိုက်တာ”

“ဖြစ်လေ ... ဖြစ်ပေါ့၊ ဒါ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံပဲ၊ သူ့အခွင့် အရေး၊ လူ့အခွင့်အရေးပဲလေ၊ သူ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပေါ့”

မြတ်နိုး ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ မပြုမပြင်အားဘဲ ဖြစ်သလိုနေသည့်ကြားမှ ကြည့်ကောင်းနေသည့် အိမ်ခြံရံဟာ အပြင်အဆင်မရှိ၊ အဝတ် အစားမဝတ်နိုင်လို့သာ ‘ကွင်း’ မဖြစ်ခဲ့ရသူပါ။

လှပသောကိုယ်ခန္ဓာကောက်ကြောင်းကလည်း တစ်ခါမှ မပေါ်အား။ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့်လုံချည်ခပ်တိုတိုအောက်မှာ နစ်မြှုပ် လျက်။

ပြေပြစ်လှပသည့် မျက်နှာလေးကလည်း ကျောင်းသွား လျှင် သနပ်ခါးဘဲကြားနှင့်။ တမင်တကာ ရုပ်ဖျက်ထားသည့် နှယ်။

ဆံပင်ကတော့ ကျောလယ်။ လှပအိတ်ဖတ်နေသည့် ပင်

ဆံနွယ်တွေကို ဆံပင်ရင်းမှ ချာလိကွင်းဖြင့် စည်းထားရုံ။

ဘုရားစူး မိန်းမ။ ယောက်ျားစိတ်ပေါက်မနေပေမယ့် အိမ်ခြံရံဟာ ဘဝပေးအခြေအနေအရ နူးနွဲ့မနေနိုင်။ တကယ့်ကို ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် သွက်သွက်လက်လက်။

တကယ့်ကို တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်။ မြတ်နိုး သက် ပြင်းချရသည်။ ဘဝချင်းမတူတော့ အတွေးအခေါ်ချင်းလည်း မတူ။ ဖြတ်သန်းရပုံချင်းလည်း မတူဘူးလေ။

အိမ်ခြံရံတို့က ဘဝကို သမားရိုးကျ ဖြတ်နေကြပေမယ့် သူတို့လို အထက်တန်းလွှာတွေမှာတော့ ဂုဏ်ရယ်၊ ငွေရယ်၊ တောသနတွေရယ်က မပါမဖြစ်။ မရှိမဖြစ်။

ယခုဆို ကိုကို အခြောက်ဖြစ်နေသည့်အတွက် သူမတို့ သိက္ခာကျရသည်။ နောက် ... ပိုဆိုးတာက ကိုကိုစီးပွားရေးတွေ တို့ ယောက်ျားပိုင်းလုံးတွေက ဝင်ပြီး ခြယ်လှယ်နေကြတာ။

ဟိုတစ်နေ့ကပင် မြတ်နိုး ကိုကိုရဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်ကို ရောက်သွားခဲ့သေးသည်။ အရောင်းစာရေးမလေးတွေဆိုတာ ချတ်နာမကောင်း။

“အစ်ကိုစိုးက အားနာတတ်တော့ သူ့ဘော်ဒါတွေက သူတို့လိုချင်တဲ့ အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ ခါးပတ်တွေကို ခြောက်ချေးဖွင့်ထားတဲ့အတိုင်း အတင်းယူသွားကြတာ”

“သူ့ကိုလည်း တကယ့်အခြောက်ကြီးတစ်ယောက်အတိုင်း ဆက်ဆံနေကြတာ၊ လူရှေ့သူရှေ့မှာပဲ မဖွယ်မရာ နှမ်းလိုက်၊ ဖက်လိုက်နဲ့၊ ကိုစိုးကို သိက္ခာမကျကျအောင်၊ လူတောမတိုးနိုင်အောင် အခြောက်ဘဝကို ဝိုင်းပြီး ပို့နေကြတာ”

မြတ်နိုး စိတ်ဆင်းရဲနေမိဆဲ ကိုကိုနှင့် သူ့ဘော်ဒါသုံးယောက် အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

သည့်တစ်ခါ သူ့ဘော်ဒါသုံးယောက်က အခြောက်တွေ မဟုတ်ဘဲ မော်ဒယ်ဘွိုင်းတွေ။ နာမည်မရသေးသည့် သင်တန်းတက်နေဆဲ၊ ကြိုးစားနေဆဲ မော်ဒယ်ဘွိုင်းတွေ။

သိတဲ့အတိုင်း ဆံပင်ပုံစံကအစ မြတ်နိုးမျက်စိထဲမှာ ကိုးရိုးကားရား။ အလကား ယောက်ျားပိုင်းလုံးတွေ။ ယောက်ျားအချင်းချင်း ပေါင်တင်နေကြတာ။

မြတ်နိုးကြည့်နေဆဲ ကိုကိုကို ပါးဖျစ်လိုက်၊ ပခုံးဖက်လိုက်၊ ဟိုနှိုက်၊ ဒီနှိုက်လုပ်ရင်းနှင့် တစ်ယောက်ကို စတိုင်တစ်ထည်စီ ယူသွားကြသည်။

မျက်နှာပြောင်ချက်ကတော့ ကိုကိုညီမ မြတ်နိုးတစ်ယောက်လုံး ခါးထောက်ပြီး မလိုတမာကြည့်နေသည့်ကြားမှ လုံ့လဂရုမစိုက်။ ယူဖြစ်အောင် ယူသွားကြသည်။

ကိုကိုကတော့ သွားကျလေးနှင့်။ ထိုနေ့က မြတ်နိုး

ကိုကိုကို ဆူပစ်ခဲ့သည်။

“ကိုကိုကို၊ အဲဒီကောင်တွေက ညာနေတာ၊ ကိုကိုတို့ ဆက်ဆံရေးက ဘာလဲ၊ သူတို့က ဘာလဲ၊ ကိုကိုရည်းစားတွေလား”

“သူတို့က ကိုကိုကို စပွန်ဆာလို့ သတ်မှတ်နေကြတာ၊ ကိုကိုလည်း အားနာတာနဲ့”

“ဘာ ... သူတို့သုံးယောက်လုံးကို စပွန်ဆာပေးမယ် ... ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ... စပွန်ဆာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကိုကို စပွန်ဆာဆိုတာရော နားလည်ရဲ့လား၊ အဲဒီစကားလုံးအဓိပ္ပာယ်ကိုရော နားလည်လို့လား”

“ညီမလေးကလည်းဟယ် ... စပွန်ဆာဆိုတာ စပွန်ဆာပေါ့၊ ဘာတွေများ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နေရဦးမှာလဲ”

“သွားပြီ ... သွားပြီ၊ ကိုကိုတော့ ခြောက်ရုံတင်မက ဂေါက်ပါသွားပြီ၊ စပွန်ဆာဆိုတာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရတယ်၊ ယောက်ျားကြီးတွေက မော်ဒယ်မတွေ၊ မင်းသမီးပေါက်စတွေကို စပွန်ဆာပေးတယ်ဆိုတာ ... အဲဒီမိန်းကလေးတွေရဲ့အသွေးအသားကို ဝါးမျိုချင်လို့၊ ကိုကိုက ... ဘာလဲ၊ ယောက်ျားချင်း သူတို့ကို ဝါးမလို့လား၊ ကိုကိုက အဝါးခံမှာလား”

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် မြတ်နိုးပြောချပစ်လိုက်တော့ ကိုကိုမျက်

နာက အရှက်တွေနှင့် နီနီရဲရဲ။

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေးကလည်း ငါတို့ဆက်ဆံနေက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့နဲ့အတူ သွားတယ်၊ စားတယ်၊ နေတယ်”

“ဘာ ... နေတယ် ဟုတ်လား။ ကိုကို အဲလိုသာ ပက်စက်ရင် အေကိုက်တော့မှာပဲ။ လိင်တူချင်း ဆက်ဆံတာကမှ AIDS ဖြစ်တာ၊ ကိုကို မသိဘူးလား။ ကိုကို ဒီလောက်တောင် မိုက်မဲလှသည်လား”

မြတ်နိုး ... သူ့အစ်ကိုကို ရင်ထုမနာနှင့် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးကြည့်ရင်း ဆွေ့ဆွေ့ခုံနီနေ၏။ အံ့ဘုန်းပိုင်စိုးက တော့ ခပ်အေးအေး။

“ဟာ ... နင်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တစ်ခါမှ ငါ သူတို့နဲ့အတူမနေပါဘူး။ ငါ့ဘာသာ သန့်သန့်လေး ခြောက်နေတာပါ။ သူတို့တွေနဲ့ ထွေးရှေးယှက်တင် မနေပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုဘဝ ကြာရင် ရေစုန်မျောတော့မှာပဲ။ အခြောက်တွေနဲ့ရော ဘယ်လိုနေလဲ၊ သူတို့က သူတို့ဇာတ်ဝင်အောင် ကိုကိုကို သိမ်းသွင်းမှာပေါ့”

“အင်း ... သွင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ ဒီလောက်

မမိုက်မဲပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ ခြောက်နေရသေးလဲ၊ ကိုကို လုပ်နေပုံက အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတယ်နော်၊ ဒါထက် ... နေစမ်းပါဦး၊ ဟိုသုံးကောင်က ဘာတွေလဲ၊ မော်ဒယ်ဘွဲ့ရင်း လုပ်မလို့လား၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ထွန်းမယ့်ပုံတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်တွေကိုက ပိုင်းလုံးရုပ်တွေ”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟယ်၊ နယ်က တက်လာတဲ့ တောသား သန့်သန့်လေးတွေပါ”

“အမယ်လေး ... ဒီရုပ်တွေလား၊ တောက”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်၊ သူတို့အဖွဲ့ထဲကပဲ တစ်ယောက်ကို မာမိတစ်ယောက်က တာဝန်ယူတယ်လေ၊ စပွန်ဆာပေးတယ်ပေါ့၊ ငါ့ကိုလည်း သူတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို စပွန်ဆာပေးပါဆိုပြီး အကူအညီတောင်းကြတာ၊ ကိုကိုက အားလုံးနဲ့ ခင်နေတော့ အတွေးရခက်နေလို့”

“သုံးယောက်လုံးကို စပွန်ဆာပေးနေရတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ တောက် ... မိုက်ရိုင်းစုတ်ပဲ့လိုက်ကြတဲ့ကောင်တွေ၊ နေစမ်းပါဦး ... ကိုကိုရဲ့အခုဖက်ရှင်ဆိုင်က တစ်လကို အမြတ် ဘယ်လောက်ရလဲ၊ ကိုကို စပွန်ဆာပေးနေတာတွေ သုံးဖြုန်းနေတာတွေနဲ့ ကြာရင် ဆိုင်ပြုတ်လိမ့်မယ်”

“ငါ နားလည်ပါတယ်ဟာ၊ နင်ကလည်း သိပ်ဆရာကြီး လုပ်တာပဲ၊ သွား ... ပြန်တော့ နားငြီးတယ်”

“ကိုယ့်ညီမကျတော့ မုန့်ဖိုးလေးတောင်းတာတောင် မပေးချင်ဘူး၊ ယောက်ျားချင်းကျ ပိုးပန်းပြီး စပွန်ဆာတွေ ဖေး နေတယ်၊ အလကား ... ကိုကို နွားကျတာ၊ လှူတာက ကုသိုလ် ရတယ်၊ အဲဒီလိုကောင်စားတွေကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့နေတာက အဆိပ်ပင် ရေလောင်း၊ သဲထဲရေသွန်”

မြတ်နိုး ပြောတတ်သမျှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေ ပြောခဲ့ပြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

မြတ်နိုး အိမ်ခြူးကိုပြောဖို့ လမ်းတစ်လျှောက် စကားလုံး တွေ ရွေးချယ်စီစဉ်ခဲ့ပေမယ့် ယခုကျ သူ့မီးပူတိုက်သည့်အလုပ် ကိုသာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်အဝင်စားဆုံးဖြစ်နေသည့် သူငယ်ချင်း ကို ဘယ်လိုစရာမှန်းပင် မသိတော့။

“ဟဲ့ ... အိမ်ခြူးမရဲ့ ... ငါ ပြောမှာလေးများလည်း နားထောင်ပါဦး၊ ငါ့အစီအစဉ်လေးများလည်း အားနာ၊ ပါးနာ နားထောင်ပေးပါဦး၊ ဒီနေ့ ... ကျောင်းပိတ်ရက် မဟုတ်လား။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အလုပ်တွေ လောဘကြီးနေရတာ လဲ”

“ပြောလေ ... နားထောင်နေသားပဲ၊ ပြော ... ပြော”

“နင်က လှည့်မှမကြည့်ဘဲ၊ ပြောရတဲ့လူက ဘယ်အား ရှိမလဲ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးပြောမှ ပြောအားရှိတော့မှာပေါ့”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေ့ ကျောင်းအားရက်ဆိုတော့ တော်ကြာရင် မီးပူတိုက်စရာ အဝတ်တွေ တစ်ပုံကြီးရောက်လာ တော့မှာ၊ ရှိပြီးသားအလုပ်ကို အရင်လက်စဖြစ်နေရတယ်”

မြတ်နိုး ဘယ်လိုပင် ပြောပြော၊ အိမ်ခြူးက ဇယ်စက် သလို သူ့အဝတ်တွေကို မီးပူတိုက်မပျက်၊ သူ မီးပူတိုက်နေတာ ကြည့်လို့ပင် ကောင်းသေးတော့။

မေမေတို့ အထင်သေးမှာစိုးလို့ အိမ်ခြူးကို ဒီခိုင်နာနီးပါး အမွမ်းတင်ထားပေမယ့် အိမ်ခြူးလုပ်နေတာ အဝတ်မီးပူတိုက် နေတာ။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း နားထောင်၊ ငါကလေ နင့်အ ကြောင်း အိမ်မှာ ပြောပြမိတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေက သဘောကျ နေကြတယ်”

သည်တော့မှ မရွှေအိမ်ခြူး သူ့ဖက်သို့ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ဂျည်းလာပြီး ...

“ဘုရားရေ ... ရှင်အစ်ကိုနဲ့များ ကျွန်မကို ပေးစားကြတော့မလို့လား၊ ကြည့်လည်း လုပ်ကြပါဦးရှင်၊ အခြောက်ဆိုတာ မိန်းမအစစ်ကို စိတ်ဝင်စားလည်း ခဏပဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်လောက်လည်းရရော စွန့်ပစ်ခဲ့ရော ... တဲ့”

“ကဲပါ ... ကြားဖူးနားဝတွေနဲ့ လန့်မနေပါနဲ့၊ ပေးစားဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ခြံရံရဲ့အကူအညီနဲ့ ကိုကိုကိုယောက်ျားစိတ်၊ ယောက်ျားမာန်တွေ ပြန်ပေါ်လာအောင် ဖန်တီးကြည့်ချင်နေကြတယ်”

“အမယ်လေး မြတ်နိုးရယ် ... ကိုယ့်ဘာသာပဲ မီးပူလေးတိုက်ပြီး အသက်ဆက်ပါရစေ၊ ကိုယ့်သေတွင်းတော့ ကိုယ်မတူးစမ်းပါရစေနဲ့”

ခေါင်းခါခါ၊ လည်ခါခါဖြင့် သူ့အဝတ်တွေ သူ မီးပူဆက်တိုက်နေလေလျှင် မြတ်နိုးမှာ ရယ်နေရသည်။ လွယ်လွယ်နှင့်တော့ သူ အိမ်ခြံရံကို အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။

“အိမ်ခြံရံကလည်းဟာ ငါပြောတာလေးများလည်း ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ အခုကိစ္စက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ကိုကိုလည်း အဆင်ပြေ၊ ရှင်လည်း အဆင်ပြေ”

“အမယ် ... ငါက အဆင်ပြေပြီးသားပါနော်၊ နေတော့မမဝါရဲ့အဆောင်မှာ၊ စားတော့ မီးပူတိုက်တဲ့အလုပ်နဲ့ စားတယ်။

အခုဆို မမဝါတို့က သူတို့ကို ကူညီနေလို့ ထမင်းပါ ကျွေးနေပြီ၊ အိုကေပဲ၊ ဘာမှပူစရာမလို”

ချိုတကူးနဲ့ ဂုဏ်ရည်မတူထဲကလို ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်သနားရမှန်းမသိသည့် ကုလားလေးချိုတကူးလိုပါပဲ။ အိမ်ခြံရံဟာလည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သနားစရာရယ်လို့မတွက်။

လက်ခြောက်ဖက်ပါရှိသည့် လပ်ချမီးဒေဝီလို အမြဲအလုပ်လုပ်နေရသည့် အိမ်ခြံရံဟာ စာကျတော့လည်း တော်ပါသည်။ အိုင်ကြူမြင့်တာရယ်၊ စာအပေါ် စူးစိုက်သည့် ဝီရိယရယ် ကြောင့်ပေါ့။

“နေစမ်းပါဦး အိမ်ခြံရံရယ် ... အခုလေ ငါ့အစ်ကိုအဖြစ်က သနားစရာကောင်းနေပြီဟာ၊ သူ့ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခိုင်းလုံးတွေဝိုင်းပြီး ဓားပြတိုက်နေကြတဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါတာထက်ကို အားလုံးက ဆွဲနှစ်နေကြတာ၊ မီးပွားရေးရော၊ လူမှုရေးပါ သုံးစားမရအောင် ဝိုင်းလုပ်နေကြတာ”

“ငါ ဘာတတ်နိုင်မလဲဟာ၊ ကျောင်းလည်း ပိတ်တော့မှာပဲ၊ နင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်ပါလား၊ နင်က ညီမခွဲ”

“ညီမမို့ ခက်နေတာပေါ့၊ နင့်ကို လစာလည်း ပေး

ပါမယ်၊ ကိုကို ယောက်ျားစိတ်ပြန်ဖြစ်လာလို့ အောင်မြင်သွားရင်
လည်း ဆုပေးပါဦးမယ်ဟယ်၊ စဉ်းစားပေးပါ ယောက်မရယ်
... နော် ... နော်”

“ငါက စာမေးပွဲပြီးရင် အိမ်ပြန်မလို့ နှစ်လပိတ်တုန်း
အိမ်မှာ ငွေရှာရဦးမယ်လေ၊ ဒေါ်ပုကြီးရဲ့ကုန်စုံဆိုင်မှာ ဈေးဝင်
ရောင်းမလို့”

မြတ်နိုး အိမ်ခြံကုန်ကိုဖက်ပြီး အားရဝမ်းသာပြောလိုက်
သည်။

“အဲဒီမှာ လုပ်မယ့်အစား မြတ်နိုးအိမ်လိုက်ခဲ့၊ လစာက
တစ်လတစ်သိန်း၊ အလုပ်ကလည်း အထူးအထွေမဟုတ်ပါဘူး၊
ဒီလိုပဲ နေရင်၊ ထိုင်ရင်၊ သွားရင်၊ လာရင်နဲ့ ကိုကိုကို ရင်း
နီးအောင် လုပ်ပေးရုံပဲ”

“ဟာ ... ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ငါက ယောက်ျားလေး
တွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း သိပ်မလုပ်ဖူးဘူး”

“ဪ ... အိမ်ခြံကလည်း ဒီလောက်တောင်းပန်နေ
တဲ့ဥစ္စာ၊ မြတ်နိုးကို နည်းနည်းပါးပါး အားနာပါဦး”

အိမ်ခြံ ခေါင်းကုတ်ပြီး စဉ်းစားရသည်။ တော်တော်
ခေါင်းစားမယ့်အလုပ်ပဲ။ သူမသဘောကတော့ ထမင်းကြမ်းပဲ
ယပ်ခပ်စားချင်သည်။ သူဌေးဆိုသူတွေနှင့် မဆက်ဆံချင်။

သည်တော့ မယုတ်မလွန်ဘဲ ပြောရသည်။ မပြောမချင်း
လည်း မြတ်နိုးက တောက်တဲ့လိုကပ်ပြီး တရော်လိုချဲ့နေမှာ။

“ငါ စဉ်းစားပါဦးမယ်ဟာ၊ နားညည်းပြီ သွားတော့၊
ငါ့မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မြတ်နိုးတို့လိုဘဝ
တို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်မနေအားဘူး”

“ဖွဲ့တယ်ဟေ့၊ စိတ်ကူးယဉ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ယောက်
မရယ်၊ အဲ ... နောက်နှစ်ကျလည်း ငါတို့အိမ်ကပဲ ကျောင်း
ဆက်ရမှာ၊ ဒါက နှစ်ရှည်စိမ့်ကိန်းလေ၊ တစ်လ၊ နှစ်လနဲ့ ဘယ်
အကောင်အထည်ပေါ်မလဲ၊ အိမ်ခြံက ရုပ်လည်းချော၊ သဘော
ဆည်း ကောင်း၊ နားလည်မှုလည်းရှိလို့ ရွေးချယ်ပြီး အကူအညီ
ဆောင်ရွက်တာပါကွာ၊ ကူညီပါနော်၊ အိမ်ခြံက ဘွဲ့ရတဲ့အထိ မြတ်နိုး
အိမ်ကပဲ ကျောင်းတက်ရမှာပါ၊ ယောက်ျားပြန်ဖြစ်သွားလို့ရှိ
နိုင်လည်း မြတ်နိုးတို့ ယူကို ဆုချဦးမှာပါ”

“စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုမှကွာ၊ ကဲ ... သွားတော့၊ ပြန်
ဆော့”

အိမ်ခြံဟာ အားနာတတ်သူမဟုတ်ပါ။ အဝတ်တွေက
အိမ်ခြံကဲ့သို့ မြတ်နိုးကို နှင်ထုတ်ရသည်။ မြတ်နိုး သူ့ကို ငွေယူလို့
သူ့အကျင့်က ဒီလိုပဲလေ။

စကားပုံတောင်ရှိသား။ လူဖြောင့်စိတ်တို့။

“အလုပ်တွေချည်း မဲလုပ်မနေနဲ့ဦး၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့ နှစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တယ်၊ မြတ်နိုးသဘောကတော့ အလုပ်တွေ ဖြတ်ပြီး စာပဲ ကြိုးစားစေချင်တယ်၊ ကျူရှင်ရော ဘယ်နှဘာသာ ယူသလဲ”

“မိန်းဘာသာ တစ်ခုပဲ ယူတယ်၊ ငါ စာလိုက်နိုင်ပါ တယ်ဟာ၊ ပူမနေပါနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း သွားပြီ ယောက်မရေ၊ သေချာစဉ်းစား နော်၊ No မလိုချင်ဘူး၊ Yes ပေးနိုင်အောင်ပဲ စဉ်းစားထား”

ဝှက်ယူလာသည့် မုန့်ထုပ်ကိုထားခဲ့ပြီး မြတ်နိုး ကားလေး နှင့် တစ်ရှိန်ထိုး ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ နောက်မှ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဆက်မည်။ ဘာတဲ့။ ဆီပွတ်ကျည်ပွေ့လိုပေါ့။

□ □ □

အခန်း (၃)

တက္ကသိုလ်ပြောလွန်းလို့ အားနာပြီး အိမ်ခြုံ၊ ကျောင်းပိတ် နက် နှစ်လမှာ လိုက်နေဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ ယခု ကျောင်း ပိတ်ပြီမို့ အိမ်ခြုံ၊ အိမ်မပြန်ရတော့ဘဲ မြတ်နိုးနောက်သို့ လိုက် ဆာခဲ့ရပေပြီ။

ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနှင့် အိမ်ခြုံပုံစံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆယ် ရင်ထဲမှာတော့ လေးနေရ၏။ မြတ်နိုးအစ်ကို အခြောက် ငြီးကို သူမြင်ဖူးသားပဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လိုက်ရတာ။

လူပုံစံက ကျားကိုးစီးစားမကုန်။ နုနုထွားထွားမြင့်မြင့် မှား။ တကယ့်ကို လူချောတစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် အမြင် တော် ဆင်တော်နှင့်ခလောက်ဆိုသလို ထိုဥပဓိရုပ်က အခြောက်

ပုံစံဖြစ်နေသောအခါ ... ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ အခြောက်လုပ်တာ ကြည့်ကောင်း ပေမယ့် အပြင်မှာတော့ မဖွယ်မရာ။

အဲ ... မြတ်နိုးအပ်ကိုရဲ့ပုံစံက စကတ်တွေ၊ ဂါဝန်တွေ မဝတ်သေးပေမယ့် စတော်ကင်တွေ၊ ရုပ်ကျပ်ကျပ်တွေနှင့် မိတ်ကပ်လိမ်းနေပြီ။ နှုတ်ခမ်းနီလည်း ဆိုးနေပေပြီ။

အိမ်ခြုံ့ သက်ပြင်းချလိုက်တော့ ကားမောင်းနေသည့် မြတ်နိုးက ပြုံးပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေစမ်းပါ ယောက်မရာ၊ တို့အိမ်မှာ လိုက် နေရင် ခရီးသွားဟန်လွှဲပုံစံနဲ့ ကိုကိုကို ရင်းနှီးအောင်နေ နည်းနည်းပါးပါး စောင့်ရှောက်ပေး၊ ဒါပါပဲ၊ ပါးပါးလေးပါ”

“ရှင်ပြောတော့ လွယ်တယ်၊ ဒီကျားကိုးစီး စားမကုန်တဲ့ လူကြီးကို အိမ်ခြုံ့က ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်ရမလဲ”

“အိမ်ခြုံ့ကို ပြောထားတဲ့အတိုင်း ကိုကိုက အားနာ တတ်တော့ အခြောက်တွေ၊ ပိုင်းလုံးတွေက ကိုကိုကို ခွေးကောင် လဒဆွဲသလို ပိုင်းဆွဲစားနေကြတာ၊ အဲဒါ နည်းနည်းပါးပါး ထိန်းပေးပေါ့”

“အိမ်ခြုံ့က သူ့အနား တကောက်ကောက်လျှောက် ကပ်နေလို့မှမရတာ”

“ရတယ် ... အခု မေမေတို့နဲ့ တိုင်ပင်ထားပြီး”

အိမ်ခြုံ့အသွင်ယူထားရမှာက ... ဖေဖေဖက်က ဆွေမျိုးနီးစပ်”

“ဟာ ... မြတ်နိုးရယ် ... ရိုးရိုးသားသား လုပ်စမ်းပါ၊ သူ့ကိုမညာပါနဲ့၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းပေါ့၊ နောက်မှသိသွားရင် အယုံ အကြည်ကင်းမဲ့သွားမယ်”

“အံ့မယ် ... ခုတည်းက ကြောက်နေလိုက်တာ၊ ဘာ သဲ ... ကိုကိုမုန်းမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ယူတို့လုပ်ငန်း မအောင်မြင်မှာစိုးလို့ တတ်ပေးတာပါ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ဒီတော့လည်း မြတ်နိုးသူငယ်ချင်းပေါ့၊ အိမ်နဲ့အဆင်မပြေလို့ မှာ လာနေတယ်ပေါ့”

“အင်းလေ ... အမှန်အတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် အိမ်ခြုံ့နှင့်မြတ်နိုး ပိုင်စိုးသီတာ မဟာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ အချိန်ကတော့ ညနေ (၅) နာရီ သည်နေ့ပဲ စာမေးပွဲပြီးသည်။ တစ်ခါတည်း အိမ်ခြုံ့ ဆုပ်ပိုက်ကာ လိုက်လာခဲ့ရတာ။

အိမ်ခြုံ့ ကားပေါ်မှဆင်းတော့ အားလုံးပင် ထွက်ကြည့် ကြသည်။ အားလုံးဆိုတာ မြတ်နိုး၏မိဘနှစ်ပါးနှင့် အိမ်ဘုရား အောင်မလေးနှစ်ယောက်။

“မေမေ ... ကိုကိုရော”

“ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ သူ့ရဲ့မော်ဒယ်တွေ ရှိုးပွဲရှိတယ် ဆိုလား၊ အဲဒါ ပြင်ဆင်ပေးနေမှာပေါ့၊ ရှိုးပွဲပြီးမှ ပြန်လာမယ် ထင်ပါတယ်”

“ကိုကိုလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုးဆိုးလာနေပြီ တော်ကြာ ... သူ့ရဲ့မကောင်းဆိုးဝါးတွေက သူ့ကို မူးယစ်ဆေး ဝါးတွေ၊ Sex တွေနဲ့ ဆွဲနှစ်ကြတော့မှာ”

“အခုပဲ မေမေတို့ ကြိုးစားနေကြပြီလေ သမီးရယ်၊ ဪ ... အိမ်ခြံမြေဆိုတာ သမီးလား၊ ရုပ်ကလေးက ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ရွက်ပုန်းသီးလေးမို့သာ အလှပပေါ်သေး တာ၊ သမီးရဲ့အလှကို ပေါ်အောင် ပြုပြင်ပေးရမယ်၊ တော်ရုံတော် ရုံ ယောက်ျားကတော့ သမီးအလှမှာ ဝပ်ဆင်းသွားမှာပဲ”

ဒေါ်ဝေသီတာ ချီးမွမ်းလျှင် အိမ်ခြံမြေပုံစံက ပျာပျာသလို့

“ဟာ ... အန်တီကလဲ ... အိမ်ခြံမြေ မလှပါဘူး၊ မြေ နီးရဲ့ခြေဖျားတောင် မမိဘူး၊ အိမ်ခြံမြေက အလှအပံ့လည်း မကြုံ ပါဘူးရှင်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တိုးတက်အောင်ပဲ ကြိုးစားချင်သူပဲ”

“အေးကွယ် ... ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သမီး လှတယ်ဆိုတာ မကြာခင် လက်ခံလာရမယ်၊ ကဲ ... လာ ... မြတ်နိုးရေ ... အိမ်ခြံမြေကို မေမေတို့ စီစဉ်ထား

အခန်း ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ကဲ ... ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း အနားယူလိုက်ပါဦးလေ၊ တစ်နေ့ကုန် ဆိုင်ထွက်နေရတာ”

“ရပါတယ် သမီးရယ်”

လူကြီးတွေ ညဉ့်ခန်းမှာ ပြန်ပြီး အနားယူနေကြစဉ် မြတ်နိုး အိမ်ခြံမြေကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခြံမြေနေရမယ့်အခန်းက ခမ်းနားလှပလွန်းသဖြင့် အားနာနေလျှင် ...

“အားမနာနဲ့ ... ယောက်မရဲ့အခန်းကဏ္ဍက မြတ်နိုး ဆို့မိသားစုအတွက် အရေးပါလွန်းလှတယ်လေ၊ ဪ ... ဒါ ဆက် အိမ်ခြံမြေရဲ့ခေါင်းရင်းခန်းက ကိုကိုအခန်း”

“ဟင်”

“အမယ်လေးကွယ် ... အခန်းတွေက လုံလုံခြုံခြုံတွေ ခါး လော့ချထားရင် ယင်ကောင်တောင် မဝင်နိုင်ပါဘူး၊ ဗျူဟာ အရ ... ကိုကိုအခန်းနားမှာ ချထားပေးတာပါ၊ ဒါမှ လိုအပ်သလို ဆာင့်ရှောက်ရအောင်”

မြတ်နိုးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောနေပေမယ့် အိမ်ခြံမြေက ဆော့ မျက်လုံးပြုံးလျက်။

“သူ့ကိုမကြောက်ပေမယ့် သူ့လူတွေ”

“အဲဒါတွေကို တစ်ခါမှ ဒီအိမ်ထဲမှာ လက်မခံခဲ့ဘူး၊

သူ့ဘာသာ အပြင်က ဇယားတွေ အပြင်မှာပဲ ထားခဲ့တာပါ။
မကြောက်ပါနဲ့၊ အိမ်ခြံရံရယ် ... ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး”

“ကြောက်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ တွေ့တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ ... အဆင်ပြေအောင်နေနော်၊
ခြောက်နာရီမှာ ထမင်းစားခန်းမှာ ဆုံကြမယ်နော်”

“ခြောက်နာရီမှာ လာခဲ့ရမှာလား”

“လာခဲ့လေ၊ ရေချိုးဦးမလား ... အဲဒီမှာ အားလုံး
အပြည့်အစုံပဲ”

ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းနှင့်တွဲလျက်။ ငွေရှိသူများ အား
လုံးကို ပြည့်စုံနေတာပဲ။ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာလည်း အလှအပပစ္စည်း
တွေက မျိုးစုံ၊ သို့သော် အိမ်ခြံရံမှ မလိမ်းတတ်တာ။

ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ကိုယ်ယူလာခဲ့သည့် သန့်
ခါးဘူးကိုသာ ထုတ်ပြီး လူးသည်။ သည်စဉ် အိမ်အကူကောင်
မလေးတစ်ယောက် သူမကို လာခေါ်၏။

“မမ ... ထမင်းစားရအောင် ကြွပါရင်”

ကောင်မလေးနောက်သို့ အိမ်ခြံရံ လိုက်သွားသည့်
ကောင်မလေးက ရှုပ်အင်္ကျီအစင်းနှင့် လုံချည်နက်ပြာဝတ်ထား
သည့် အိမ်ခြံရံကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ အိမ်ခြံရံအဆင်

သူတို့နှင့် ပိန်မသာလိမ်မသာ။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အားလုံးရှိနေ
ကြ၏။ အိမ်ခြံရံကို စောင့်နေကြတာ။ အံ့ဘုန်းပိုင်စိုးကိုပါ တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် အိမ်ခြံရံ တွန့်သွားသည်။

“လာ ... သမီး ဒီမှာထိုင်၊ သားက ဒီနေ့ နေမကောင်း
လို့ ရှိုးပွဲမသွားနိုင်တော့ဘူးတဲ့လေ၊ မိသားစုစုံစုံညီညီ ထမင်းစား
ရတာ မင်္ဂလာရှိလိုက်တာကွယ်”

ဒေါ်ဝေသီတာ လှမ်းခေါ်သဖြင့် သူမ ထိုင်ရသည့်နေရာ
က အံ့ဘုန်းပိုင်စိုးရဲ့ဘေးမှာ။ အားလုံးပင် စကားတပြောပြောနှင့်
ထမင်းစားနေကြသလို၊ အိမ်ခြံရံလည်း ကိုယ့်ပန်းကန် ကိုယ်အာရုံ
နှိုက်ပြီး စားရသည်။ မြတ်နိုး ချက်ရိပ်ပြသဖြင့် အိမ်ခြံရံ ကိုကိုပန်း
ဇာန်ထဲသို့ ဟင်းထည့်ပေးရသည်။

“စား ... ကိုကို”

“အမယ် ... နင်ကပဲ၊ ဒါ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ဘာသာ ထည့်
စားမယ်”

သူက မလိုတမာပြောသဖြင့် မြတ်နိုး သူ့အစ်ကိုကို
နှုတ်လုပ်သည်။

“ကိုကိုနော် ... မြတ်နိုးသူငယ်ချင်းကို မဟောတိနဲ့၊
ကိုကို ဘာမှထည့်မစားလို့ ဟိုက ထည့်ပေးတာ”

“မလိုပါဘူး”

“မလိုလည်း ပြီးရော၊ စား အိမ်ခြံနဲ့ သူက သူများနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ခိုးတွေမှ စားရိုးကမ်းတာ”

“မိမြတ်နိုး နှင် ငါ့ကို ဘာမှဝေဖန်နေစရာမလိုဘူးနော်”

“ပြောရမှာပေါ့ ... မောင်နှမတွေပဲ၊ ခုဆို ... ကိုကို အဖြစ်က ထန်းလျက်ခဲ ခွေးလျက်ခဲရသလို လုံးပါးပါးနေပြီ မဟုတ်လား၊ ခွေးတွေက အုံခဲနေတော့ ထန်းလျက်ခဲလည်း မကြာခင် ပျောက်မှာပဲ”

“တောက် ... ဖေဖေ ဖေဖေသမီးကိုပြောထား”

ပြောပြီး အံ့ဘုန်းပိုင်စိုး ထမင်းစားပွဲမှ ထသွားတော့ အားလုံးပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်ဝေသီတာက

“သမီးရယ် ... ထမင်းစားတုန်း ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ထမင်းပိုင်းလေး ခုတော့ ပျက်သွားပြီ သူ့ကို အကြမ်းနည်းမသုံးပါနဲ့၊ အနုနည်းနဲ့ သိမ်းသွင်းပါ”

“ဆောရီးပါ မေမေ ... သမီး မှားသွားပါတယ်၊ သမီး လည်း ကရုဏာဒေါသနဲ့”

“အေးပါ ... ကဲ ... စား ... စားကြ”

အားလုံးပင် စိတ်မပါ လက်မပါနှင့် ထမင်းပိုင်း ပြီးဆုံး သွားခဲ့ရ၏။

အခန်း (၄)

စကတည်းက ယဉ်သကိုဆိုသလို အိမ်ခြံနဲ့အံ့ဘုန်း ပိုင်စိုး တွေ့ဆုံခန်းက မလှမပ။ အစမကောင်းလျှင် အနှောင်း ရော သေချာပါ့မလား။

မြတ်နိုးနှင့်အိမ်ခြံတို့ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြတာ အိမ်ခြံနဲ့ ရဲ့အခန်းထဲမှာ။ အခန်းက အသံလုံခန်းတွေမို့ ကိစ္စမရှိ။

“မြတ်နိုးရယ် ... ရှင် ဆရာကြီးမလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ လူ့ရဲ့ သဘောက လိုက်ရင်ပြေးတယ်၊ ကိုယ်ပြေးမှ သူလိုက်တာ၊ သူ့ကို ခင်စေချင်တာမဟုတ်လား၊ အပေါ့စားဇာတ်ကွက်တွေ မဖန်တီး ချင်စမ်းပါနဲ့”

“အေးပါ အိမ်ခြံနဲ့ရယ်၊ လုပ်တတ်သလိုသာ လုပ်ပါ

တော့၊ မြတ်နိုး ဝင်ပြီး ဒါရိုက်တာမလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ခြံကို နည်းနည်းတော့ ရှိုင်းပေးရဦးမယ်၊ ကိုယ့်လူက နည်းနည်းမှိန်နေတယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုကိုဖက်ရှင်ဆိုင်ကို သွားပြီး လိုတာဆွဲမယ်”

“ဟာ ... မြတ်နိုးရယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ သူနဲ့တို့ ပိုပြီး တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေးဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

“လှလှပပနီမိတ်ပုံလေး သုံးစမ်းပါ ယောက်မရဲ့၊ ဘယ်နယ် တစောင်းစေးနဲ့မျက်ချေးရယ်လို့ပဲ၊ မသကာ နေနဲ့လေ၊ ရွှေခုံမြဲ”

“တော်စမ်းပါဟာ ... ကဲ ... မချော ... သွားတော့၊ ငါ အိပ်တော့မယ်”

“ဘယ်ရမလဲ ... ရှင့်ကို အထူးအစီအစဉ်နဲ့ပရောဂျက် ဆွဲဖို့ ခေါ်လာတာနော်၊ အလှအပပြင်တတ်အောင် သင်ပေးကို ပေးရမယ်၊ ထ ... ထ အပျင်းထူမနေနဲ့၊ မိန်းကလေး ဘယ်လောက်လှလှ မျက်နှာပြောင်ကြီးနဲ့ဆို ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားမှာလဲ၊ ထ ယူကို တစ်လတစ်သိန်း ဘောက်ဆူးချထားတာနော်၊ တန်အောင်လည်း လုပ်ဦး၊ ထ ... မိတ်ကပ်ပြင်နည်းသင်မယ်”

အိမ်ခြံကို အတင်း မှန်တင်ခုံထိုင်ခိုင်းပြီး မိတ်ကပ်ဘူးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီဘူးတွေနှင့် လက်တွေ့သင်တန်းပေးနေလိုက်တာ

အကြာကြီး။

အိမ်ခြံမျိုးမျက်နှာကို လက်တွေ့ပြပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို လိမ်းခိုင်းသည်။ နောက် မျက်နှာပြန်သစ်ခိုင်းလိုက်၊ လက်တွေ့ လုပ်ခိုင်းလိုက်။

အိမ်ခြံဟာ လူငယ်လည်း လူငယ်၊ ပါရမီကလည်း ပါ၊ အဆောင်မှာ သူများလုပ်တာ မြင်ဖူး၊ ကူပေးဖူးတာတွေ ကြောင့် ညတွင်းချင်းပင် တတ်မြောက်သွားရသည်။

ကျွမ်းကျင်အဆင့်မဟုတ်တောင် သုံးလို့၊ စားလို့ရသွားသည်အဆင့်။

“မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ လှလှပပရှိပစေနော်၊ အဝတ် အစားတွေလည်း အဆင်ပြေအောင် လုပ်ရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် တို့နှစ်ယောက် ကိုကိုဆိုင်ကိုသွားကြမယ်”

“အိမ်ခြံဟော့ မျက်လုံးလှုပ်တယ်”

“မလှုပ်နဲ့ ... ကိုကိုက ဘော့(စ)၊ အန်တီလေးက သူ့ကို တစ်ဆိုင်လုံး အမွေပေးပစ်ခဲ့တာ၊ တို့လည်း နည်းနည်းတော့ နှိပ်စက်ပေးမှ၊ မဟုတ်ရင် သူ့ဘော်ဒါတွေချည်းပဲ နှိပ်စက်နေတာ၊ အိမ်ခြံလည်း မြင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... ယောက်မရေ ဂွဒ်နီက၊ ကိုကိုနဲ့လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်မနေခဲ့ဦးနော်၊ ဟီးဟီး ... အခြောက်ဝတ်စုံကြီးနဲ့ ကြည့်မကောင်းဘူး၊

ပုံပြောင်းပြီးမှ ဆောင်ချင်ဆောင်”

“အေးအေးနေပါရစေ မြတ်နိုးရယ်၊ ငါ့ခေါင်းကို ဆင်
နင်းမခံရပါစေနဲ့”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် မြတ်နိုးကို အခန်းဝသို့ လိုက်ဖို့
တော့ တစ်ဖက်ခန်းမှ ခါးထောက်ပြီး မလိုတမာကြည့်နေသူဟာ
အံ့ဘုန်းပိုင်စိုး။

နှစ်ယောက်သား လျှာတစ်လစ်တွေနှင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရ
တာ။

နံနက်လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ဆုံကြပြန်သည်။ အိမ်ခြံရံ၊
ပုံမှန်နေရာက အံ့ဘုန်းပိုင်စိုးရဲ့ဘေးမှာ။ သည်တစ်ခါတော့ အိမ်
ခြံရံ ပါးသွားပြီ။ သူ့ကို ဘာမှအရေးတယူ၊ လောကွတ်ယူငှာတွေ
မလုပ်တော့။ သူက ယောက်ျားအစစ်မဟုတ်။ အခြောက်ကြီး။

ယောက်ျားအစစ်ဆိုလျှင်တောင် ယောက်ျားတွေရဲ့
သဘောထားကရော၊ လွယ်သူကို ခင်ချင်တာမဟုတ်။ ခက်တဲ့
သူမှ ခင်ချင်တာ။ ကိုယ်က ဧည့်သည်မို့ မျက်နှာကြောတင်းလို့
လည်းမဖြစ်။ သည်တော့ အလိုက်သင့် မောင်ဘဦးပေါ့။

အံ့ဘုန်း မျက်စိနောက်အောင် စကားတွေလည်း ဖောင်
ဖွဲ့မနေ။ မြတ်နိုးနှင့် သူ့အမေ ဘာတွေပြောပြော ... အိမ်ခြံရံ
ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါပြရုံ။

“ကိုကို ... ဒီနေ့ မြတ်နိုးတို့ ကိုကိုဆိုင် လာမွှေမှာ
ဒါပဲ”

“လာပေါ့ ... ငါ့ကိုလည်း ကူးရောင်းပေါ့၊ အလကား
တော့မရဘူး။ တစ်နေ့ကူရင် တစ်ထည်ရမယ်၊ ဒါပဲ ... သိတယ်
မလား၊ ဒီခေတ်က တစ်ခုပေးမှ တစ်ခုရတာ”

“ဒါဆို ကိုကိုဘော်ဒါတွေကျ အလကား လာလာပြီး
သမနေကြတာကျတော့ရော”

“ဒါက ဘော်ဒါအကန့်လေး၊ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”
မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားစတင်များလာကြလျှင်
သားကို တုန်နေအောင် ချစ်သည့် သူ့သား စားလို့၊ သောက်လို့
မဝင်မှာပူသည့် ဒေါ်ဝေသီတာ ကပျာကယာ ဝင်ဟန့်ရှာသည်။

“ကဲ ... တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ကိုကိုပြောတာ ဟုတ်သား
ပဲ၊ နင်တို့လည်း အားနေကြတာပဲ၊ ဆိုင်မှာ သွားပြီး လုပ်အားပေး
ကြပါလား၊ သူ့ဘော်ဒါတွေလည်း နည်းနည်းဟန့်သွားတာလေ”

ဒေါ်ဝေသီတာ၏စကားကို အံ့ဘုန်းပိုင်စိုးက ကန့်ကလျ
နှင့် မဲ့ကာ၊ ရွဲ့ကာ ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ စိုးက ဘော်ဒါတွေကို ဒီလောက် ပေးချင်၊ ကမ်းချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကိုက စိုးရဲ့ဆိုင်ကို နိဗ္ဗာန်ဈေးဖွင့်ထားတယ်လို့ ထင်နေကြတာ၊ စိုးက အားနာလိုက်တာ၊ လွန်လာတော့ ဘယ်ပေးချင်ပါ့မလဲ”

အိမ်ခြံမြေမှာ မိတ်ကပ်တွေ အဖွေးသား၊ နှုတ်ခမ်းနီအရဲသားနှင့် အံ့ဘုန်းကို အငေးသာကြည့်ရင်း မရယ်မိအောင် နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားရသည်။

အရောင်အသွေးကလည်း ရွေးချယ်တတ်ပါ။ သူဝတ်ထားတာ ခိုပြာရောင်သွေး စတိုင်ပင်နှင့် ကိုယ်ကျပ်ရှပ်ကလေး။ အလန်းဖယား။ သို့သော် ... ဆံပင်က ကုတ်ကျော်နေပြီး ဆံပင်ပုံစံနှင့်မိတ်ကပ်မျက်နှာ၊ ဟန်အမူအရာတွေကတော့ မြင်တာနှင့်အခြောက်မှန်း သိသာစေတာ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုကိစိတ်ရင်းအမှန်ကို သိရရင် တော်ပြီ၊ မြတ်နိုးပါးစပ်နဲ့ တွေ့မယ်၊ အဲ ... အိမ်ခြံမြေက ပိုပြီး အားမနာတတ်သေးတယ်၊ ပညာပြရသေးတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုသုံးကောင်ကို ပိုပြီးအမြင်ကတ်သေးတယ်၊ မော်ဒယ်လိုလို၊ ပိုင်းလုံးလိုလိုကောင်တွေ”

မြတ်နိုး လက်သီး၊ လက်မောင်းမတန်းရုံတမယ် ကြုံးဝါးနေလျှင် အံ့ဘုန်း မျက်လုံးပြူးရ၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အမယ်လေးဟယ် ... ငါ့ရဲ့ဘော်ဒါတန်တွေလည်း ပျက်စီးကုန်ပါဦးမယ်၊ တားတော့ တားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပညာလေးနဲ့လုပ်ပါ၊ အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက်တွေ လုပ်ပါနဲ့”

“စိတ်ချပါ၊ မြတ်နိုးတို့ ဒါတွေ တတ်ပါတယ်၊ ကိုကို ဟိုသုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို စပွန်ဆာပေးမယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

တကယ်က မြတ်နိုး သွေးတိုးစမ်းကြည့်ခြင်း။ ညီမတစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ့်အစ်ကိုကို လာပြီး နှာနေတာ၊ အိနေတာ ဘယ်ကြိုက်မလဲ။ အလကား ...။

အံ့ဘုန်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် အလှမပျက် မုန့်စားရင်း။

“ဘယ်သူမှ စပွန်ဆာမပေးချင်ပါဘူးဟယ်၊ အလကား သစ္စာမရှိတဲ့ဟာတွေ၊ သူတို့ စပွန်ဆာယူထားတဲ့ မာမိတွေဆီက နှုန်းဆက်တယ်၊ သူတို့ပစ္စည်း ငါ လုမှာစိုးလို့လေ”

“နေစမ်းပါဦး ... သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ မာမိတွေကို စစ်မှတ်ထားပြီး ချူစားနေကြတာလဲ၊ ကိုကိုရယ် ... ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ခြောက်ရင်လည်း သန့်သန့်လေး ခြောက်စမ်းမိ ဘာလဲ ... ကိုကိုက ယောက်ျားတွေ ဘာတွေ ယူတဲ့အထိ ခြောက်မလို့လား”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး တော်စမ်း၊ တိတ်စမ်း၊
ကဲ ... ငါ့ဆိုင် လာလုပ်အားပေးချင်ပေးကြ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်
တွေမို့ ဆိုင်မှာ ကပ်စတန်မာတွေ အများကြီးကျနေတယ်၊
အရောင်းစာရေးလည်း တိုးမခန့်ချင်ဘူး၊ နှင်တို့နဲ့ဆိုတော့ ငါ့ဆိုင်
မှာ ခွေးမွေးစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ငါတော့ သွားနှစ်ပြီ”

မုန့်စားပြီးသည်နှင့် မိဘနှစ်ပါးကို နှုတ်ဆက်ကာ လိမ်
ဖည်၊ လိမ်ဖည်နှင့် အံ့ဘုန်းထွက်သွားလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်
လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြသည်။

“အခြေအနေကတော့ အိုကေမှာ စိုပြည်နေပြီ ယောက်
မရေ၊ လုပ်အားပေးရင်း ကိုကိုနဲ့ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစား၊ တစ်နေ့
လုပ်အားပေးရင် တစ်ထည်ပေးမှာဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး”

“မြတ်နိုးပါ နှစ်ယောက်ဆုံရင် လုပ်ပါမယ်”

“တို့ကတော့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပေါ့၊ မြတ်နိုးက ပြင်သစ်
ဘာသာတက်ဦးမှာ အိမ်ခြံရံ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက် အတူလိုက်ပြီး
ရင် အိမ်ခြံရံ နေသားကျသွားရောပေါ့”

“မြတ်နိုးပြောတုန်းက အဲဒါမပါဘူးနော်”

“အမယ်လေး ယောက်မကလည်း အခြေအနေအရလို့
ကွ၊ ကိုကိုမှ အိမ်မကပ်တာ၊ ဆိုင်လိုက်မှ ယူတို့ချင်း ရင်းနှီးမှာ
နီးစပ်လာမှာပေါ့၊ သာတယ်၊ နာတယ် တွက်မနေပါနဲ့ကွာ

friend ကလဲ”

ဒေါ်ဝေသီတာကလည်း ဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျသည်။ ဦးပိုင်
နီးကတော့ ပြုံးကြည့်နေရုံ။

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သားက အိမ်မှမကပ်တာ၊
သူ့ဆိုင်လိုက်မှ နီးစပ်မှာပေါ့၊ နေ့တိုင်း မလိုက်ရပါဘူး၊ ရံဖန်ရံခါ
ပေါ့”

လူကြီးများကပါ တောင်းပန်နေသည်မို့ အိမ်ခြံရံ ဆိုင်
ဆိုက်ရတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရ
တော့မှာပေါ့လေ။

□ □ □

အခန်း (၅)

မြတ်နိုး အိမ်ခြံရံကို လက်စွမ်းပြနေလျှင် သူမ တွန့်လှမ်း ရှုံ့မဲ့နေရ၏။ ဆိုင်မသွားခင် အလှပြင်ပေးနေတာလေ။

“ဖြည်းဖြည်းလည်း လုပ်ပါ မြတ်နိုးရယ်၊ ငါ့ပုံကြီး ကြည့်ပြီး ငါ့ဘာသာတောင် လန့်နေပြီ၊ အခြောက်ကြီးကျနေတာပဲ”

“အခြောက်နဲ့ မတူပါဘူးဟဲ့၊ မြင်တာနဲ့ ကောင်မလေးလေးမှန်း သိသာပါတယ်၊ အိမ်ခြံရံလှနေမှ ကိုကိုက စိတ်ဝင်စားတော့မပေါ့”

“မထင်ပါဘူးဟယ်၊ သူက ယောက်ျားလေးတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားတာပါ၊ မိန်းကလေးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“အားမလျှော့စမ်းပါနဲ့ ယောက်မကလဲ၊ ငါ့အစ်ကိုက

ရာနှုန်းပြည့် မခြောက်သေးပါဘူး၊ ယောက်ျားစိတ်လည်း ၁၀%၊ ၂၀% လောက် ရှိပါသေးတယ်၊ ကိုကိုအဆင့်က လိင်တူဆက်ဆံတဲ့အဆင့်ထိ မရောက်သေးပါဘူး”

“အောင်မယ်လေး ... ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“သိတာပေါ့၊ တို့အစ်ကိုက သန့်သန့်လေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ယမမင်းတွေကတော့ သူ့ကို အမဲဖျက်ဖို့၊ ဇာတ်သွင်းဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့က အလျင်အမြန် အရယူရမှာ၊ ခဲ... ပြီးပြီ၊ ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက် ဖြင်ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အနုပညာပါပါနဲ့ ပြင်ထားမှန်း၊ ဆီအောင် ပြင်ပေးထားတာ၊ ယူက တစ်ခါမှ ပြင်ဖူးတာမဟုတ်တော့ တို့လို သိသိသာသာ မပြင်ရဲဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

မှန်ထဲမှာ မြင်ရသည့် အိမ်ခြံရံပုံစံက မှန်နေအောင် ဘာသွားပေးမယ့် အရမ်းပြင်ထားသည့်ပုံစံမျိုးမထွက်။ အိုင်းရဲဒီးတွေ၊ လိုင်နာတွေ မသုံး။ နှုတ်ခမ်းနီကလည်း နေပြေလေး။

“နဂိုရှိပြီးသားတွေကို နဂိုင်းထွက်သွားအောင် နည်းနည်း အေးအေးပဲ ချိတ်ထားတာ၊ ကဲ ... အဝတ်အစားကလည်း ရှင်ရဲ့ ချစ်တွေနဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ မိန်းမရှာဆိုင်မှာ ယောက်ျားရှာရောက်နေသလို ဖြစ်နေမယ်၊ မြတ်နိုး မဝတ်ရသေးတဲ့ အသစ်တွေထဲက

တစ်စုံပေးမယ်”

“ဟာ... ပေါ်ပေါ်လျော်လျော်တွေ၊ ပါးပါးလှုပ်လှုပ်တွေ မဝတ်ရဲပါဘူး”

“အောင်မာ... မြတ်နိုး ဘယ်တုန်းက ပေါ်အောင်ဝတ်လို့လဲ၊ ကြည့်လိုက်ဦး... ပြီးမှပြော၊ စေတနာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့”

မြတ်နိုး အပြင်ခဏထွက်သွားပြီး ပြန်လာတော့ ဝတ်စုံလေးပါလာသည်။ အောက်ရှူးဘောင်းဘီနှင့် ရယ်ဒီမိတ်တစ်ထည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြတ်နိုးရဲ့ဝတ်စုံက ခိုပြာရောင်။

“ဟာ... မဝတ်ရဲပါဘူး၊ မြတ်နိုး အင်္ကျီက တိုတိုလေးရယ်၊ ဟိုဒင်း ဘောင်းဘီခွ ပေါ်နေတယ်”

အိမ်ခြုံက အတင်းငြင်းနေလျှင် မြတ်နိုး သူနဖူးသူ အိမ်တင်ပို့စွာ ရိုက်လိုက်သည်။

“အမယ်မင်းဟဲ့... ဘယ်ခေတ်က အပျိုတော်နဲ့ ထွေးနေရပါလိမ့်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်ကလား၊ ညောင်ရမ်းခေတ်ကလား၊ ဘောင်းဘီခွပေါ်တာပဲ ဖင်ပေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့တို့တွေဆို ဖီးရိုးကွားတားတွေ ဝတ်နေကြတာ၊ တင်သီးတောင်ပေါ်တယ်၊ သူ့မှာဖြင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ခွပေါ်လို့ ရှက်နေတယ်ဆိုတော့ ယောဂီဝတ်စုံသာ ဝတ်လိုက်တော့”

“အိမ်ခြုံက အမြဲလုံလုံခြုံခြုံဝတ်လာတာဆိုတော့ ဆွဲသားအောက်ရှူးတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ ဝတ်ရမှာမရဲဘူး၊ ဝတ်ရခင်လည်း အပေါ်အင်္ကျီက တင်ပါးဖုံးရင်၊ ဘောင်းဘီခွကိုဖုံးရင်တော်သေးတယ်”

“ဟဲ့... အဲဒီတော့ ယူအလှ ဘယ်မှာပေါ်တော့မလဲ၊ ကြည့်စမ်း... မှန်ထဲမှာ ကြည့်စမ်း၊ ယူတင်ပါးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ ခါးသေးသေးလေး... ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ ခုတော့ ရှိသမျှ အလှတွေကို တမင်တကာဖုံးထားပြီး ဖီးပူပဲ ဖိတိုက်နေတယ်၊ ခင်မို့မို့လေးကလည်း တစ်ခါမှမပေါ်ရဘူး၊ ရှပ်ပွပွကြီးတွေအောက်မှာ အမြဲမြုပ်နေရတယ်”

မြတ်နိုး ဘယ်လိုပင်ပြောပြော အိမ်ခြုံက ခေါင်းခါနေသဖြင့် ဇာတ်လမ်းက ရှေ့မဆက်။ မြတ်နိုးထင်တာက အိမ်ခြုံဟာ နို့လို့ မဝတ်တာ။ ရှိရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝတ်မှာပဲဟုသာ။

ယခုကျ မြတ်နိုး အံ့တွေသြနေရသည်။ သေချာစဉ်းစားဆိုက်တော့ အိမ်ခြုံက ခါတိုင်းဝတ်နေတာ လုံချည်နှင့် ရှပ်ပွပွတွေ၊ ခင်မို့မို့ခြုံခြုံ။

“ကဲ... ကဲ... ဒါဆိုလည်း ရင်ဖုံးနဲ့၊ ဆံထုံးနဲ့၊ လှည့်ခြေဖုံးနဲ့သာ ကြံခဲ့ပါတော့ အမေဂျမ်းရှင့်”

မြတ်နိုး ငေါ့လိုက်တော့ အိမ်ခြုံက ရယ်ရင်း...

“အဲဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ခြံကျွန်းက ထွားတော့ အောက်ရှုးအပျော့ဝတ်ရင် ပေါင်တွေ၊ ခြေသလုံးတွေ၊ တင်ပါးတွေ အကုန်ပေါ်လွင်နေမှာ”

“အင်းလေ ... အဲဒီလိုပေါ်အောင်ပဲ ဝတ်နေကြတာ ယူ လုံချည်ဝတ်ရင်ရော မပေါ်လို့လား”

“တော်သေးတယ်လေ၊ ဘောင်းဘီဆွဲသွားလို့တော့ အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက်ကြီး ပေါ်မနေတော့ဘူးပေါ့၊ မြန်မာဝတ်စုံက လုံခြုံမှုရှိတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... မမယုယား၊ ဒါဆိုလည်း အခန်းထဲသွားလိုက်နဲ့၊ ကြိုက်တာရွေးပြီးဝတ်၊ မြတ်နိုးလည်း ပြင်ရဦးမယ်”

“ဒီနေ့တော့ အိမ်ခြံကျွန်းရဲ့ရှပ်နဲ့ လုံချည်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့မိရစေနော်”

“နိုး ... နိုး ... နိုး မရဘူး၊ တို့ပြင်ပေးထားတာတွေ အလကားအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ အောက်ရှုးဘောင်းဘီတော့ ဝတ်ရမယ်၊ အပေါ်က တင်ပါးဖုံးတဲ့ တီရှပ်လက်တိုဝတ်ရမယ်”

“ဒီလောက်ဆို တော်သေးတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ဈေးတဲ့သွားကြပြီး ဝတ်စားဆင်ယင်ကာ ဖက်ရှင်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြတော့ နံနက် (၉) နာရီ

စကတည်းက ယဉ်သကို ဆိုသလို ဆိုင်မှာ လူတွေများနေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ချက်ချင်းပင် ဝင်ပြီး လုပ်အားပေးကြရသည်။

အိမ်ခြံကျွန်းတို့နှစ်ယောက်အပြင် ဖက်ရှင်ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးမခြောက်ယောက် ရှိသေးသည်။ ရှစ်ယောက်လုံး လက်မထည်။

အံ့ဘုန်းကတော့ ကောင်တာထိုင်သည်။ ငွေယူ၊ ဆောက်ချာဖြတ်သည်။ ဆိုင်ပေါက်ဝနားမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့်။

(၂) နာရီလောက်ကြာမှ လူပါးသွားသည်။ သည်အချိန်မှာပဲ အံ့ဘုန်းရဲ့အခြောက်သုငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နှင့် သုငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အပြုံးလိုက်ကြီး ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဆွဲလား၊ ယမ်းလားနှင့်ပေါ့။

“ဒီနေ့ည မာမီတင့်ရဲ့မွေးနေ့ရှိတယ်၊ အားလုံးဆိုကြမှာ၊ ဆျာကြမှာ၊ စိုးစိုး လာရမယ် ... သိလား၊ မလာလို့ကတော့ သိပ်စာရင်းဖျက်လိုက်မှာ ဟွန့်”

“မနေ့ညကလည်း ရှိုးပွဲမလာဘူး၊ စိုးမလာလို့ တို့ ရှိုးတားအားပေးမယ့်သူမှမရှိဘဲ၊ အားလျော့တာပေါ့”

အခြောက်တွေ၊ မော်ဒယ်တွေနှင့် အံ့ဘုန်း လုံးနေစဉ်

မြတ်နိုး အိမ်ခြံမြို့ကို မေးဆတ်ပြရင်း ...

“လာ ... ငါတို့နှစ်ယောက် သွားနှောက်ရအောင်၊ ဒီ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေကို မြင်ရတာ ကျက်သရေတုံးတယ်၊ ကြည့် နေ သူတို့လာရင် ကိုကိုမှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ညှဉ်းခံရဦးမယ်၊ ဆွဲခေါ်ပြီး အလိုက်မသိ ဟိုတယ်ခေါ်သွားလား သွားရဲ့၊ ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ ယူလားယူရဲ့၊ တွေ့မယ်၊ မြတ်နိုးရဲ့စကားအထာကို ကြည့်ပြီး လိုက်နင်းနော်”

“အိမ်ခြံမြို့တော့ မျက်ခုံး ခပ်လှုပ်လှုပ်ရယ်”

“မလှုပ်နဲ့ ... ဒါ တို့ကွင်း၊ ကိုကိုကိုယ်တိုင်လည်း သူ့လူတွေ နှိပ်စက်လွန်းလို့ စိတ်ပျက်နေပုံပါ”

နှစ်ယောက်သား အံ့ဘုန်းတို့အနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက် ကြပြီး ဆွဲလား၊ ရမ်းလားလုပ်နေသူများကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက် ကြ၏။

“ကိုကို ... အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကိုကိုကို ဖေဖေ့ မေမေက မိန်းမပေးစားဖို့ ကြိုးစားနေတာနော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်တော့ ဒါပဲ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ စိုး ... စိုးက တို့တွေကို သစ္စာ ဖောက်သွားတော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ... မရဘူး၊ မရဘူး”

“ဟယ် ... တို့ဖက်ပါနေရာကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ”

သူငယ်တို့ရေ ... ယူစိုးစိုးကို မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ မဆွဲ ဆောင်နိုင်ကြတော့ဘူးလား”

မြတ်နိုး လှန့်လိုက်သည်ကို အဟုတ်မှတ်ပြီး အခြောက် နှစ်ယောက် သူတို့ငွေတွင်းကြီး ပျောက်သွားမှာစိုးရိမ်သွားကြ၏။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ဖက်ပါအောင် မြန်မြန်ဇာတ် သွင်းမှ။

လိင်တူချင်း အချစ်ဟာ ဘယ်လောက်စွဲမက်ဖို့ကောင်း တယ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံးပြမှ ... ဟူသည့် အတွေးတွေဖြင့် ရုပ်တွေ တ ယောက်ယက်ခတ်လို့။

“စိုးနော် ... ညကျရင် ပီတာတို့၊ နီလာတို့ရော စုံမှာ၊ ခေမီးအစုံနဲ့ မြေကြီးတောင် တုန်သွားစေရမယ်”

“အို မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ စိုးကြည့်ရတာ အေးစက် စက်နဲ့၊ တို့အပေါ် အချစ်တွေ ကုန်နေပြီလား မသိပါဘူး၊ ညကျ ရင် တို့ကိုယ်တိုင် လာခေါ်မယ်၊ ဒါပဲ”

ခါတိုင်းလို ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်၊ ဟိုဟာယူ၊ ဒီဟာယူပင် လုပ်တော့ဘဲ (၅) ယောက်သား တစ်ချိုးတည်း ပြန်လစ်သွားကြ စုံမှာ မသင်္ကာစရာ။

ညကျရင် ဘာတွေကြစည်ကြမည်မသိ၊ မြတ်နိုးတို့ကော် နှလည်း ညကိုမလွှတ်ဖို့ အသေအချာ စိတ်ကူးပြီးသား၊ ညို့သော်။

အခန်း (၆)

အံ့ဘုန်းရဲ့စိတ်က ယိမ်းယိမ်းပွေ့ပွေ့။ တစ်ခါ၊ တစ်ခါ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်လိုက်။ တစ်ခါတစ်ခါ ပျော်လိုက်။ သူနှင့်ဘဝတူတွေကလည်း သူ့ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဆွဲဆောင်ကြသည်။

အချို့လိုချင် အချို့။ အချစ်လိုချင် အချစ်။ သို့သော် သူ ယခုထိ အားလုံးကို ရှောင်နိုင်တုန်း။ ကြာရင်တော့ သူ့ဘဝ နှစ်မွန်းတော့မည် ထင်ပါသည်။

သူ့မိတ်ဆွေ မာမီကြီးတွေမှာ နည်းလမ်းမျိုးစုံရှိသည်။ မူးယစ်ဆေးယူမလား။ Sex ယူမလား။ လိင်တူချင်း အချစ်ပေါ့။ နောက် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာတွေကလည်း အစုံ။ ပါတီပွဲတွေ

မွေးနေ့ပွဲတွေ၊ သောက်ပွဲ၊ စားပွဲ၊ ဘာပွဲ၊ ညာပွဲတွေ။

တချို့လူတွေက အခြောက်ဆို လူရာမသွင်းချင်ပေမယ့် အောင်မြင်နေတဲ့အခြောက်တွေ၊ လူရာဝင်နေတဲ့ အခြောက်တွေ ကလည်း အများကြီး။

နောက် ရေလျှံ၊ ရုပ်ရှိတဲ့ သူ့လို အခြောက်တွေ၊ ပကာ သနအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဝင်ဆံ့သူတွေ။

ဘာပဲပြောပြော မာမီတင့်ရဲ့ပွဲကတော့ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ် ရှားချင်စဖွယ်။ မာမီတင့်က ထိတ်ထိတ်ကြလေ။ မာမီတင့်ရဲ့ဗျူတီ ဆလွန်းက ကြီးမားခန့်ညားသလို သူ့ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာကလည်း ဖြူလောက်စရာ။ ဩဇာကြီးမားပါပေ။

မင်းသား၊ မင်းသမီးပေါက်စတွေ၊ မော်ဒယ်ဘွဲ့ငြင်း၊ မော်ဒယ်ဂဲ(လ်)တွေ၊ လူစုံလာမှာ။ အခြောက်တွေ၊ သူငယ်တွေချည်း ကဲကြမည်ပွဲမဟုတ်။

သည်တော့ သူသွားချင်သည်။ အခြောက်စိတ် ရာနှုန်း မပြည့်သေးပေမယ့် ပျော်စရာစုံသည့် ဒီပွဲကိုတော့ သူ့သွေးထဲက မရိုးမရွှစ်အောင် သွားချင်မိသည်။

သူ့ကို တစ်နေ့နေ့မှာ ဇာတ်သွင်းကြမှာလည်း သိနေပါရဲ့။ သူ အတန်တန်ငြင်းနေလို့သာ။

ယောက်ျားချင်း ဆက်ဆံသည့် Sex ကိုးဟာ သူရဲသည်။

မုန်းသည်။ သည်အထိတော့ သူ မမိုက်ချင်။ ကျန်းမာရေးဆောင်း
ပါးတွေ သူ ဖတ်ရသည်။ သူ့မှာ ကျန်းမာရေးအသိ၊ ကျန်းမာ
ရေးသတိတွေ ရှိသည်။

AIDS မဖြစ်ဖို့ ရှောင်ရမှာ၊ ဆောင်ရမှာ စိတ်က ဒွိဟ
ဖြစ်နေတာမို့ သွားချင်စိတ်က တစ်ဖက်၊ ရှောင်ချင်စိတ်က တစ်
ဖက်။

သူ့ဆိုင်က ညနေ (၆) နာရီမှာ သိမ်းသည်။ အိမ်ပြန်
ပြီး ရွှိုင်း။ ညနေ (၇) နာရီ စမှာဆိုပေမယ့် (၈) နာရီလောက်မှ
လူစုံမှာ။

နောက်ဆုံး စိတ်ကို ခုံးခုံးချပြီး မာမိတင့်ပွဲကို သွားဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ မသွားလည်း ရှူပါမက အတင်းလာခေါ်မှာ
လေ။

သူ့အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်နေသည့် မြတ်နိုးတို့နှစ်ကောင်
ကို သူ မျက်စေ့လှည့်ပြီး အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လစ်ခဲ့သည်။

“ကဲဟေ့ ... ငါတို့လည်း အစီအစဉ်အတိုင်း ကိုကို
နောက်လိုက်ကြစို့၊ မေမေနဲ့ဖေဖေကိုလည်း သတင်းပို့ပြီးပြီ”

“အိမ်မပြန်တော့ဘူးလား”

“ပြန်မှာပေါ့၊ ငါတို့လည်း တစ်နေ့ကုန် နွမ်းရိနေတဲ့ဥစ္စာ”

အံ့ဘုန်း သူ့ကားနှင့် လစ်သွားသည်နှင့် ဆိုင်မှ မန်နေ
ဂျာကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြတ်နိုးတို့နှစ်ယောက်လည်း ပြန်လာခဲ့သည်။

ညဉ့်မို့ ကိုကိုကို လိုက်စောင့်ရှောက်ရမှာ သူတို့နှစ်
ယောက်တည်းတော့မဟုတ်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့သား ကိုသုခနေ
နော်ဆိုတာပါ လိုက်မည်။

သုခနေနော်ဆိုတာ မြတ်နိုး မသိသေး။ ဖေဖေရဲ့
မန္တလေးက မိတ်ဆွေ။ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတာ မကြာသေး။
သည်ကြားထဲ သုခနေနော်က စင်္ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်နေ
တာ ... တဲ့။ ပြန်ရောက်တာ မကြာသေး။

သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြေးဝင်ပြီး ရေမှိုး
ချို။ အလှပြင်ကြရင်း ကိုကို သွားပြီလားဟုလည်း နားစွင့်ကြရ
သည်။

“အဲ”

(၇) နာရီလောက်မှာ အိမ်ခြူးတို့နှင့် အဖော်လိုက်မည့်
သုခနေနော် ရောက်လာခဲ့လျှင် မြတ်နိုး ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား
ရ၏။ ဖေဖေနှင့်မေမေကလည်း ဖုန်းနှင့်သာ ကွန်တက်ရသည်။
ဘုရားကိုးဆူပွဲမှာ ဝင်နေရာမှ မပြန်သေး။ ကိုကိုနှင့်

တိုးလျှင် တကယ့် မလွယ်ကြော။ သူ့ကို ချက်ကင်လိုက်မှာတွေ ပေါ်ကုန်မှာ။

မြတ်နိုးက အဝီအပြင် ပြင်နေသူမို့ ပြီးဖို့အဝေးကြီး အိမ်ခြံကတော့ ပြီးလောက်သည်။

သည်တော့ အဖော်ထပ်ကိုယ့် အခန်းမှ အိမ်ခြံတံသို့ လှမ်းပြီး အကူအညီတောင်းရ၏။

“အိမ်ခြံ... ယူပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီလေ ... ရယ်ဒီပဲ”

“ရယ်ဒီမနေနဲ့၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တို့နဲ့ အဖော်လိုက်မယ့် ကိုသုခနေနော် ရောက်နေပြီ”

“ရောက်ပစေလေ ... မြတ်နိုး ဆင်းခဲ့တော့ပေါ့”

“ဟ ... မြတ်နိုး မပြီးသေးဘူး၊ ကိုကိုနဲ့တိုးရင် အိုးနင်း၊ ခွက်နင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ အိမ်ခြံ ထွက်ပြီး ထိန်းထားပေး ပါဦး”

“ဟာ ... အိမ်ခြံနဲ့မှမသိဘဲ၊ ကြောင်နေမှာပေါ့”

“မကြောင်ပါဘူး၊ အတူတူပါပဲ၊ တို့လည်း တစ်ခါမှ မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ လှမ်းပြီး သတင်းပို့လို့သာ ရောက် လာမှန်းသိတာ”

“အိုကေလေ ... ဒါဆိုလည်း ထွက်ထိုင်လိုက်ပါမယ်”

ကိုယ်က အထူးတလည် မပြင်တတ်သူမို့ အိမ်ခြံ ပြီးနေပါပြီ။ ဒါတောင် ယခုက အဆင့်မြင့်လာတာ။ သံနပ်ခါး မရှိသည့်အိမ်မှာ မိတ်ကပ်နည်းနည်းလိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းနီသဘော လောက်ဆိုး၊ ခေါင်းပြီး၊ ချာလီကွင်းနှင့်စည်း။ ဒါပါပဲ။

အဲ... အဝတ်အစားကတော့ နည်းနည်းတောက်ပြောင် လာရသည်။ အိမ်ခြံရဲ့ပါရင်းစွဲအဝတ်တွေကို မြတ်နိုး သိမ်းထား လိုက်ပြီမို့ သူထည့်ပေးထားသည့်အဝတ်တွေကိုပဲ ဝတ်ရသည်။

အောက်ရှူးဘောင်းဘီနက်ပြာနှင့်အပေါ်မှ တီရှပ်မီးခိုး ရောင်။ ခေါင်းစွပ်လေးပါတာကိုတော့ သဘောကျသည်။ ယောက်ျားလေးဆန်သွားတာပေါ့။

အိမ်ခြံ အပြင်ထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ယောက်ျားပီသသည့် အဆင်အပြင်နှင့် သုခနေနော်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

စင်္ကာပူပြန်ပီပီ ဒီရိုင်းကတော့ အလန်းစား။ အဆင်က တော့ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေ၏။ သို့သော် အိမ်ခြံ ဒါတွေကို မခံစား တတ်။ သူမရဲ့နှလုံးသားက ဖြူစင်သည်။ ခိုင်မာသည်။ မာကြော ဆင့်က သံမဏိ။

မြတ်နိုးလွှတ်လို့သာ ထွက်လာရသည်။

သုခနေနော် ဒယ်ဒီလွှတ်လို့သာ လာခဲ့ရပေမယ့် စိတ်က

မပါ။ မြန်မာပြည်က ကောင်မလေးတွေဟာ စင်ကာပူက ဖရန်
တွေလောက် လန်းမည်မထင်။

ဟိုမှာက ဒီတလိုရသည်။ တွဲလိုရသည်။ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ
ကလည်း ဒီမှာလို လုံလုံခြုံခြုံ ထုပ်ပိုးထားတာမဟုတ်။ ခရီးသွား
ဟန်လွှဲ မျက်စိအစာကျွေးစရာတွေက အပြည့်။

“အဲ”

သို့ပေမယ့် ထွက်လာသည့် ကောင်မလေးကို မြင်လိုက်
တော့ သုခနေနော် ပါးစပ်ပင် ပြတော့မတတ်။ စိတ်ဝင်စားစရာ
အဆင်လေး။ သူမြင်နေကျ အဆင်မျိုးမဟုတ်။

မျက်နှာပေးလေးက ရဲသလိုလို၊ ရွံ့သလိုလို။ သေချာ
တာကတော့ ဖြူစင်နုနယ်မှုလေးပါပဲ။ ပြင်လွန်းတော့ ဖင်ချွန်းနေ
သည့်ရုပ်မျိုးတွေ မဟုတ်ဘဲ။ သဘာဝအလှစစ်ကလေး။

ဘောင်းဘီအပျော့စားအောက်မှ ရှည်လျားသော ပေါင်
တံ၊ ခြေတံတွေနှင့်။ တီရှပ်အောက်မှ မိုမောက်ရုန်းကြွနေသည့်
အလှအထိ သူ့မျက်စိက ထွင်းဖောက်မြင်လိုက်ပြီးသား။

သူက ဗိုအား တစ်ထောင်နှင့်လေ။

ကောင်မလေးကို သူ ထပြီး ကြိုဆိုရင်း လက်ကမ်းပေး
လိုက်တော့ ကောင်မလေးက သူ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးပေါ် လက်ညှိုး
လေးတင်ပြီး ခေါင်းခါရင်း ...

“ရှု... ကျွန်မက မြတ်နိုးမဟုတ်ဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်း
ရှင်ကို မြတ်နိုးအပ်ကိုနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးမှာစိုးလို့ ထွက်ကာပေးမှာ၊
အေးဆေးနေ”

“အင်”

ဘယ်လိုလေးလဲဟာ။ မိန်းကလေးများသည်းသည်းလှုပ်
ရသည့်အဆင်နှင့် သူ့ကိုများ။ အေးဆေး ... နေ ... တဲ့။
အင်းလေ ... မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုကြောင်တောင်တောင်လေး
တွေလည်း ရှိဦးမှ ပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့။

ကောင်မလေးက သူ့ရှေ့ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း တစ်နေ
ရာသို့ စိုးတကြည့်ကြည့်။ ကေန္တ မြတ်နိုးရဲ့အစ်ကို အခြောက်ကြီး
ဆိုတာဖြစ်မည်။ အဟား ... ဝင်နောက်လိုက်ဦးမှ။ အခြောက်
ဆိုရင် သူငယ်ချောချောလေးတွေကို ကြိုက်တတ်တာပဲ။

သုခနေနော်ဟာ ပျော်တတ်သူမို့ မြတ်နိုးရဲ့အစ်ကိုဆို
တာကို ဝင်ရောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သည်စဉ် အံ့ဘုန်း သူ့အခန်းမှ မွေးကြိုင်လှပစွာ ထွက်
လာခဲ့သည်။ အနက်ရောင် ဆွဲသားဘောင်းဘီအောက်ရှုန်းနှင့်
ကိုယ်ကျပ်ရှပ်အနက်ကလေးက ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်း။ ဖက်ရှင်ဆိုင်ရှင်
သေပါပေ။

သို့သော် မျက်နှာမှ မိတ်ကပ်တွေနှင့် ဆံပင်ပုံ ကိုယ်ဟန်

ကနွဲ့ကလျတို့က တံဆိပ်ကပ်ပြီးသား။ ရေမွှေးနံ့တွေကလည်း မွှန်းထွန်လို့။

သုခနေနော် ... ကောင်မလေးကို အရွဲ့တိုက်ပြီး အံ့ဘုန်းကို ပြေးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟိုင်း ... ဖရန့်၊ ကိုယ့်နာမည်က သုခနေနော်ပါ”

“ဟုတ်လား ... ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို လာတွေ့တာလဲ”

အိမ်ခြံမြေ မျက်လုံးပြူးနေသည်။ အံ့ဘုန်းနဲ့ တွေ့မှာစိုးထွက်ကာပေးနေကာမှ တည့်တည့်သွားပြီး နှုတ်ဆက်နေသည်။ သုခနေနော်အား နားရင်းရိုက်ပစ်ချင်လှသည်။ သူ ဘယ်လိုမျိုး ဖြေလိုက်မလဲဟု စိုးရိမ်တကြီး။

“လူကြီးတွေ ခေါ်လို့လာတာပါ။ ကျွန်တော်က အိမ်ကယ့်မိတ်ဆွေ ဦးခင်ဖော်ရဲ့သားပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ တို့ သွားစရာရှိလို့ နောက်တွေ့မယ်နော်၊ ဖေဖေတို့လည်း တော်ကြာ ပြန်လာတော့မှာပါ။ နှုတ်ဆက်ပြီး ကနွဲ့ကလျနှင့် အံ့ဘုန်း ထွက်သွားတော့ သုခနေနော် ရယ်မောပြီး ကျန်ခဲ့၏။ သည်တော့လည်း အံ့ဘုန်းအတွက် အိမ်ခြံမြေ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

“ရှင်က ဘာလျှောင့်တာလဲ၊ သူ့မျှာ ဘဝပေးကုသိုလ်

အရ ...”

“ဘာမှဘဝပေးကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ အခြောက်တွေ အားလုံးဟာ ကာမဂုဏ်ကို ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ကျင့်နေတဲ့ လူတွေ၊ ဟိုဘဝက ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်မို့ ဒီဘဝမှာ လူစဉ်မမီ ဖြစ်ရတာပါ။ ခုဘဝမှာ ထပ်ပြီး ဖောက်လွှဲပြန်တော့ သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး မျှောမယ့်လူတွေ”

ဒီလောက်ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောနေတော့ အိမ်ခြံမြေ မခံမရပ် နိုင် ထပ်ဖြစ်ရသည်။

“ရှင် ... သူများသားသမီးကို ဒီလောက်ထိ မှီချိုးမျှစ် ချိုး ပြောနေစရာမလိုပါဘူး၊ အခု ... အဲဒီအဖြစ်ဆိုးကို မြတ်နိုး ထိုက်မိသားစုလုံး အဖတ်ဆယ်မလို့ ကြိုးစားနေကြတာရှင်”

“ကိုယ်တော့ရမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေမှ ဆရာ သူဟာ အကျင့်ဆိုးတွေနဲ့ ယဉ်ပါးပြီး အကျင့်ဆိုးတွေမှာ သွက်မွှေးနေရောပေါ့၊ ဥပမာ လိင်တူချင်း ဆက်ဆံတာတို့၊ ဘာတို့ ချည်း အမယ် ... နိုင်ငံခြားမှာတော့ လိင်တူချင်းကို ပိုပြီး စွဲမက် ခြယ်တယ်ဆိုပဲ”

“တော် ... တော် ... ရှင်ဟာလေ”

အံ့ဘုန်းလည်း ထွက်သွားခဲ့ပြီမို့ အိမ်ခြံမြေ သူ့ကို ဘာမှ ညှိနှိုင်းနေစရာမလိုတော့ပါ။ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးခဲ့ပြီး ထမင်း

စားခန်းဖက်သို့သာ သွားလိုက်သည်။ ထမင်းမစားရသေးဘူးလေ။ အိမ်သားတွေက ဗရိဖရဲနှင့် လူမစုံကြပေမယ့် သူမကတော့ ကျန်းမာရေးကောင်းသူပီပီ ဆာတာပဲ။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အိမ်အကူ မပြုံးမွန်နှင့် ဖြူဖြူမြင့်ကို တွေ့ရသည်။

“အစ်မတို့ စားပြီးပြီလား။ အိမ်သားတွေ စားမစားတော့မသိဘူး။ အိမ်ခြူးကတော့ ဆာတတ်တယ်။ နည်းနည်းစားဦးမယ်နော်”

“မမလေးလည်း စားချင်စားမှာပေါ့။ စားပွဲမှာသွားစားလေ ညီမလေး”

သူတို့ အချောအတင်ပြောနေဆဲ မြတ်နိုးနှင့် သုခနေနော်တို့ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

“ကိုနေက သူပါစားမယ် ... တဲ့၊ မဖြူတို့ထမင်းပြင်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ မမလေး ... အဆင်သင့်ပါပဲ”

မတည့်အတူနေဆိုသလို သုခနေနော်ပါ ထမင်းစားလက်ဆုံစားကြရပြန်သည်။ သုခနေနော် ကြည့်ရတာ မိန်းမကုန်ကျပုံရသည်။ ရဲရဲတင်းတင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး။ အိမ်ခြူးအရွဲ့တိုက်ပြီး မြတ်နိုးနှင့်အထူးဖော်ရွေစည်းလုံးပြနေ၏။ မြတ်နိုး

ခမျာ ဘာမှမသိရှာ။

“မြတ်နိုး ... ကိုယ့်ကို ဒယ်ဒီလွှတ်လို့လာတာ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“စောစောက မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား ကိုနေ၊ ဒဲဒီကိုကိုကို လိုက်ထိန်းဖို့ပေါ့။ သူ့ကို ရေတိမ်မှာ ဝိုင်းနှစ်နေကြတာ၊ အခြောက်တွေရော၊ ဝိုင်းလုံးကောင်တွေရော”

“လူတွင်ပါလို့ နွားကျားဆွဲတာပါ မြတ်နိုးရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... မြတ်နိုးတို့က မိသားစုဆိုတော့ ဆိုက်ထိန်းရမှာပဲပေါ့။ ဘာလဲ ကိုနေက မကူညီချင်ဘူးလား၊ မြတ်နိုးတို့မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်းမို့ အဖော်ခေါ်တာ”

“ကူညီချင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဒယ်ဒီက ယူဖေဖေနဲ့သားပေးဆမ်းယူတောင် စဉ်းစားထားတဲ့ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်သား”

“လုပ်ပြီ ကိုနေကတော့၊ ပေါ်တင်ကြီး”

မြတ်နိုး ရှက်စနိုးဖြစ်နေလျှင် အိမ်ခြူး သုခနေနော်ကို အသံတိတ်မေတ္တာပို့နေမိ၏။ အလကား ပဲများနေတာ၊ စက်ပူကြိုကြီး၊ မြတ်နိုးတော့ ခံရတော့မှာပဲ။ အိမ်ခြူးလောဆော်လိုက်သည်။

“ကဲ ... မြန်မြန်စားကြစို့၊ ကိုကိုသွားတာကြာပြီ၊

တော်ကြာ ... ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေလိမ့်မယ်”

“နေပါဦး ... ကိုယ်တို့က ဘယ်လိုလိုက်ရမှာလဲ”

“သူ့မိတ်ဆွေ မာမိတင့်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို လိုက်ရမှာ၊ အဲဒီမှာ လူစုံတယ်၊ အစိုးတွေရော၊ အခြောက်တွေရော၊ မင်းသားပေါက်စ၊ မင်းသမီးပေါက်စတွေနဲ့ လုံးထွေးနေမှာ၊ ဒါကြောင့် ကိုနေ့ကိုခေါ်တာ”

“ကိုယ်တို့က ကားထဲက ပုန်းစောင့်ရမှာလား၊ မွေးနေ့ပွဲထဲကိုဝင်ပြီး အခြေအနေ ကြည့်ရမှာလား”

“ပွဲထဲဝင်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမသိအောင် စောင့်နေမှာ၊ သူ့ကို ဘေးမသိ၊ ရန်မခံအောင် ပြန်ခေါ်လာရမှာလေ”

“ပေါက်ပြီ ... ပေါက်ပြီ၊ လက်နက်တွေရော ယူခဲ့ရဦးမလား”

“လူကြားထဲမှာပဲ ကိုနေရယ် မလိုပါဘူး၊ ဂျူဒိုလေးက ရာတေးလေးတော့ ရတယ်မဟုတ်လား”

“သိပ်ရပေါ့၊ ကိုယ့်ယောက်ဖကြီးအတွက်ပဲ၊ ကဲ ... သွားကြစို့”

ထမင်းဝိုင်းမှထလိုက်ကြပြီး အားလုံးပင် ကားဆီသို့လာခဲ့ကြတော့ (၇) နာရီခွဲနေပေပြီ။

□ □ □

အခန်း (၇)

မာမိတင့်ရဲ့ခြံက အတန်အသင့်ကျယ်သည်မို့ ခြံထဲမှာပင် မွေးနေ့ပွဲကို ဆင်ယင်ထားပါတယ်။ အလွှာစုံမှလာသည်ဆိုပေမယ့် အများဆုံးက အခြောက်ပရိသတ်နှင့် သူငယ်တွေ။

နောက်ဆုံးကျ သူနှင့်အလွှာတူသူတွေပဲ ကျန်ခဲ့လိမ့်မည် ဆင်သည်။ သူတို့ကို ထိုလူတွေ သိနေနိုင်သည်မို့ စတိုင်လိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ရုပ်တော့ ဖျက်ကြရသည်။

အများထဲမှာ ဝင်ရောရမည်မို့ သူတို့သုံးယောက်လည်း ချက်မှန်တွေ၊ ဆံပင်တုတွေနှင့် ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ပုံတွေ ချီကာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရင်း မွေးနေ့ပွဲထဲမှာ ဝင်ရောက် ဆင်ဖျောက်လိုက်ကြသည်။ ခြံထဲမှာ စားပွဲတွေက (၁၀) လုံး

လောက် ရှိသည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ထဲမှာလည်း လူတွေရှိပုံရသည်။ အတွင်းလူတွေ၊ အပြင်လူတွေနှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်။

သူတို့သုံးယောက် စားပွဲတစ်လုံးထဲမှာ နေရာယူလျှင် သိသာနေမှာမို့ နည်းနည်းစီခြားပြီး နေရာယူထားကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တော့ မြင်နေရတာပေါ့။ အကြောင်းရှိလျှင် ကူညီရအောင်။

အိမ်ခြံနံနံ နေရာယူထားသည့် စားပွဲက နည်းနည်းမှောင်သည်။ သူ့နောက်က စားပွဲမှာ အခြောက်သုံးယောက်နှင့် သူငယ်နှစ်ယောက်။ ရှေ့က ဝိုင်းတွေမှာ လူနည်းနည်း ပါးနေပေပြီ။ နောက်ဝိုင်းမှ စကားတွေက ခပ်တိုးတိုးပေမယ့် အိမ်ခြံနံနံ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ နားစွင့်လိုက်သည်။

“စိုးစိုးတော့ တို့လောကထဲက ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေပြီ။ သူက ရုပ်ရှိရေလျှံနော်၊ ယူတို့လက်မလွှတ်နော်”

“ဒီနေ့ပဲ သူ့ကို ဇာတ်သွင်းလိုက်မယ်၊ ခုလောက်ဆို စိုးစိုး မူးနေလောက်ပြီ”

“သူ ဘယ်မှာလဲ ... မာမိတင့်အခန်းထဲမှာလား”

“မရောက်သေးဘူး၊ က၊ နေတုန်းရှိမယ်”

“ဒါဆို တို့လည်း သွားကြစို့၊ သွားပြီး ဆွမ်းကြီးလောင်းရအောင်”

“မာမိတင့်မျက်နှာ ကြည့်ဦးနော်၊ သူနဲ့အဆင်ပြေမှဝင်”
ထိုသူအုပ်စု ထသွားသည်နှင့် အိမ်ခြံနံနံ မြတ်နိုးတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာလိုက်သည်။

“ဟင်”

ဒီနှစ်ယောက်ကလည်း “ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိ။ အံ့ဘုန်းကို စိုးရိမ်သဖြင့် အိမ်ခြံနံနံ ... ထိုလူတွေနောက်သို့ မယောင်မလည်နှင့် လိုက်သွားမိသည်။

ကိုကို ဘယ်မှာလဲ။ ယောက်ျားချင်းလည်း စော်ကားလို့ ရသလား။ ယောက်ျားချင်း မုဒိမ်းတွေလည်း ရှိသလား။ အလိုမတူရင် RAP ပေါ့။

အိမ်ခြံနံနံ တိုက်ထဲသို့ ရောက်သွားတော့ နည်းနည်းတုန်လှုပ်မိသည်။ ငါ ကွင်းကျွံနေပြီ။ သို့သော် လူတွေအများကြီးမို့ လူတွေအားလုံးဟာ လူဆိုးတော့ မဖြစ်နိုင်။ လူကောင်းတွေလည်း ရှိမှာပဲဟူသော အတွေးဖြင့် အိမ်ခြံနံနံ စွတ်လိုက်သွား၏။

တိုက်ထဲမှာ ကခုန်နေကြသူတွေထဲလည်း ကိုကိုကို မတွေ့ရ။ ဘုရားရေ ... သူ ဘယ်နေရာများ ရောက်နေပြီလဲ။ ရေတိမ်များ နှစ်နေပြီလား။

စောစောက ငါးယောက်အဖွဲ့ကို မတွေ့ရတော့။ ကြည့်နေရင်းပင် ဘယ်ရောက်သွားကြသည်မသိ။ အိမ်ခြံနံနံ ... ဟိုဒီ

ကြည့်နေရင်း လှေကားတွေ့သဖြင့် အပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလိုက်သည်။ မာမိတင့်အခန်းထဲမှာများ ရောက်နေပြီလား။ ဒီမာမိတင့်ဟာ စားနေကျဖြစ်မှာပဲ။

သူ့အခန်းကရော ဘယ်မှာလဲ။ အိမ်ခြံခြံ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေစဉ် အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ရယ်သံတွေ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အပြေးကပ်သွားလိုက်၏။

“ဟင်”

အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကိုကိုက ခုတင်ပေါ်ရောက်နေပြီး သူ့အနားမှာတော့ အခြောက်တွေရော၊ သူငယ်တွေပါ ဆယ်ယောက်လောက်။ မာမိတင့်ဆိုတာကြီးက ကိုကိုအနားမှာ အနီးဆုံး။ အခန်းကလည်း ပိတ်မထားပါ။ အံ့ဘုန်းကြည့်ရတာ ဘာဆေးမိထားသည်မသိ။ မျက်လုံးကို မနည်းပင့်ထားပြီး အာလေးလျှာလေးနင်း။

“ငါ့ ကို ဘာ ... လုပ် ... ကြ ... မလို့ ... လဲ”

“စိုးကို နတ်ပြည်ပို့ပေးမလို့ ... ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“မသွား ... ဘူး ... နတ် ... ပြည် ... မ ... သွားဘူး”

“သွားရမယ်၊ နတ်ပြည်မှာ နတ်သားလေးတွေနဲ့ ပျော်ပါးရမယ်”

ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြပြီး အံ့ဘုန်းကို အဝတ်တွေ ဆွဲချွတ်နေကြလျှင် အံ့ဘုန်းကလည်း ခြေမဆွဲချင်၊ လက်မဆွဲချင်အောင် လေးလံနေသည်ကြားမှ ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေရှာပုံမှာ သနားစရာ။

နှစ်ယောက်က ထိုပုံတွေကို မှတ်တမ်းတင်နေလိုက်ပုံမှာ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ။ ဖုန်းကင်မရာနှင့်ရိုက်နေလိုက်တာ။ ဖရိုဖရဲ၊ ဝရုန်းသုန်းကားပုံတွေကို အကုန်ရိုက်ယူသည်။

အိမ်ခြံခြံအပြေးအလွှား စဉ်းစားရ၏။ ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုကယ်ထုတ်ရမလဲ။ သူမ အကြံထုတ်ရင်း ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်။

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ”

သူမ စားပွဲပေါ်မှာ မီးခြစ်လှမ်းမြင်မိသည်မို့ အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းမှာ အလှူကာထားသည့် ကန့်လန့်ကာကြီး၏အောက်နားကို မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။ ကန့်လန့်ကာကလည်း အကောင်းစားဇဲသားမို့ မီးလောင်လွယ်မှလွယ်။ ညှော်လည်း ညှော်၊ မီးလည်းလောင်၊ သူမကလည်း အော်ပစ်လိုက်သည်။

“မီးချို့ ... မီး ... မီး”

သူမ၏အော်သံကြောင့် အခန်းထဲမှာ အံ့ဘုန်းကို အမဲဝိုင်းဖျက်မည့်သင်္ကေတသားများ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။

ကန်လန်ကာကြီး မီးလောင်နေပုံကလည်း လှမှလှ။ ငရဲသားတွေအားလုံး ဟိုပြေး၊ ဒီပြေး။ ကိုယ်လုံးတီးတွေလည်း ပါ။ အကြံဖျတ်ခနဲ ရလိုက်သည်မို့ အိမ်ခြံရံမှ ထိပ်တွေကို ဖုန်းကင်မရာနှင့် လေးငါးပုံလောက် ရိုက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ အခန်းထဲဝင်ပြီး အံ့ဘုန်းကို အင်္ကျီပြန်ဝတ်၊ တွေ့သည့်ပုဆိုးတစ်ထည်ကောက်ဝတ်ပေးရသည်။ သူ့ဘောင်းဘီကိုလည်း ယူရ၏။

“ထ ... ကိုကို ... သွားကြစို့၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ကမ္ဘာပျက်ကုန်ပြီ”

သူ့အာရုံနှင့်သူ ဗျာများနေကြသည့်အဖွဲ့ကို ထားခဲ့ပြီး အိမ်ခြံရံမှ အံ့ဘုန်းပိုင်စိုးကို တွဲကာ အပြေးအလွှား အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ နောက်ဖက်မှ ...။

မီးကတော့ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ဆက်လောင်နေဆဲ။ အိမ်ခြံရံမှ ကားနားရောက်တော့ ဟိုနှစ်ယောက် ပြေးလာတာတွေ့ရသည်။ အံ့ဘုန်းကားကို မြတ်နိုးမောင်းပြီး သူမ ကားကိုတော့ သုခနေနော် မောင်းသည်။

အိမ်ခြံရံမှ မာမိတင့်ခြံကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ မီးတွေလောင်နေဆဲ။ ငရဲသားတွေလည်း မီးရောင်အောက်မှာ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်၊ အော်ဟစ်နေလေဆဲ။

အခန်း (၈)

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာမှနိုးတော့ အံ့ဘုန်းပိုင်စိုး ယီးတီးယောင်တောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ ... ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တာလဲ။ သူ့ခေါင်းတွေလည်း မူးနောက်ရီဝေနေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်တော့ မာမိတင့်ပုဆိုးကြီးကို ဝတ်လျက်သား။

ဝဝဖြိုးဖြိုးကြီးနှင့် ငန်းတော်ကြားလို မြွေတွေကို အကုန်စားနေသည့် မြွေမြွေချင်း ချိုနေသည့် မာမိတင့်ရဲ့ပုဆိုးမို့ သူ့ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ငရဲမီးဟာပိခံရသလို ပူလောင်သွားရ၏။

ငါ ဘဝပျက်သွားပြီလား။ ရာနှုန်းပြည့်အခြေအနေဖြစ်သွား

ပြီလား။ ကိုယ့်နောက်ဖက်ကိုယ် ပြန်စမ်းရင်း ဖဝေဖဝါ။

ငါ... ငါ... မှားတယ်။ သစ္စာမရှိတဲ့ ငဲ့သားတွေနဲ့မှ ပျော်မြူးချင်တာကိုး။ ခံပေါ့။

သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်တော့လည်း မူးဝေကိုက်ခဲနေတာပဲရှိပြီး နာကျင်နေတာမရှိ။

ဘယ်လိုစမ်းသပ်ရပါ။ သည်စဉ် သူ့ဖုန်းထဲသို့ ဓာတ်ပုံများ ဝင်လာသဖြင့် အံ့ဘုန်းကြည့်လိုက်ရလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ်ပင်ပေါက်သွားရ၏။

ဝတ်လစ်စားလစ်နှင့် သူ့အနားမှာ ငဲ့သားတွေ။ အားလုံး ခွေးရောယှက်တင်၊ ဝရုန်းသုန်းကာ။ တော်သလင်းခွေးတွေ နှယ်။

“အား”

ရှက်လွန်းလို့ သေချာပင်မကြည့်ရဲ။ တော်သလင်းခွေးတွေလို အလုံးလိုက်၊ အထွေးလိုက်။ သူက ခွေးမနေရာမှ သရုပ်ဆောင်နေရတာ။

ဖုန်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး သူ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ ငိုရှိုက်နေမိတာ ရှက်လွန်းလို့ ယူကျုံးမရဖြစ်လွန်းလို့ပါ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးကြိုးပစ်ချခံရသူလို ဦးခေါင်း

တစ်ခုလုံး အမွှေးတွေ ထောင်ထနေ၏။ ခေါင်းနားပန်းကြီးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး။

ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် ပျက်သွားပြီ။ လူတွေရဲ့မျက်နှာကို ငါ ဘယ်လိုကြည့်ရဲတော့မလဲ။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ငါ ဘယ်လိုလှန်ရဲတော့မလဲ။ သူတို့ဟာ ငါ့ရဲ့ငယ်နိုင်တွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။

ခုတင်ပေါ်မှာ အရုပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်နေပြီး အံ့ဘုန်းတစ်ကိုယ်လုံး ချုံးချုံးကျသွားခဲ့ပေပြီ။ ဘဝကို ရှေ့ဘယ်လိုဆက်ရမှန်း မသိတော့။ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးရော ဘယ်တော့ဖြစ်ဦးမှာလဲ။

ဘဝပေးအခြေအနေအရ သူဟာ အန်တီလား ထူထောင်ပေးသည့် ဆိုင်နှင့် အဆင်ပြေနေပေမယ့် သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ဝိုင်းနှိပ်စက်တာနှင့် ဆိုင်က ခွေးလျက်ခံရသည့် ထန်းလျက်ခံလိုလုံးပါးပါးရတော့မည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆိုင်ကပစ္စည်းတွေ စိတ်ကြိုက်ယူရုံတင်မက သူတို့ကို ကျွေးရ၊ မွေးရ၊ ပူဇော်ပသရတာနှင့်ပင် စီးပွားရေးက နှလန်မထူနိုင်တော့။

သူ့မှာ ပေးရမည့်ကြွေးတွေ တော်တော်များနေပြီ။ လုပ်ငန်းလည်ပတ်ရအောင်ပင် မနည်းဖန်တီးနေရ၏။ ယခုဆို အရောင်းစာရေးနှစ်ယောက် ထွက်သွားပေမယ့် နောက်ထပ်မခန့်

နိုင်သေးသည့်အဖြစ်။

အစက ... ပေါ့ပေါ့တွေ့။ ပျော်ပျော်နေခဲ့ပေမယ့် ယခု အရေးကြုံလာသည့်အခါ အံ့ဘုန်း အတွေးတွေ တသိကြီး တွေးမိ ပေပြီ။

သူ့ဘော်ဒါတွေဟာ မပေါင်းသင့် မပေါင်းအပ်သည့် သူတွေပါလား။ နောက်ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးရုံတင်မက သူ့ကုပ်ကို ခွစီးနေသည့် လူငါးသားတွေ။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြောတုန်းက သူ နားမဝင်ခဲ့။ ယခုမှ တစေ့စေ့တွေးမိလာရသည်။

“သား ... လောကမှာ ယောက်ျားရှား မိန်းမရှာဆိုတာ တွေဟာ ဘဝဆုံးနေကြသူတွေပဲ။ အများနဲ့မတူတာထက် သူတို့ စိတ်ဓာတ်တွေက သေးသိမ်တာ များတယ်။ ယောက်ျားစစ်စစ်၊ မိန်းမစစ်စစ်တွေလို သဘောထားမပြည့်ဝကြဘူး။ ငါ့သား တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

သူ မျက်ရည်တွေနှင့် ချုံးချုံးကျနေရဆဲ လွင့်ပစ်ထား သည့်ဖုန်းမှ ထပ်မြည်လာပြန်သဖြင့် သွားကောက်ယူရပြန်သည်။ ဖုန်းကလည်း အရေးထဲ ခိုင်းခဲ့နေလိုက်တာ။ ပျက်မသွားခဲ့။

မာမိတင့်ထံမှ ဖုန်းလာနေတာ။ သူ့စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စွာနှင့်ပင် နားထောင်ရသည်။

“စိုးစိုး ... မင်းကြောင့် ငါ့အိမ် တော်တော်ပျက်စီးသွား ရတယ်။ တရားစွဲခံချင်ရင် လျော်ကြေးသိန်းနှစ်ရာပေးပါ။ ဒါပဲ”

သူတောင် ဘာမှပြန်ပြီး ဖြူသည်။ မည်းသည် မပြောရ သေး။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလျှင် အံ့ဘုန်းဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကျန်ခဲ့ရ၏။

ဘာမှနဲ့ တရားစွဲမှာလဲ။ လူပါးဝလိုက်တာ။ သည်စဉ် နောက်ထပ် ဖုန်းဝင်လာပြန်၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မိတ်ဆွေ အခြောက်မ မိနင်း။

“စိုးရေ မာမိတင့်တော့ ယူ့ကို အပြတ်ကြိမ်းနေတယ်။ ယူ့ပုံတွေကို အွန်လိုင်းကနေ တင်မယ် ... တဲ့၊ ယူ့ဘဝကို စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် လုပ်ပြမယ် ... တဲ့”

“ငါနဲ့သူနဲ့ ဘာရန်ငြိုးတွေ ရှိလို့လဲ”

သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင် အံ့ဘုန်းအသံက ခါတိုင်း လို ညောင်နာနာမဟုတ်တော့။ တကယ့်နာကြည်းဒေါသဖြစ်နေ သည့် ကျားကြီးတစ်ကောင်ရဲ့အသံ။ ဟိုဖက်မှ မိနင်း လန့်သွား၏။

“စိုး ... စိုး ... တို့ကို အထင်မလွဲနဲ့နော်၊ တို့က စိုး ဇက်ကပါ။ မနေ့က စိုးကို ဝိုင်းပြီး အမဲဖျက်ကြတဲ့အထဲမှာ တို့ ပေါ့၊ ပါဘူး”

“တော် ... နင်တို့ အတူတူနဲ့ အနှူနဲ့ပဲ၊ နင် ... အခု

မာမိတင့်ရဲ့ဒလံရှု။ မာမိတင့်ရဲ့စပိုင်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား။ သူ့ဘာသာ တရားစွဲစွဲ၊ အွန်လိုင်းတင်တင် သောက်ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ ငါ့ဆီမှာလည်း သူ့ရဲ့အရှက်မရှိ မဖွယ်မရာမရှိတယ် ... လို့ ပြောလိုက်၊ ဒါပဲ”

ဖုန်းကို သူ အပြီးပိတ်လိုက်သည်။ ဘာသံမှ ထပ်မကြားချင်တော့။ ဘာပုံမှလည်း မမြင်ချင်တော့ပါ။

သူ့မှာ မာမိတင့်ပုံတွေ ရှိတယ်လို့ လှန့်လိုက်တာမို့ တကယ်ကျ ဘာမှရှိတာမဟုတ်။

မာမိတင့်ပုဆိုးကြီးကို လုံးထွေးပြီး အခန်းထောင့် လွှင့်ပစ်လိုက်ရာမှ မျက်စိထဲ မမြင်ရအောင် အခန်းပြင်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ အမြင်မတော်တဲ့လူ သိမ်းသွားလိမ့်မည်။

သူ တစ်ယောက်တည်း ယောက်ယက်ခတ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျလိုက်၊ တက်လိုက်ဖြစ်နေစဉ် ထမင်းစားခန်းထဲမှ မိသားစုလည်း သူ့ကို တမျှော်မျှော်။

အံ့ဘုန်း တစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာကွက်ပျက်နေတာ မသိကြပေ။ နောက်ဆုံး ဒေါ်ဝေသီတာ မြတ်နိုးကို ခိုင်းလိုက်သည်။

“သမီး ... သမီးအစ်ကိုကို သွားခေါ်လေ၊ (၇) နာရီထိုးပြီးပြီ၊ သူ ဒီနေ့ ဆိုင်ကို မသွားဘူးလား၊ သူ့ဆိုင်အခြေအနေ

ရော ကောင်းရဲ့လား၊ ကျောင်းပိတ်တုန်း ကိုယ့်အစ်ကိုကို ကူညီကြပါဦး၊ ရောင်းအားလေး၊ ဘာလေး သွားပြီးမြှင့်တင်ပေးကြပါဦး”

“မေမေကလည်း ခုမှ နားရတာ၊ ခိုင်းစားဖို့ပဲ ကြည့်နေတာပဲ”

မြတ်နိုး သူ့အစ်ကိုကို နှိုးဖို့၊ ခေါ်ဖို့ သွားရသည်။ ညက ကိုကို လူမှန်း၊ သူမှန်းမသိ ဆေးမိနေခဲ့တာမို့ ခုမနက် ရီဝေမှုးနောက်နေမှာပေါ့။ အင်း ... ဒီတိုင်းဆက်သွားရင်တော့ ကိုကို ဆရာနဲ့မျောတော့မှာပဲ။

ညက မြတ်နိုးမှာ သုခနေနော်နှင့် မျောနေမိသည့်အတွက် သူ့အစ်ကို ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုတာ သေချာမသိလိုက်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခြံထောင့် သစ်ပင်ရိပ်မှာ စကားတွေ သွားပြီး တွတ်ထိုးနေမိကြသည်။ နောက် အိမ်ပေါ်မှ ရုတ်ရုတ်သံနှင့် မီးတွေလောင်တာ မြင်လိုက်ရမှ ကားဆီသို့ ပြန်ပြေးခဲ့ကြတာ။

ထိုအခါ အိမ်ခြံ ကိုကိုကို တွဲပြီး ပြေးလာတာ မြင်လိုက်သဖြင့် သူတို့လေးယောက် အဆင်ပြေသလို ပြန်လာခဲ့ကြရသည်အဖြစ်။

မြတ်နိုး ကိုကိုအခန်းရှေ့ရောက်တော့ အခြောက်တွေ ဆက်တက်သည့် ပုဆိုးတစ်ထည်ကို အလုံးလိုက်တွေ့လို့ နာရသဖြင့်

ကောက်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ပွင့်နေသည့်အခန်းမှ အခန်းထဲသို့ လိုက်သည်။

“ကိုကို... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ မေမေ ခေါ်နေတဲ့ ဒီနေ့ ဆိုင်မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး၊ ငါ ဘာမှမစားချင်ဘူးဟာ၊ ဆိုင်ကို နှစ်နစ်ယောက် သွားလိုက်”

“အမယ်... မသွားနိုင်ပါဘူး၊ မြတ်နိုးတို့ ဒီနေ့ သူ့နေနော်နဲ့ လျှောက်လည်ကြမလို့”

“အရေးထဲဟာ ငါ ဒီမှာ အရမ်းညစ်နေတယ်၊ ကိုကိုကိုယ်တိုင်တောင် သေချင်နေတာ”

“ဘာတွေပွားနေတာလဲ၊ ကိုကိုကလည်း အခက်အခဲရင် ပြောပြလေ၊ ဝိုင်းပြီး ဖြေရှင်းပေးမှာပေါ့၊ ညက အိမ်ခြံပေါ်လို့ ကိုကိုတို့အပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ”

“မေးမနေနဲ့၊ အဲဒီကောင်မလေးရော”

“ထမင်းစားခန်းထဲမှာလေ၊ ညက ကိုကို အမူးလွန်လို့ ဘာမှမမှတ်မိရင် သူ့ကိုမေး၊ သူတော့ နည်းနည်းပါးပါး သိလိမ့်မယ်”

“အေး... ဒါဆို သူ့ကို ဒီလွှတ်လိုက်စမ်း”

သူ့အစ်ကိုဟာ ခါတိုင်းလို မခြောက်နိုင်တော့ဘဲ

အော်ဆင်းပျက်နှင့်။ ယောက်ျားလည်းမဟုတ်၊ အခြောက်လည်းမဟုတ်၊ တော်တော် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံရသည်။

“မြတ်နိုးပါ လိုက်လာရမှာလား”

“နင်မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ သူ့ကိုပဲ လွှတ်လိုက်”

အံ့ဘုန်းဟာ အခြောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုမို့ မြတ်နိုးနေသည်။ သူ့အမိန့်အတိုင်း ထမင်းစားခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အားလုံးက တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာသည့် မြတ်နိုးကို ဝိုင်းမေးကြသည်။

“သားဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ မနိုးသေးဘူးလား”

“နိုးတော့နိုးပြီ ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ဖျိုးလောက် အရမ်းစိတ်ညစ်နေပုံပဲ”

“ဟင်... ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်၊ ညက”

“ကိုကိုက အိမ်ခြံကို ခဏလောက် လာခဲ့ပါတဲ့၊ မေးချင်ရင်... လို့ ပြောတယ်”

မြတ်နိုးတို့မိသားစု အိမ်ခြံကို အားကိုးတကြီး ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“သွားလိုက်ပါ သမီးရယ်... သားက ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူးပါဘူး၊ ကော်ဖီနဲ့မုန့်လည်း ယူသွား၊ သမီးကို အားနာပြီး အောက်ချင်သောက်မှာ”

အိမ်ခြံမြေ ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို ဗန်းလေးနှင့်သယ်ပြီး အံ့ဘုန်းအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

“ကိုကို ... အိမ်ခြံမြေ လာပြီနော်”

“အေး ... လာခဲ့”

စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေ များလွန်းသဖြင့် အံ့ဘုန်းအသွင်က ဖရိုဖရဲ။ ခေါင်းလည်း မပြီးနိုင်။ မျက်နှာတော့ သစ်ပြီးပုံရသည်။ အဝတ်အစားလည်း မလဲရသေး။ ညက အင်္ကျီနှင့်ယခင်ကောက်ဝတ်ထားပုံရသည့် ဒူးကျဘောင်းဘီနှင့်။

“ကိုကို ... ကော်ဖီလေး၊ မုန့်လေး စားလိုက်ဦး”

“ငါ ဘာမှမစားချင်တော့ဘူး။ ငါ သေချင်တယ်”

“အစားလေးတော့ စားလိုက်ပါဦး။ ပြီးရင် အိမ်ခြံမြေ အကုန်ရှင်းပြမယ်။ ကိုကိုအရှုပ်တွေအားလုံးကို ဖြည့်ပေးမယ်”

“နင်က ဘာမှီလဲ၊ နင် ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ၊ ငါ့အဖြစ်ကို ယုံဇာတ်လည်း ကိုယ်မနိုင်တော့ဘူး။ ငါသေမှ ဒီဇာတ်လမ်းအေးမှာ၊ ပြတ်မှာ”

“ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကဲပါ ... ဒါပေမယ့် သောက်လိုက်၊ စားလိုက်ပါဦး။ အိမ်ခြံမြေကို ယုံစမ်းပါ။ အားလုံးလင်းသွားစေရမယ်”

အိမ်ခြံမြေပုံစံက ယုံကြည်အားကိုးဖွယ်။ တည်တည်ကြည်

ကြည် တိတိပပလေးမို့ အိမ်ခြံမြေ နည်းနည်းတော့ အားရှိသည်

“ကဲ ... ပေးဟာ သောက်မယ်”

တာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်သည့်နှယ် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို စားသောက်လိုက်ပြီး အံ့ဘုန်းခုတင်ပေါ်မှာ အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကဲ ... ပြော ညက နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့တွေ့ခဲ့တာလဲ၊ ငါ့ကို သူတို့ ဝိုင်းပြီး အမဲဖျက်နေကြတာ”

ယောက်ျားနှင့်မိန်းကလေး ပြောနေသည့်စကားတွေဖြစ်နေပေမယ့် အိမ်ခြံမြေ သူ့ကို အခြောက်တစ်ယောက်၊ ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်လို့ သဘောထားမိတာကြောင့် ရက်ရွံ့မနေမိပါ။ ပြီး... အိမ်ခြံမြေဆိုတာလည်း နဂိုကထည်းက ထက်ထက်မြက်မြက်၊ သွက်သွက်လက်လက်လေး။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မဖျက်ပါဘူး၊ ကိုကိုကို အိမ်ခြံမြေ ခေါ်ထုတ်ခဲ့တာပါ”

“နင်ကသာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ပြောတယ်၊ ဒီမှာ စောစောကပဲ ငါ့ဆီ ပုံတွေပို့လိုက်ပြီ၊ မာမိတင်ကလည်း သူ့အိမ်ဖျက်စီးသွားလို့ လျော်ကြေးသိန်းနှစ်ရာပေးရမယ်လို့ လှမ်းပြီး ရာဇဝံပေးတယ်”

ဖုန်းကိုထိုးပေးပြီး အံ့ဘုန်း အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး

လန်နေပေတော့သည်။ အိမ်ခြံမြေ သူ့ဖုန်းကိုယူပြီး ပုံတွေကြည့်လိုက်သည်။

ရှုခနဲကြည့်လျှင် မကြည့်ရဲစရာ။ သို့သော် သူက ညက ညဦးက ဒီမြင်ကွင်းတွေ မြင်ပြီးသား။ ဓာတ်ပုံထဲမှာမို့ တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်စရာရှိနေပေမယ့် အပြင်မှာ ဘာမှမဟုတ်ခဲ့တာ အိမ်ခြံမြေအသိဆုံး။

“ငါ ရှက်တယ်ဟာ၊ ငါ့ဘော်ဒါတွေ ပက်စက်တယ်၊ ငါ ယုံကြည်မိတဲ့သူတွေဟာ ငါ့အပေါ် သစ္စာမရှိလိုက်ကြတာ”

“အမယ်ဗျာ ... ဒီလိုလူစားတွေဆီမှာ သစ္စာတွေ မေတ္တာတွေ သွားရှာနေတော့ ကိုယ်ပဲ ခံစားရမှာပေါ့၊ ကဲပေါ့ ... ကိုကို ဒီပုံတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး။ အရှင်းကြီးပေါ့ ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

သူမ ထိုးပေးသဖြင့် အံ့ဘုန်း မကြည့်ရဲ၊ ကြည့်ရဲနှင့် ထပ်ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ငါနဲ့သူတို့နဲ့ လွတ်ပါတယ်။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး ညက ဘယ်လိုတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

အိမ်ခြံမြေ ညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြသည့်အပြင် သူ့ဖုန်းနဲ့ ရိုက်ခဲ့သည့် ငရဲသားတွေ မီးတောက်ထဲ ပြေးလွှားနေသည့်ပုံတွေပါ ပြလိုက်သည်။

“ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အိမ်ခြံမြေ အချိန်မီခဲ့တယ်”

“ဒါဆို မာမီတင့်ပုဆိုးကြီး ငါ့ခါးပေါ် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရောက်နေတာလဲ”

“ကိုကိုက ခါးမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလေ၊ အနားမှာတွေ့တဲ့ ပုဆိုး ကောက်ဝတ်ပေးပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာ”

“ဂျူး တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ့မှာ ဟိုတွေ၊ ဒီတွေတွေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပျိုရည်ပျက်သွားပြီဆိုပြီး သေချင်နေတာ” အံ့ဘုန်းပြောပေါက်ကြောင့် အိမ်ခြံမြေ မျက်မှောင်ကုတ်သွားရသည်။

“ခင်ဗျား ... ခုထိ အမြင်မှန်မရသေးဘူးလား၊ ခင်ဗျား တွဲတဲ့လူတွေ ဘယ်လောက်ယုတ်မာတယ် ဘယ်လောက်ပက်စက်တယ်ဆိုတာ ခုထိ သဘောမပေါက်သေးဘူးလား”

“ပေါက်ပါပြီကွာ”

“ဒီကြားထဲက ဒီအပြောမျိုးတွေ ပြောရသေးလား၊ ယောက်ျားစင်စစ် ကေန့်မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝ ရနေတဲ့ကြားက ခင်ဗျားနို့ အခြောက်စိတ်မကုန်ဖြစ်နေရသေးတယ်။ တော်ပြီဗျာ ... ခင်ဗျားကို ကျုပ် စိတ်ကုန်တယ်”

အိမ်ခြံမြေ ပြောနေရင်းမှပင် တကယ်စိတ်ကုန်သွားပြီး သူ့အနားမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ စောစောက ကိုကို ခယ်လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုဆက်ဆံပြီး သူပြဿနာ

တွေ ရှင်းပေးနေရာမှ အိမ်ခြံ့ စိတ်ကုန်သွားပေပြီ။

ကော်ဖီဗန်းကို လှမ်းယူဖို့ လက်လှမ်းစဉ် သူမ ထွက်သွားမှာစိုးသည့် အံ့ဘုန်းကလည်း အိမ်ခြံ့ကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။

“အိမ်ခြံ့... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ပြဿနာတွေ ရှင်းပေးပါဦး”

အိမ်ခြံ့ ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်မို့ လူက မဟန်နိုင်ဘဲ သူ့အပေါ် ယိုင်လဲသွားရလျှင် သူမ ပိုပြီး စိတ်ဆိုးရသည်။

“လွှတ်... ခင်ဗျားလို ဘယ်တော့မှ အမြင်မှန်မရမယ့် နောင်တမရမယ့် ရာသက်ပန်အခြောက်မျိုးက ကျုပ်ကို ဆွဲလားလွဲလားလုပ်တာ အခံရခက်ဆုံးပဲ”

အိမ်ခြံ့ဟာ ခပ်မာမာမို့ သန်စွမ်းပါသည်။ အံ့ဘုန်းကလည်း သူပြဿနာရှင်းပေးစေချင်လို့ အားကိုးမိလို့သာ ဆွဲထားတာ။ ကလီကမာစိတ် လုံးဝရှိတာမဟုတ်။

သို့သော် သူ့ကို အဆုံးစွန်အထိ ပက်ပက်စက်စက်ကြီး ပြောချလိုက်တာကြီးကျတော့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကိုယ်ထဲ ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာ ကပ်ကျန်နေသည့် ယောက်ျားစိတ်က ဟုန်းခနဲ။

ငါ့ကို ဒီလောက် ပက်ပက်စက်စက်ပြောတဲ့မိန်းမ။

“အံ့ဘုန်း... သူမကို တမင်တကာပင် ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်ပြီး အိမ်ခြံ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ကမူးရှူးထိုးနှင့် နမ်းစုပ်ပစ်လိုက်သည်။

တကယ်ကျတော့ ယောက်ျားအားနှင့်မိန်းမအား။ အိမ်ခြံ့ ဘာတတ်နိုင်မှာမည်နည်း။

တအင် အမိခံလိုက်ရပေမယ့် လွတ်ထွက်သွားသည့်အခါ အိမ်ခြံ့ရဲ့လက်ဝါး အံ့ဘုန်းပါးပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲ။

လက်ဆည်းသည်မို့ တစ်ဖက်က မျက်နှာလည်ထွက်သွားသည်။ အိမ်ခြံ့ သူ့အခန်းထဲမှ ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်လာတာ ကော်ဖီဗန်းတောင်မပါ။

ဒါ... ရေတိမ်နစ်တာလား။ ဘုရင့်ပွဲတော်အုပ်ကို ခွေးစားတာမျိုးလား။

ဘယ်တော့မှ နောင်တမရမယ့် အခြောက်တစ်ယောက်က သူမရဲ့ယင်ဖိုတောင် မသန်းရသည့် အပျိုစင်နှုတ်ခမ်းကို ပက်ပက်စက်စက် နမ်းရှုပ်ခဲ့တာ အသည်းနာလို့မဆုံး။

တော်ပြီ။ သင်းဟာ ဘုရားအဆူဆူ ဆင်းချွတ်တောင်မှ ကျွတ်မည့်သူ မဟုတ်။

အိမ်ပြန်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

အခန်း (၉)

အံ့ဘုန်းပိုင်စိုး။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အဒေါ်ရဲ့လက်ပေါ်မှာ နုနုလှလှလေး
ကြီးပြင်းခဲ့ရာမှ အခြောက်စိတ်ဝင်ခဲ့ရသည်။ တစ်ခါ အပေါင်း
အသင်းမှားတာကြောင့် အခြောက်လုံးလုံးဖြစ်ပြီလို့ ထင်ခဲ့သည်။
သို့သော် အခြောက်လောကထဲမှာ ထဲထဲဝင်ဝင်ကျင်
လည်မိတော့ သူ မပျော်တော့။ ဘဝင်မကျစရာတွေက အများ
ကြီး။

ဥပမာ သူ့ဘော်ဒါ အခြောက်တွေရဲ့ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ ဆက်
ဆံပုံနှင့် သဘောထားတွေ။ လူတွေက သူတို့အပေါ် ကြည့်မြင်
ပုံတွေ။

ပိုဆိုးတာက သူ့ဘော်ဒါတွေဟာ အပျော်အပါးမက်ကြ
သည်။ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးဆိုလည်းပါ။ သည်ကြားထဲ လိင်
တူချင်း ဆက်ဆံနေကြတာကို သူ စိတ်အပျက်ဆုံး။

သူ့ကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဆွယ်မရ။ သူက ဒီအထိ မိုက်
လုံးကြီးချင်တာ မဟုတ်။

သူ့ဘော်ဒါတွေဟာ ယောက်ျားလေးတွေတရုန်းရုန်းနှင့်။
စိတ်ပျက်ပြီးရင်း ပျက်ရသည်။

အဲ... မာမီတင်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲကတော့ သူ့ရဲ့မီးခဲပြာဖုံးနေ
သည့် အခြောက်စိတ်ကို လုံးဝစိတ်ကုန်စေခဲ့ပြီ။

တောက်လျှောက်အော်ခံနေခဲ့ရသည့် သူ့ကို ပိုင်းပြီး အမဲ
ဖျက်ကြဖို့ သူတို့ပဲ စိတ်ကူးရက်ကြသည်။ ဒါလည်း RAP ပေါ့။
ကံကြီးလို့ အိမ်ခြူး ကယ်ထုတ်လာပေလို့။

“အိမ်ခြူး”

သူ့ပါးကို ဂျင်ဂျင်လန်အောင် တီးသွားခဲ့သည့် မိန်းမ
ဆိုးလေး။

အင်းလေ ငါကလည်း သူ့ကို အကြမ်းဖက်မိခဲ့တာကိုး။
အတင်းနင်းပစ်မိခဲ့တာကိုး။

အိမ်ခြူးရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိတော့ သူ့ရင်ထဲ
မှာ ဖိန်းတိန်း၊ ရှိန်းတိန်း၊ မခံစားဖူးသည့်စိတ်အနေ။

အိမ်ခြံမြေအပေါ် သူ ကျေးဇူးတင်သည်။ အစက ဘာစိတ်မှ မရှိခဲ့ပေမယ့် သူမနှင့်ဒွေးရောယှက်တင် ပတ်သက်မိချိန်မှစပြီး အိမ်ခြံမြေဟာ သူ့ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်မွေ့နှောက်ခဲ့ပြီ။

သည်စဉ် မေမေ သူ့အခန်းဝသို့ရောက်လာပြီး ...

“သားရေ ... (၈) နာရီကျော်ပြီ၊ မေမေတို့ ဆိုင်သွားဦးမယ်၊ သား နေမကောင်းရင် ဆိုင်မသွားနဲ့နော်၊ ဆိုင်မှာ မန်နေဂျာလည်း ရှိတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး သူ အခန်းပြင်မထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းနေမိသည်။

အိမ်ခြံမြေ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ လူးလူးလိမ့်လိမ့်၊ မြတ်နိုးကတော့ သုခနေနော် လာခေါ်သဖြင့် ပါသွားပြီး သူတို့ခေါ်မယ့် အိမ်ခြံမြေ မလိုက်တော့။

စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေသဖြင့် သူမ အရာရာစိတ်တိုင်းမကျ။

ငါ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေသင့်ရဲ့လား။ မနက်က သူ့ပါးကို ရိုက်ခဲ့တာရော၊ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကို အနမ်းခံခဲ့ရတာရော အိမ်သားတွေ မည်သူမျှ မသိကြ။

အိမ်ခြံမြေ ဖွင့်မပြောခဲ့။ အားလုံးကလည်း ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီလောက်ကျမှ အိမ်အကူ မပြုံးမွန်က သူမကို ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်သည်။

“ညီမလေး ... ထမင်းစားရအောင်၊ အစ်ကိုလေးလည်း ခေါ်ခဲ့ပါနော်”

“ဟင် ... သူရှိတယ်”

“ရှိတယ်လေ၊ အစ်ကိုလေး ... ဆိုင်မသွားဘူး၊ နေမကောင်းလို့ထင်တယ်”

“ဒါဆို သူ့အရင် ကျွေးလိုက်၊ ကျွန်မ နောက်မှစားမယ်”

အိမ်ခြံမြေနှင့်မပြုံးမွန်တို့ ပြောနေဆဲ ... အံ့ဘုန်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာရာ မပြုံးမွန်ပင် လန့်သွားရ၏။

“ဟင် အစ်ကိုလေးပါး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နီရဲပြီး ယောင်တိုင်းနေတာပဲ၊ ဘုရား ... ဘုရား အန်တီတို့မြင်ရင် ရင်ကျိုးတော့မှာပဲ၊ သူ့သား နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ဘယ်သူ့ကမျှားရက်ရက်စက်စက်”

အိမ်ခြံမြူးလည်း လန့်သွားပါသည်။ သူဟာ နုနုလှလှ ဖြူဖြူရွှေရွှေလေးမို့ သူမ ရိုက်ခဲ့သည့်ပါးက ပန်းသီးကြီးလို၊ သပြေ သီးမှည့်လို ရဲခွဲနေ၏။ သူ ဘယ်လိုများ ဖြေလိုက်မှာလဲ။ အိမ်ခြံ မျက်လုံးပြူးနေတုန်း ...

“ညက ကိစ္စတွေပါ။ ညက အမှတ်တမဲ့မို့ မသိခဲ့ဘူး။ ခုမှ ယောင်လာတာ။ ကဲ ... အိမ်ခြံမြူး ... လာလေ ထမင်းသွား စားကြမယ်”

သူက အိမ်ခြံမြူးလက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်နေတော့ သည်တစ် ခါ သူမ မရုန်းရက်တော့ပါ။ ကိုယ်တီးထားခဲ့သည့် ပါးကလည်း တော်တော်အခြေအနေဆိုးနေပြီမို့ အားနာသွားတာလား။ သနား မိသလားပင်မသိ။

မပြုံးမွန်နောက်မှ နှစ်ယောက်အတူ လိုက်ခဲ့ကြတော့ အိမ်ခြံမြူးမျက်နှာက မကြည်မလင်နှင့် မအိမ်လည်း။ အံ့ဘုန်း သူမကို တောင်းပန်နေသည်မှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်။

“ဆောရီးဟာ ... ငါ့ကိစ္စတွေ နင့်ပါဝါနဲ့မှ ရှင်းလို့ မယ်။ ငါ့ကို ကြည့်လုပ်ပေးခဲ့ဦး”

“ခင်ဗျား ယောက်ျားပဲ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဝှက်ဖဲက နင့်ဆီမှာလေ။ ဒီပြဿနာတွေရဲ့ အဓိပတိက နင်ပဲ။ နင်က ဓားခုတ်ရာဝင်ပြီး လက်လျှို့ထားသူ

ဆိုတော့ ငါ့ပြဿနာတွေ ကူရှင်းပေးဦး”

“လုံးဝပဲ။ ခင်ဗျားကို လုံးဝစေတနာမရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့် တိုယ်ကိုယ်လည်း အနှစ်မွန်းမခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ် ပြန်တော့မှာ ခြိတ်နိုးကို နှုတ်ဆက်ဖို့ စောင့်နေတာ”

သူမ တကယ်တင်းနေလျှင် အံ့ဘုန်း ပြာသွားသည်။

“ငါ နင့်ကို ရိုနှိုးပြီး တောင်းပန်မှ ကျေမှာလား”

“မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ယောက်ျားစိတ် နည်းနည်းမှ ချီတော့ဘူးလား။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အောက်ကျို ပေးဝေရာမလိုဘူး”

“နင်ပဲ အမျိုးမျိုး။ ငါ တကယ်တောင်းပန်တယ်ဟာ။ နင့်အပြောက ပက်စက်တော့ ငါ့ရဲ့ချောင်ကြိုးချောင်ကြားက ယောက်ျားမာနတွေ ဟုန်းခနဲ တိုးထွက်လာပြီး နင့်ကို နမ်းမိခဲ့ တာပါ”

“တော် ... တော် ... ခင်ဗျားကြီး ဒီစကားတွေ ထပ်မံ မပြောနဲ့တော့။ ခုလည်း ချောင်ကြိုးချောင်ကြားက ယောက်ျားမာန တွေနဲ့ ပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေါ့”

သူ့လက်ကို ရုန်းယူပြီး အိမ်ခြံမြူး ထမင်းစားခန်းသို့ အရင်ဝင်သွားတော့ အံ့ဘုန်း ကိုယ့်ပါးကိုယ်အုပ်ရင်း ပြုမိသည်။ အဲ ... ပြုံးတာတောင် နာသည်။ သွားတွေတောင် နာကုန်ပြီ

လား မသိ။ တကယ့်လက်တွေ့ကျော်ကျနေတာပဲ။

သူလည်း ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်
ဟကြည့်သည်။

“အား ... ငါ့ပါးက တော်တော်အခြေအနေဆိုးနေတာ
ပဲ။ မပြုံးမွန်ရေ ... ဆန်ပြုတ်လေး၊ စွပ်ပြုတ်လေးသာ လုပ်
တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် လောလောဆယ် ပါးတွေ၊ သွားတွေ နာ
နေတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အစ်ကိုလေး ဆာနေတာ
မှာပဲ။ လောလောဆယ် နို့သောက်လိုက်နော်၊ ကျွန်မ ဖျော်
မယ်”

အိမ်ခြံကသာ အမြင်ကတ်နေသည်။ မပြုံးမွန်တို့
တော့ ပြာနေ၏။ အင်းလေ ... သူဟာ ဒီအိမ်က အိပ်ပိုက်

အိမ်ခြံ၊ ခပ်တည်တည်နှင့် ထမင်းစားနေရာမှ သူ့
ရှုပ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ခါတိုင်းလို ကနွဲ့ကလျ မဟုတ်တော့
မျက်နှာကအစ တည်တည်ကြည်ကြည်။ ဝတ်စားထားတာ
အရင်လို ကိုယ်ကျပ်ရှုပ်နှင့်ဘောင်းဘီဆိုပေမယ့် ဘောင်းဘီ
အကျပ်မဟုတ်သဖြင့် ယောက်ျားနှင့် ပြန်တူသွားသလို။

အဲ ... ဆံပင်ရှည်လွန်းနေတာ တစ်ခုပါပဲ။ မိတ်က
တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ မပါတော့သဖြင့် သူ့ရှုပ်က ယောက်ျား

ပြန်ဖြစ်လာသလို။

“ဘာကြည့်တာလဲ၊ ဒီလောက်သေကောင်ပေါင်းလဲခဲနေ
ရတာတောင် မကျေနပ်သေးဘူးလား၊ နောက်တစ်ဖက် ထပ်ရိုက်
ချင်ရိုက်”

သူ့အသံက ကျယ်သွားသဖြင့် အိမ်ခြံ၊ မျက်လုံးပြုံး
သွားရ၏။

“ခင်ဗျား ... ဘယ်လိုလူလဲ၊ တိုးတိုးပြော၊ ကျုပ် ဒီ
အိမ်က ချက်ချင်းထွက်သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မြတ်နိုးနဲ့ ပြဿနာ
တက်ချင်ဘူး”

“မထွက်ရဘူး၊ မသွားရဘူး၊ မင်းသွားရင် ငါ ကိုယ့်
ပြဿနာတွေ ကိုယ်မရှင်းတတ်တော့ဘူး၊ မင်းကူညီမှ ငါ့ပြဿနာ
တွေ ပြေလည်သွားမှာ၊ ငါ ယောက်ျားပြန်ဖြစ်ချင်ပေမယ့် ငါက
အားနာတတ်တာရယ်၊ ပျော့ညံ့တာတွေရယ်ကြောင့် ငါ့ဘော်ဒါ
တွေက ငါ့ပျော့ကွက်ကိုနင်းပြီး ငါ အခြောက်ဘဝ ပြန်ရောက်
သွားလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အမြဲလက်ဝါးနဲ့လိုက်အုပ်
သေးနေရမှာပေါ့၊ လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးနေရမှာပေါ့ ...
အုတ်လား”

အိမ်ခြံ၊ ငေါလိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ...

“တစ်သက်လုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ အခိုက်အတံ့ပါ။ ငါ့အထောက်တွေ မြဲမြံခိုင်ခိုင် ရပ်တည်နိုင်အောင် မင်း ကူညီပေး”

“ကျုပ်မှလား၊ ဖြတ်နိုးတို့ ကူညီလို့ရော မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ ဖြတ်နိုးက ညီမဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ... မင်းလောက် မကြမ်းဘူး၊ မရမ်းဘူး၊ လက်သံမပြောင်ဘူး”

“ခင်ဗျား ... ကျုပ်ကို ချီးမွမ်းတာလား၊ ရှုတ်ချနေတာလား”

“ချီးမွမ်းနေတာပါ။ ငါ့သဘောက ငါယောက်ျား ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း မင်းနဲ့ သက်သေပြရမှာလေ၊ ဒီအခြေအနေတွေ၊ သူငယ်တွေ ငါ့ကို ချမ်းသာပေးတော့မှာပေါ့”

“အောင်မာ ... သူ ယောက်ျားဖြစ်ကြောင်းပဲ ကျုပ်အချောင်ဝင်သက်သေပြခံနေရဦးမယ်”

“ဒီလိုသဘောထားပါနဲ့ကွာ၊ စိတ်ကောင်းလေးမှပဲ အရှုပ်တစ်ခုကို ရှင်းပေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါ။ ငါ့ကို မာတင်က လျော်ကြေးသိန်းနှစ်ရာ တောင်းနေတယ်၊ မပေးရင် ငါ့ပုံတွေ အွန်လိုင်းမှာ တင်မတဲ့၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ အကြံပေးပါဦး”

အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့ပြီမို့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာပင် အံ့ဘုန်း အိမ်ခြံကို သူ့အခက်အခဲအား တင်ပြမိသည်။

သူ အိမ်ခြံကို ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်အားကိုးမိသည်မသိပေမယ့် သိသားစုထက်ပင် ပိုမိုရင်းနှီးမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။

အိမ်ခြံ ဆုတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ...

“ဘာ ... ခင်ဗျားကို သိန်းနှစ်ရာတောင်းရအောင် မီးရှို့တာ ခင်ဗျားမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ် ရှိတာလည်း သူတို့ သိပုံမပေါ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို သက်သက်နှပ်ချတာ၊ ညစ်တာ”

“သူတို့စိတ်ဓာတ်တွေ ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း နုပု ပိုမိုပြီးသိလာရတယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အံ့ဘုန်းစိတ်ဓာတ်တွေ ချုံးချုံးကျနေလျှင် အိမ်ခြံ အမြင်လည်းကပ်၊ မခံမရပ်နိုင်လည်း ဖြစ်ရသည်။ သူမက မတရားတာမြင်လျှင် ဝင်မကူရဘဲ မနေနိုင်ဘူးလေ။

ယခု မာမိတင်တို့အုပ်စု ကလိမ်ကကျစ်ကျ၊ ငွေညှစ်နေတာ ကြားရလျှင် အိမ်ခြံ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ချုပ်ရင်း ...

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ... ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားကိုယ်ထဲကို ယောက်ျားစိတ်၊ ယောက်ျားမာန်တွေ သွင်းတော့၊ ဒီကိစ္စ ဘာမှမပူနဲ့၊ သူတို့ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်ရင် ကျုပ်တို့လည်း ကလိမ်ကကျစ် ပြန်လုပ်လို့ရတယ်၊ ငါးကိုက်ရင်

နားပြန်ကိုက်မှာပေါ့ဗျ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ကျုပ်လည်း သူတို့ရဲ့မဖွယ်မရာပုံတွေ ဖုန်းနဲ့ ရိုက်ထားလိုက်တယ်၊ ငရဲညရဲ့ယမင်းများဆိုပြီး သူတို့ဆီ ဓာတ်ပုံပို့လိုက်မယ်ဗျာ၊ သူညစ်၊ ကိုယ်ညစ်ပေါ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ပြစမ်းပါဦး ... အို ... တော်လိုက်တာ အိမ်ခြူးရယ် ... အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ပါးတွေ၊ သွားတွေနာလို့ပါကွာ၊ ငါ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ဖို့ပါဦး”

အံ့ဘုန်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ပါးစပ်ကို ဖြဲသည့်နှင်နာလိုက်တာ အရမ်း။

“ကျုပ် ... အခြောက်နဲ့တွဲမသွားနိုင်ဘူး”

“ငါပုံစံက အခြောက်နဲ့ တူသေးလို့လားကွာ”

“မွေးကတည်းက ခြောက်နေတဲ့ အခြောက်ကြီးပဲ၊ ချက်ချင်း ဘယ်လိုလုပ် ပျောက်မလဲ၊ ခုထိ ကနွဲ့ကလျနဲ့၊ ကျုပ်မိန်းမ အစစ်တောင် ခင်ဗျားလောက် မနွဲ့ဘူး၊ မနုဘူး”

“အေးပါကွာ၊ ငါ ပြင်ပါ့မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဆေးခန်းတစ်ခုခု လိုက်ဖို့ပါဦး၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့ အကူ

အညီတောင်းရတာပါ”

သူနှင့် ဘယ်လိုဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အိမ်ခြူး အပေါ်စီးရောက်သွားသည်မသိ။ အစက အံ့ဘုန်းက အပေါ်မှ၊ သူမက အောက်မှ။ အဲ ... အောက်စည်းမှ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်လက်ရာဆိုတော့လည်း ကျုပ် ခွဲရတော့မှာပေါ့၊ ကဲ ... ထ၊ ကျုပ်ကို ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်တော့လုပ်နဲ့၊ ကျုပ်လက်ဆကို သိတယ်မလား”

“သိ ... သိပါတယ်ကွာ၊ နောက်တစ်ခါဆို ငါ့သွားတွေ အကုန်ကျွတ်ထွက်လောက်တယ်”

မကျေနပ်ပေမယ့် အံ့ဘုန်းကို ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ လိုက်ခွဲပေးခဲ့ရသည်အဖြစ်။

□ □ □

အခန်း (၁၀)

ဦးပိုင်စိုးနှင့်ဒေါ်ဝေသီတာတို့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသည့် သားကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းအသာကြီး သာနေမိကြသည်။ မြတ်နိုးကတော့ သုခနေနော်နှင့် စားစား၊ သွားသွားဖြစ်နေပြီဆိုသူ အစ်ကိုရဲ့ပြောင်းလဲမှုကို သိပ်ပြီး ဝမ်းမသာအား။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်သွားပြီဆိုပြီး တာဝန်တစ်ခုပြီးဆုံးသလို သဘောထားလိုက်သည်။

“ယောက်မ တော်လို့ပဲလား၊ ကိုကိုပဲ ကျွတ်ချိန်တန်သလားမသိဘူး၊ ရက်ပိုင်းလေးနဲ့ ပြောင်းလဲချက်က မြန်မို့ ဒါပေမဲ့ ကိုကို အဆင်ပြေအောင် ကျောင်းပိတ်ရက် နှစ်လတော့ နေပေးနော် ယောက်မ၊ မြတ်နိုး မအားလို့ ကိုကိုကို အိမ်ခြုံဆဲ

စောင့်ရှောက်ပေးပေတော့”

အံ့ဘုန်းပြဿနာက မြတ်နိုးပြောသလောက် မလွယ်ပေမယ့် အိမ်ခြုံရင်းမပြတော့ပါ။ အံ့ဘုန်းကလည်း တောင်းတောင်း ပန်ပန်နှင့် နှုတ်ပိတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်မိသားစုက ဘာမှမသိတဲ့အတူတူ သူတို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်တော့ဘူး၊ အိမ်ခြုံပဲ ကိုယ့်ကို ကူညီဖြေရှင်းပေးပါနော်”

မာမိတင့်မွေးနေ့ပွဲပြီးနောက် (၂) ရက်လောက် အံ့ဘုန်း အိမ်မှာ နားနေမိသည်။ ပါးမှဒဏ်ရာကြီးကလည်း ခုထိမပျောက်၊ အနီပျောက်တော့ အညိုအမည်း စွဲကျန်ခဲ့သည်။

အိမ်ခြုံ အားနာရပေမယ့် အံ့ဘုန်းက သူ့မိသားစုကို မာမိတင့်ပွဲမှရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာလို့ ပြောပေးသည့်အတွက် တော်သေးသည်။

မာမိတင့်တို့အုပ်စုကတော့ အံ့ဘုန်းကြောက်လို့ ရှောင်နေခြင်းဟု သဘောထားပြီး ငွေညစ်ဖို့ ကြိုးစားလာကြသည်။ အံ့ဘုန်းက သူတို့ထံမှ ဖုန်းကိုမကိုင်တော့ စာနှင့်လွှတ်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ကြသည်။

စိုးစိုး

လျော်ကြေးငွေ သိန်းနှစ်ရာမပေးလျှင် (၂) ရက်
အတွင်း နှင့်ပုံကို အွန်လိုင်းတင်ပြီသာမှတ်။ (၂) ရက်
အတွင်း အကြောင်းပြန်ပါ။

မာမိတင့်

“ကဲ ... အိမ်ခြံရံရေ ... မင်းရိုက်ထားတဲ့ပုံဆိုတာ
သူတို့ဆီ ပို့ရအောင်၊ ပြစ်မိပါဦး”

အိမ်မှာ မိုးလင်းကတည်းက မိဘနှစ်ပါးက ရွှေဆိုင်
ထွက်၊ မြတ်နိုးက သုခနေနော်နှင့်လျှောက်လည်း။ အံ့ဘုန်းနှင့်
အိမ်ခြံရံရေ နှစ်ယောက်။ နောက် အိမ်အကူ နှစ်ယောက်ပေါ့။

အိမ်ခြံရံရေ သူမရိုက်ထားသည့်ပုံတွေကို အံ့ဘုန်းအား ပြ
လိုက်သည်။

“ဟား ... ကောင်းလိုက်တဲ့ ရိုက်ချက်တွေကွာ၊ ဟား
ဟား ဟား ... မီးလောင်ထဲမှာ ဟိုပြေး၊ ဒီပြေးနဲ့၊ မာမိတင့်က
လည်း ကိုယ်တုံးလုံးကြီး၊ အခြောက်နှစ်ယောက်နဲ့ လင်းပုဏ္ဏ
ကလည်း ဘောင်းဘီတိုလေးတွေနဲ့၊ ဟုတ်ပြီ ... သူတို့ပုံကလည်း
မဖွယ်မရာဘဲ၊ နေဦး ... ကိုယ် အဲဒီပုံတွေ ကူးပြီး သူတို့ဆီ
ပို့လိုက်မယ်၊ အောက်က ရာသေပြန်ပေးလိုက်မယ်”

ထိုပုံများကို ကူးပြီး မာမိတင့်ထံ ပို့လိုက်သည်။

စာကတော့ ...

မာမိတင့်

ကိုယ့်ရဲ့ကမ္ဘာကျော်သွားမယ့် မဖွယ်မရာပုံတွေ
လည်း ရှုစားလိုက်ပါဦး။

ခင်ဗျား ကျုပ်ပုံတင်လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ကလည်း
ခင်ဗျားတို့ပုံတွေ တင်လိုက်ရုံပဲ။

ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ဘာမှမဖျက်
ဆီးခဲ့တဲ့အတွက် ဘာလျှော်ကြေးမှ မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ။

အံ့ဘုန်းပိုင်စိုး

စိုးစိုးဆိုတာ ပျောက်သွားပြီး အံ့ဘုန်းပိုင်စိုးဆိုတာ ပြန်
လည်မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း သူတို့သိအောင် အစွမ်းပြရဦးမည်။

သို့သော် အားတွေ၊ အရှိန်တွေ၊ အကာအကွယ်တွေ
သူရမှာတော့ အမှန်။

ရန်သူက အင်အားသိပ်တောင့်နေသည်လေ။

ညကျတော့ အံ့ဘုန်း အခြေအနေတွေကို နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူတွေစုံတုန်း။ လူစုံတာမှ သုခနေနော်ပါ မပြန်သေး။ ညစာစားပြီးပေမယ့် နေတုန်း။

“ဖေဖေ ... သား ဆိုင်ပြန်ထွက်ချင်ပေမယ့် သားရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက သား ဘဝပြောင်းသွားတာကို မကျေနပ်ကြဘူး။ အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုး ပေးကြလိမ့်မယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က သူတို့ရဲ့ငွေအိုးကြီး ငွေတွင်းကြီးကို ဘယ်လွယ်လွယ်နဲ့ လက်လွှတ်ချင်မလဲ၊ သားက ရော အခြောက်ဘဝကို တကယ်စိတ်ကုန်သွားပြီလား”

“စိတ်ကုန်ပါပြီ မေမေ၊ ဒီလောကက သစ္စာ၊ မေတ္တာ ဆိုလည်း နားမလည်ဘူး၊ စိတ်ထားတွေကလည်း သေးသိမ်ကြတယ်၊ နတ်နေကိုင်းမထားတာ အရှံ့ဆုံးပဲ၊ အပြီးကျက် အပြီးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစားပဲ၊ သားလည်း သူတို့ကြောင့် စီးပွားရေး တော်တော်လေး ထိခဲ့တယ်၊ မနည်းပြန်ပြီး အဖတ်ဆယ်ရဦးမယ်”

“သား အကူအညီလိုရင် ပြောလေ၊ မေမေတို့ ကူညီမှာပေါ့”

“ရသေးတယ် မေမေ၊ ငွေရေးကြေးရေးတော့ မလိုသေးဘူး၊ အဲ... လူအကူအညီတော့ လိုလိမ့်မယ်၊ သားကို သူတို့က

ငယ်နိုင်လိုဖြစ်နေတော့ ခုမှ သူတို့ကို ခြောက်ပြလို့ လန့်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒီတော့”

“သားအနားမှာ ပြောရဲ့၊ ဆိုရဲ့၊ လုပ်ရဲ့၊ ကိုင်ရဲ့”

“သတ်ရဲ့၊ ဖြတ်ရဲ့တဲ့လူ လိုတယ်ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော် နေပေးမယ်လေ အစ်ကို၊ မြတ်နိုးနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ပါဆိုရင် အင်အားတောင့်သွားရောပေါ့”

ဒါကတော့ သုခနေနော် ဝင်ပြောခြင်းပါပေ။ အံ့ဘုန်း အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားရသည်။ သုခနေနော်ပုံစံကလည်း လုပ်ရဲ့၊ ကိုင်ရဲ့၊ လက်ရဲ့၊ ဧကန်ရဲ့။ ပေါ့ပါးသွက်လက်ပုံက ပွဲတိုင်းကျော် လောက်သည်။

“ညီ ... ကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့၊ အဲ... မြတ်နိုးက ခပ်ပျင်းပျင်းရယ်၊ သူက ခြေချုပ်မိတဲ့ အလုပ် လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုနေ လုပ်မယ်ဆိုမှတော့ မြတ်နိုးလည်း ပါရတော့မှာပေါ့၊ အလကားတော့ မရဘူးနော်၊ ကျွေးရမွေးရမယ်၊ မြတ်နိုး လိုချင်တာလည်း ဆွဲမှာပဲ”

“ရပါတယ်၊ ငါ့ဘော်ဒါတွေ လာလာဖြုန်းတာ၊ ဆွဲတာ လောက်တော့ ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

၁၁၀ ကြယ်စင်္ကြာ

“ဒါဆိုလည်း အိုကေလေ၊ ကိုကို အလုပ်ပြန်ဝင်တဲ့နေ့က
စပြီး မြတ်နိုးတုံ့သုံးယောက်လည်း အလုပ်ဆင်းပြီပေါ့”

“နေဦး ... ငါ့မျက်နှာက အညိုအမည်းက နောက်နှစ်
ရက်လောက်တော့ ကြာဦးမယ်ထင်တယ်”

သူ့ပါးကို ပွတ်ရင်း အံ့ဘုန်း အိမ်ခြံနံ့ဖက် လှမ်းကြည့်
တော့ သူမ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေရသည်။

ဒါ နမူနာပဲ ရှိသေးတယ် ကိုအံ့ဘုန်းရေ။

□ □ □

အခန်း (၁၁)

တန်ပြန်ဓာတ်ပုံ ဖိုလိုက်မှုကြောင့် တစ်ဖက်မှ ခေါင်းချင်း
မိုက်သွားကြပုံရသည်။ သူတို့အိမ်ကို တက်မွှေတာ ဘယ်သူလဲ။
အံ့ဘုန်းကို ကယ်ထုတ်သွားတာ ဘယ်သူလဲ။

သူတို့က အံ့ဘုန်းကို အမဲဖျက်လိုက်ကြသည့်ပုံစံ ချိုး
ထားပေမယ့် အိမ်ခြံနံ့က အားလုံးသိနေသောကြောင့် ညာလို့မရ။
အံ့ဘုန်းရဲ့မဖွယ်မရာပုံတွေကို အွန်လိုင်းတင်မည်ဆိုတော့လည်း
သူတို့ပုံစံတွေက ပိုပြီး မဖွယ်မရာဖြစ်နေသောကြောင့် လှုပ်လို့
မရတော့ပေ။

တစ်ဖက်မှ လောလောဆယ် ငြိမ်နေပေမယ့် နောက်
ဆုတ်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူတို့ဖက်မှလည်း ဉာဏ်နီ၊

ဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်ကြဦးမည်သာ။

အံ့ဘုန်းကတော့ (၄) ရက်မြောက်လို့ ပါးမှ ဒဏ်ရာ ပျောက်သည်နှင့် အခြံအရံတွေခေါ်ကာ သူ့ဖက်ရှင်ဆိုင်သို့ ချီ တက်ခဲ့ပေပြီ။

ဆံပင်လည်း ခပ်တိုတိုညှပ်လိုက်ပြီမို့ အံ့ဘုန်းပုံစံက တစ်သွေးတစ်မွေး။ မြတ်နိုးလည်း လှနေတာပဲ။ သူဌေးသမီးပီပီ ချောချောမွေ့မွေ့ နုနုပတ်ပတ်။ အဝတ်အစားတွေကလည်း ရှယ် ရယ်ဒီ မိတ်ပုံဆန်းအဝါနှင့် စတော်ကင်အနက်။

မရှုပ်တာ အိမ်ခြံ့ပါပဲ။ မြတ်နိုးက သူ့အဝတ်အစား တွေ ပေးပေမယ့် သူမ မယူချင်။ သည်တော့ ဟိုတစ်နေ့က မြတ်နိုးပေးထားသည့် ဝတ်စုံပဲ ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။

အောက်ရှူးဘောင်းဘီနက်ပြာနှင့်တီရှပ်မီးခိုးရောင်း မထင်မှတ်ဘဲ အံ့ဘုန်းနှင့်အရောင်ဆင်တူ။

“ကဲ ... သွားကြစို့ ကိုနွေးကား ထားခဲ့”

သူခနဲနော်ရဲ့ကားကို အိမ်မှာပင် ထားခဲ့ပြီး ထေး ယောက်သား အံ့ဘုန်းကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားထဲ ခန်းမှာ အံ့ဘုန်းနှင့်သူခနဲနော်။ ကားနောက်မှာ မြတ်နိုးနှင့် အိမ်ခြံ့။

“သတိလေး၊ ဘာလေးလည်း ထားဦး အခြောက်ထွေ

ဝိုင်းရိုက်လို့ သေနေဦးမယ်”

ကားနောက်မှ အိမ်ခြံ့စကားကြောင့် အံ့ဘုန်း ပြုံးရ သည်။

“ဘော်ဒီဂတ်တွေနဲ့ပဲလေ၊ မကြောက်ပါဘူး။ လက်သံ ပြောင်တဲ့တစ်ယောက်တော့ အနည်းဆုံးပါတယ်”

မြတ်နိုး အိမ်ခြံ့ကို အလန့်တကြား ကြည့်တာ ကိုကို ငါးကို သူရိုက်တာလားလို့ပါ။ အိမ်ခြံ့ လန့်သွားရသည်။ ဒီလူ လုပ်ပုံနဲ့ ပေါ်ကုန်တော့မှာပဲ။

သူတို့ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ တိုက်ဆိုင်တာလားတော့ ဆယ်။ မာမီတင့်တို့အဖွဲ့ကို ကားတစ်စီးထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မြို့လယ်ခေါင်ကြီးမို့ ဘာမှတော့လုပ်လို့မရ။ သို့သော် သူတို့ကို လျှော့တွက်လို့မရ။ မီးရှို့သွားသည်ကိစ္စကို အခဲကျေမှာမဟုတ်။

မြတ်နိုးကလည်း တစ်မှောင့်။ သူ့အစ်ကိုဟာ အခြောက် ဖြစ်ဖြစ်၊ အစိုဖြစ်ဖြစ် သူတို့တစ်မိသားစုလုံးက အလေးထားသူ၊ ချစ်ရသူ။ ကိုကိုပါးကို ၄-၅ ရက်မက အညှီအမည်းစွဲအောင် ငတ်သံပြောင်သူ၊ ထမင်းမစားနိုင်အောင် လက်ဆုပ်ငြင်းသူက အိမ်ခြံ့လား။ သံသယတွေကြောင့် မကြည်မလင်။ သေချာလို့ မတော့ ကျားနဲ့ဆင် တွေကြရောပေါ့။

ဖက်ရှင်ဆိုင်ရောက်တော့ ဆိုင်ထဲမှာ*အခြောက်လေးငါး

ယောက် ရောက်နှင့်ပြီး စာရေးမလေးတွေနှင့် ပြဿနာတက်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ နီလာ”

အံ့ဘုန်း လျှောက်သွားပြီး မေးလိုက်လျှင် နီလာ စိတ်ရှုပ်နေသည့်ပုံစံနှင့် ...

“ဒီမှာ အထည်တွေ အကြွေးလာယူနေတာ၊ ခါတိုင်းလည်း ယူနေကျဆိုပြီး”

အခြောက်တွေကလည်း လည်သည်။ ဒါ အရင်တုန်းက သူတို့ဘော်ဒါပဲလေ။

“ဟယ် ... စိုး ... ပိုလှလာတယ်တော့၊ ပါးက အညှိက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တို့တွေ အောင်းမေ့နေတာ”

“သဘက်ခါ တောင်ပြုန်းပွဲသွားမလို့၊ လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်၊ ဒါပဲ ... ဟွန်း”

“မာမိတင့်တို့အဖွဲ့နဲ့ သွားမှာ၊ သူကိုယ်တိုင် လာခေါ်မှာတဲ့၊ အဆင်သင့်သာ ပြင်ထားနော် စိုး”

အခြောက်အုပ်စု တစ်ကိုယ်လုံးခါပြီး အံ့ဘုန်းကို ပုတ်လိုက်၊ ခတ်လိုက်၊ ဆွဲလိုက်၊ ရမ်းလိုက်နှင့် ဣန္ဒြေမရ။ အံ့ဘုန်း အိမ်ခြံကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကလည်း အထာပေါက်ပြီးသား။

အခြောက်တွေကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ ... ဒါ ... စိုးစိုးမဟုတ်တော့ဘူး၊ အခြောက်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ယောက်ျားအစစ် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ၊ စိုးတော့ ... ခင်ဗျားတို့ စိုးလိုက်တော့၊ သွား ... လက်ထဲက ကိုင်ထား၊ သူထားတာတွေလည်း ထားခဲ့လိုက်တော့”

မြတ်နိုးကလည်း ဘေးမှ တစ်တပ်တအား ဝင်ဟောက်သည်။

“ခုချိန်ကစပြီး ဘာပစ္စည်းမှ အလကားမရဘူး၊ အကြွေးလည်း မရောင်းဘူး၊ ပိုက်ဆံပါမှ လာဝယ်”

“ဟယ် ... တကယ်ကြီးလား၊ စိုးရယ် ... ဟုတ်မှ ဆုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ တို့မျက်လုံးထဲမှာတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ ခြွေး ချောတောင်လာသေးတယ်”

“ရက်စက်လိုက်တာဟယ်၊ တကယ့်ကို သစ်စိမ်းချိုး နှိုးလိုက်ပြီလား၊ ဒီတစ်ခါတော့ အကြွေးပေးလိုက်ပါကွာ၊ တောင်ပြုန်းပွဲက ပြန်လာလာချင်း အပြေးလာပြီး ဆပ်ပါမယ် ... နော် ... နော်”

အရင်က အခြောက်တွေ တရုန်းရုန်းနှင့် နှိပ်စက်လာခဲ့သည် ဖက်ရှင်ဆိုင်။ ယခုထိ သူတို့ လက်မလွှတ်ချင်သေး။

မြတ်နိုးနှင့်အိမ်ခြံကတော့ သူတို့ကို မောင်းမထုတ်ရုံ

တမယ်။ သုခနေနော်က မျက်နှာထားမာမာကြီးနှင့် ကူညီပံ့ပိုး၏။
“မရဘူး၊ အကြွေး လုံးဝမရောင်းတော့ဘူး။ ဆိုင်ပြုတ်
တော့မယ်၊ သွားဆို သွားနော်၊ ငါ... ရဲကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်
ရမလား။”

သည်တော့မှ မကျေမချမ်းနှင့် အခြောက်အုပ်စု တောက်
ခေါက်ကာ ထွက်သွားကြသည်။ ပြဿနာကတော့ တကယ့်တို
မလွယ်။ အံ့ဘုန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“အိမ်ခြူးနဲ့မြတ်နိုး ခုချိန်ကစပြီး အရင်လို တစ်ယောက်
တည်း။ နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်မသွားနဲ့တော့၊ ဒီအခြောက်
တွေ အခဲကျေမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း အခြောက်တွေများ အရေး
လုပ်လို့၊ သူတို့ ဘယ်လောက်များ စွမ်းနိုင်မှာမို့လဲ”

“လျှော့မတွက်နဲ့လေ၊ ကိုကိုပြောရင် နားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲ... ကိုကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း
လျှောက်မသွားနဲ့၊ သူတို့ရဲ့ပစ်မှတ်က ကိုကို ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အေးပါ... ကဲ တို့တွေ အုပ်စုလိုက်ပဲ နေကြတာပေါ့”

အရောင်းစာရေးမသုံးယောက်၊ မန်နေဂျာမလေးနှင့်
အတူ သူတို့လေးယောက်ပါ တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းရောင်းပေးကြ
သည်။ သုခနေနော်ကလည်း မခေ။ ရုပ်ချောချော၊ အမြင်

ကောင်းကောင်းမို့ ဈေးရောင်းစားဖို့ကောင်းသူ။

နေ့လယ်စာအဖြစ် မလှမ်းမကမ်းမှဆိုက်မှာ အံ့ဘုန်း ဝယ်
ကျွေးလိုက်သည်။ အားလုံး အံ့သြနေကြသည်မှာ စိုးစိုးဘဝ
ပြောင်းသွားလို့ပါပင်။

အရင်က အခြောက်တွေ တရုန်းရုန်း၊ သူငယ်တွေ
အရုန်းရုန်းနှင့် စိုးစိုးဟာ ယခုကျ တည်တည်တံ့တံ့ဖြစ်သွားပေ
ပြီ။ မျက်နှာမှာ ဘာမှမလိမ်းတော့ဘဲ ယောက်ျားစစ်စစ်၊ ဂေါ်
ဖြစ်သွားပြီမို့ တအံ့တသြ။

“ဪ... ကျွတ်ချိန်တန်တော့လည်း ကျွတ်သွားတာပဲ”
တီးတိုးမှတ်ချက်တွေကြားမှာ အံ့ဘုန်းခေါင်းမော့၊ ရင်
ဆော့နိုင်ပါပြီ။ သို့သော် အိမ်ခြူးကတော့ ဘဝင်မကျသေး။

မျက်နှာမှာ ဘာမှမလိမ်းတော့ပေမယ့် အဝတ်အစား
ဆတ်တာ အဆင်ပြေလာပေမယ့် လူဟန်က နွဲ့နေသေးလို့ပါပေ။

“ခင်ဗျား ပုံစံကြီးက ဟိုမရောက်၊ ဒီမရောက်နဲ့၊ ကျား
လျားလျားလျားနေစမ်းပါဗျာ”

“ဟကောင်ရ... ငါ တစ်သက်လုံး အခြောက်လုပ်လာ
တာ၊ ချက်ချင်းကြီးတော့ ဟပ်ချလောင်းဆိုပြီး ပြောင်းမလား၊
ဆည်းနည်းတော့ စောင့်ဦးပေါ့”

“ဘာ၊ ဘာ ဘာစောင့်ရမှာလဲ၊ စကားကိုကြည့်ပြော”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောတာက ချက်ချင်း ယောက်ျား
ရာနှုန်းပြည့်မဖြစ်သေးတာကို ဆိုလိုတာပါ။ ကဲ... စားလို့ပြီး
လည်း ဆိုင်ပြန်ကြစို့”

အားလုံးပင် ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတော့ သူ့ထံမှ
စပွန်ဆာလိုချင်သည့် မော်ဒန်သင်တန်းတက်နေသည့် ဆို
ယောက်ကို စောင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“စိုးသတင်းတွေ ကြားတယ်၊ မယုံလို့ လိုက်လာတာ
စိုးရယ်... အရင်အတိုင်းလေးပဲ လှပါတယ်၊ အခုပုံကြီး
ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ စိုးနဲ့ မလိုက်ပါဘူး”

“မောင်လေးတို့ကို စပွန်ဆာမပေးတော့ဘူးလား
ကြောက်သွားပြီထင်တယ်၊ ကဲပါ... စိုးကြိုက်တဲ့ တစ်ယောက်
ကိုပဲ တာဝန်ယူပါ၊ လင်းပုဏ္ဏကို ယူလိုက်၊ သူက အသုံးအ
မကြီးဘူး”

လူတွေကတော့ အယုံစား၊ အလန်းစား၊ တကယ့်အကြံ
စားပိုင်းလုံးတွေ၊ မြတ်နိုးက အိမ်ခြံကို ကြည့်ပြီး မျက်စပစ်လို
သည်။ တက်ညီလက်ညီပေါ့။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ... ငါ့အစ်ကိုက အခုအခြေ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ အိမ်ကပေးစားတဲ့မိန်းမကိုပဲ ယူတော့မှာ”

“ဟင်... တကယ်”

“တကယ်လေ... ဒီမှာမမြင်ဘူးလား၊ ဒါ... အိမ်က
သဘောတူထားတဲ့မိန်းမ”

“ဟင်... ဟုတ်လို့လား၊ အတည်ကြီးနဲ့ လာနောက်
နေတယ်၊ ဒါဆို... တို့ရှေ့မှာ နမ်းပြ”

“နင်တို့သာ အရှက်မရှိ လူရှေ့မှာ နမ်းကြ၊ ကဲ... ငါ
အစ်ကို အခြောက်မဟုတ်တော့ကြောင်း သိသွားပြီနော်၊ စိတ်မ
ကောင်းပါဘူး၊ စပွန်ဆာလိုချင်ရင် မာမိတင်ဆီသာ ကြပေတော့၊
သူက လာသမျှလက်ခံတယ်၊ ဂဠုန်နဂါး အကုန်စားတဲ့...
လက်လီလက်ကားဒိုင်ကြီး ကြပေတော့”

မြတ်နိုးရော၊ အိမ်ခြံပါ တက်ညီလက်ညီ လှော်ထည့်
လိုက်ကြလျှင် မော်ဒယ်ဘွဲ့ငါးသုံးယောက် မကျေမနပ်ရပ်တွေ၊
မယုံမကြည်ရပ်တွေနှင့်။

“စိုး၊ စိုးပါးစပ်ကပြောမှ မောင်လေးတို့ယုံမှာ၊ ပြောကွာ
ပြော၊ ပြော၊ မောင်တို့ကို တကယ်ရက်စက်တော့မှာလားဟင်”

အံ့ဘုန်းပိုင်စိုးကိုသာ ဝိုင်းဆွဲကြ၊ လွဲကြပြီး ငိုတော့မည့်
ရုပ်တွေနှင့်။ အံ့ဘုန်း အားနာမနေနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့်လက်တွေကို
ပြန်ရုန်းယူရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ ယောက်ျားပြန်ဖြစ်သွားပြီ၊ အိမ်က
ပေးစားတဲ့မိန်းမပဲ ယူတော့မှာ၊ အားနာပါတယ်၊ စပွန်ဆာမပေး

နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မိန်းမယူတာ ယောက်ျားယူတာလောက် မကောင်းပါဘူး စိုးရယ်၊ တို့ကို စပွန်ဆာမပေးချင်လည်း နေပါ။ အရင်လိုပဲ ပြန်ပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြရအောင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် စိုးရယ်၊ အရင်ဘဝလေးကို ပြန်ပြီး လွမ်းနေမိလို့ပါ။ ကဲ ... လာ ... စိုးနဲ့တို့တွေ ကြေးအိုးသွားသောက်ရအောင်၊ တို့ စရိတ်ခံမှာပါ စိုးရဲ့၊ တို့တွေ စိုးကို သိပ်ဆိုးမိခဲ့လို့များ စိတ်နာသွားတာလားကွာ”

ဒီလောက်ဝိုင်းပြီး နှူးနှပ်နေကြလျှင် သည်တစ်ခါ ဝင်လာသူက သုခနေနော်။ သူကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီလောက် ပြောနေတာတောင် အရှက်မရှိ၊ မျှော့တွေလို တွယ်ကပ်နေရသလား၊ သွား ... သွားကြတော့၊ ငါ နားကြားပြင်းကတ်လာပြီ၊ ငါ့လက်သီးက လူမရွေးဘူးနော်၊ စကာပူမှာ ပိုက်ဆံပြတ်ရင် လက်ဝှေ့ထိုးစားနေကြ”

သုခနေနော် လက်သီးဆုပ်ကြီးနှင့်ရွယ်တော့မှ သုံးယောက်သား စောင်းငန်းငန်းဖြင့် လစ်တော့သည်။ သည်တော့မှ သူတို့လေးယောက် ပြုံးနိုင်၊ ရယ်နိုင်ကြတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

“ခင်ဗျား ကျားကျားလျားလျားဖြစ်အောင် ကစားရမယ်၊ နို့မို့ ... ပုံစံက ဟိုမရောက်၊ ဒီမရောက်နဲ့၊ အသံကအစ ညောင်နာနာနဲ့”

ဒါကတော့ အံ့ဘုန်းကို အိမ်ခြုံပုံစံပေးနေတာ။ သုခနော်နှင့်ပေါင်းပြီး အိမ်မှာ လက်ဝှေ့ထိုးဖို့ သဲအိတ်တွေချိတ်၊ အလေးပြားတွေ မ၊ဖို့ပြင်။

“မနက်တိုင်း ကန်ကိုပတ်ပြေးရမယ်၊ ဒါမှ အမောခံနိုင်မှာ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီဆိုရင်လည်း ယောက်ျားနဲ့တူမှ”

အံ့ဘုန်းရှုံ့မဲ့နေရသည်။ တစ်သက်လုံးက အငြိမ်းစားပြီး အငြိမ်းဖယားခင်းခဲ့သမျှ ယခုမှ ကျွတ်နေရသည်။ သို့သော်

သူကလည်း အိမ်ခြံမြေစကားဆို နားထောင်ချင်နေမိတာ။

“ဆိုင်ကိုမသွားခင် မနက်စောစော (၅) နာရီမှာ ထပြီး ပြေးရမယ်၊ နာရီဝက်လောက်မှ အိုကေမှာ”

“ငါ တစ်ယောက်တည်းတော့ မပြေးရဲဘူး၊ ငါ့မှာ အန္တရာယ်တွေက အများကြီး”

“အိမ်ခြံမြေပါ လိုက်ပြေးမှာပေါ့”

သုခနေနော်ကလည်း မခေ။ သူကလည်း ခွင်ဖန်လာ သည်။ သူ့မှာ လောလောဆယ် စင်္ကာပူက ပြန်လာပြီး အနားယူ နေသည်မို့ အားနေသူ။

“အစ်ကိုကြောက်ရင် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပြေးမယ်”

“အပိုတွေ ... အာရှီး”

ဒါက မြတ်နိုးရဲ့မလိုတမာစကား။ နံနက် (၅) နာရီ ထပြီးရမှာ သူလည်း မလိုက်နိုင်ဘူးလေ။ သည်တော့ သုခနေ နော်ကိုလည်း မလိုက်စေချင်ဘူးပေါ့။

“မပိုဘူး လာမယ်၊ (၅) နာရီအိမ်လာပြီး စောင့်ရှောက် ပေးမှာ”

ညဖက် ညဉ့်ခန်းထဲမှာ တိမိကြည့်ရင်း စကားပြောနေ ကြတာမို့ ဒေါ်ဝေသီတာက ရေလာအောင်မြောင်းပေးသည်။ သုခ နေနော်တို့က ချမ်းသာသည်။ အရည်အချင်းရှိသည်လေ။

“ဒါဆိုလည်း သားရယ် ... သားအိမ်ကို ပြောပြီး ဒီအိမ်မှာပဲ တစ်ပတ်လောက် လာနေပေးပါလား။ သားအိမ်ကို ကို စောင့်ရှောက်ရတာပေါ့၊ သူက ခုမှ ဘဝပြောင်းခါစဆိုတော့ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေရမှာ”

“ရပါတယ်၊ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ဒယ်ဒီဆီ လှမ်းဖုန်း ဆက်လိုက်လေ၊ ရမှာပါ”

“အေး ... အေး”

သုခနေနော် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စင်္ကာပူမှ ပြန်လာကာစ အပေါင်းအသင်းဘော်ဒါ မရှိ၊ ပျင်းနေတုန်း မချောနှစ်ယောက်နှင့် လုံးလား၊ ထွေးလား နေခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား။

ဦးပိုင်စိုး သူ့ဒယ်ဒီကို ဖုန်းဆက်နေစဉ် သူ ပြုံးပြီး နားထောင်ပေးနေသည်။ သူဟာ နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း ဒီအိမ်အတွက် ဟီးရိုးဖြစ်နေရ၏။

“ရတယ် သားရေ ... ခေါ်ထားလိုက်တဲ့၊ အပိုင်ပေး တယ်တောင် ပြောနေပါလား သားရေ”

“ဒယ်ဒီက ဒီလိုပဲ၊ သားလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ် တော့မှ မနုမြောဘူး၊ ဘယ်သူတောင်းတောင်း ပေးနေတာပဲ”

ဒါက သုခနေနော် ကာဗာယူလိုက်တာပါ။ ထောင်တန်

တဲ့စကားဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖော့ပစ်လိုက်တာ။ တော်ကြာ ချည်ပြီး တုပ်ပြီးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့။

သုခနေ့နော်ဆိုတာ လူလည်း။ အထူအပါးလည်း သိမှ သိ။ မြတ်နိုးကို သူ ရင်ထဲမှ နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိသေး။ သူ့ရင် ထဲမှာ မခံချင်သလိုလို၊ စွဲမက်နေမိတာ အိမ်ခြံ။

အင်း ... ဒါလည်း မသေချာ။ သူ့နှလုံးသားက ဖိစာ ကြောင်သည်။ တန်ဖိုးကြီးသည်။ တော်ရုံနှင့် ရင်မခန့်။ အဲ ... ပျော်ပျော်ပါးပါး ပေးလားဝါးလားတော့ နေချင်သည်။

ပန်းပွင့်တွေရဲ့ရနံ့ကို မဆွတ်ဘဲ ရှူကြည့်ချင်သူ။ ပန်းချဲ့ ထဲတော့ သူတိုးဝင်ဖို့ စိတ်မကူး။ ခါချည်ကိုက်မှာ၊ ဆူးစူးမှာစိုး သည်။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သား သုခအတွက် အခန်းတစ် ခန်း ပြင်ပေးလိုက်ပါ။ အောက်ထပ်မှာ”

ဦးပိုင်စိုးရဲ့စကားမဆုံးမီ မြတ်နိုး လျင်မြန်စွာ တားလိုက် သည်။

“အို ... ဖေဖေကလည်း အစ်ကိုနဲ့ကို မလေးစားရာ ရောက်မှာပေါ့။ အပေါ်ထပ်က သွားသွားလာရင် ပေးတဲ့အခန်းကို ပေးလိုက်ပါ”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း လုပ်ပေးလိုက်လေ၊ ကဲ ...

အိပ်ချင်တဲ့သူတွေ သွားအိပ်ကြတော့”

“သားကတော့ အခန်းထဲကျမှ စာရင်းတွေလုပ်ရဦး မယ်၊ အိမ်ခြံ၊ ကူဦး၊ ကွန်ပျူတာ တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒီခေတ်ထဲ ဘယ်သူမတတ်ရှိမလဲ”

“အေး ... ဒါဆို ကူဦး၊ ငါ အလကားမခိုင်းပါဘူး၊ အိုဗာတိုင်ကြေးပေးမှာပါ”

အံ့ဘုန်း အိမ်ခြံကို ခေါ်ထုတ်သွားလျှင် မြတ်နိုးက သုခနေ့နော်ကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

“လာ အစ်ကိုနော် ... အနားယူတော့၊ မနက်လည်း (၅) နာရီ ထပြေးမှာဆို၊ အခု (၁၀) နာရီကျော်နေပြီ”

“သူတို့ကို ကူဦးမလားလို့”

“နေပစေ ... သူ့အရှိန်နဲ့သူ လွှတ်ထားလိုက်၊ အိမ်ခြံ ကို ခေါ်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက ကိုကိုမှာ ယောက်ျားစိတ်တွေ ပြန်ဝင်လာအောင် ကြောင်ရှေ့မှာ ကြွက်လွှတ်ပေးထားနည်းမျိုး”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုနော်က မသိဘဲနဲ့ ဝင်ဝင်ရှုပ်နေ သလိုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ပြောပြရတာ၊ ကဲ ... သွားကြစို့၊ မနက်လူ ရင်လည်း သူတို့ဘာသာ ပြေးပစေ”

“ဒါကတော့ လိုအပ်မယ်ထင်တယ်၊ အစ်ကိုကို စောင့်

၁၂၆ ကြယ်စင်များပေ

ရှောက်ဖို့ လိုအပ်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ တော်ကြာ အခြောက်
တွေရန်၊ မာမီတင့်ရန်နဲ့”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မနက်ကျရင်တော့ လိုက်ပြေး
ရင် ပြေးပေါ့၊ ခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးထားလိုက်”

သူခနဲနော် မအိမ်လည်နှင့်ပင် မြတ်နိုး နေရာချပေး
ထားသည့်အခန်းမှာ နေလိုက်ရပါသည်။

□ □ □

အခန်း (၁၃)

မြတ်နိုးက အအိပ်မက်သူမို့ နံနက်ခင်း အပြေးမှာမပါ။

(၅) နာရီဆိုတာ အစောကြီးလေ။ တကယ်တမ်းကျ (၁၅) မိနစ်
လောက်ကြာပြီးမှ ပြေးဖြစ်ကြသည်။ ဒါတောင် အိမ်ခြူးက သူများ
မိန်းကလေးတွေလို ဖိစာချဲ့သူမဟုတ်လို့။

နံနက်ခင်းမှာ ဘောင်းဘီရှည်၊ တီရှပ်နှင့် လျှာထိုးဦးထုပ်
လေးတွေ ဆောင်းပြီး ပြေးရတာ ကောင်းလိုက်တာ။ လတ်ဆတ်
သောလေကို ရှူပြီး ခေါင်းလေးမော့ တင်လေးကော့ကာ ပြေးနေ
သည့် အိမ်ခြူးအသွင်က ဟန်ကျ၊ ပန်ကျ။

ကေန္တ ပြေးနေကျဖြစ်မည်။ အားကစားလိုက်စားသူလေး
ဖြစ်မည်။ သူမအသွင်က လန်းဆန်းပေါ့ပါးလျက်။

မတိုင်ပင်ပါပဲ သုခနေ့နော်နှင့်အံ့ဘုန်းကတော့ နောက်မှ အတူပြေးနေမိကြသည်။ သုခနေ့နော်က အိမ်ခြံရံကိုလည်း ဝေးရင်း အံ့ဘုန်းကိုလည်း စောင့်ရင်း ပြေးနေတာ။ တကယ်ဆို သူလည်း အားကစားလိုက်စားသူပါပဲ။

“အစ်ကို ... သူ့ကို မိအောင်လိုက်ပြေးရအောင်”

“ငါက အကျင့်မရှိတော့ မောတယ်ကွ၊ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြေးလို့ရမယ်၊ နောက် အကျင့်ရရင်တော့ မသိဘူး၊ ခုတော့ ပင်ပန်းတယ်ကွာ”

“အစ်ကို့ဗလက မကျစ်ဘူး၊ နေ့တိုင်း ပြေးပေးရမယ်၊ နောက် ... ညနေပိုင်း ရေမချိုးခင် အလေးပြားနဲ့ ကစားရမယ်”

“အလေးမ၊ ရင် ဘောကျတယ်ဆို”

“ဟား ဟား ဟား ... ဘယ်ညာရှိပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ အခြောက်လောကထဲက ကြားရတာ”

“ကြံ့ခန့်ခန့် အစ်ကိုရယ် ... စည်းနဲ့၊ စနစ်နဲ့ မ၊ ရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကာယအလှအတွက် ကစားတာ မချီမဆန့် မ၊ ခိုင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါကွာ၊ ကဲ ... ပြေးကြစို့၊ အိမ်ခြံရံတောင် မမြင်ရတော့ဘူး”

နစ်ယောက်သား အိမ်ခြံရံနောက်ကို ပြေးလိုက်ကြ၏

နာရီဝက်လောက် ကန်ပေါင်မှာ ပြေးပြီးတော့မှ အိမ်ပြန်လာကြသည်။

“ညနေပိုင်း အလေးမ၊ တာထက် ခုမနက်ဘဲ မ၊ လိုက်လေ၊ ပြီးရင် ရေချိုးပေါ့”

အိမ်ခြံရံစကားကြောင့် အံ့ဘုန်း ရှုံးသွားပြီး သုခနေ့နော်ကတော့ ပခုံးတွန့်ရင်း ဩဘာပေးသည်။

“အိမ်ခြံရံတော့ ရောမမြို့ကြီးကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ အပြီး ဆည်ဆောက်နေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... မနက်ပိုင်း လေ့ကျင့်ခန်း အပြီးလုပ်လိုက်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ညနေကျ ခြေကုန်လက် နှီးကျနေပြီလေ၊ နားရုံပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ ... ချကွာ၊ ငါ့ကို နာသာမောင်းပါတော့”

“အစ်ကို တတ်နိုင်လည်း ပြီးပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အိမ်က အားကစားကိရိယာတွေပါ ယူလာပြီး ဒီမှာ အားကစား နှီးမ၊ လုပ်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

“အေး ... ကောင်းသလိုလုပ်ပေးကွာ၊ ငါ မင်းလို အားကစားတောင့်တင်းတင်းဖြစ်ရင် ပြီးရော”

ထိုနေ့မနက်က အံ့ဘုန်း ချွေးတရွဲရွဲနှင့် အလေးပြားမ

နေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဦးပိုင်စိုးနှင့်ဒေါ်ဝေသီတာတို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြသည်။

“သားလေးတစ်ယောက် ပစ်လိုက်ရပြီ မှတ်တာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်သုခရယ်၊ အန်တီတို့ သားကျေးဇူးကို တယ်လိုဆပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ဟာ... အန်တီမှားနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာက အိမ်ခြံနဲ့ပျံ၊ အိမ်ခြံကြောင့် သူ ဒီလိုဖြစ်လာတာ ကျွန်တော်က အဓိကမဟုတ်ဘူး”

“အိုကွယ်... ကျွတ်ချိန်တန်တာရယ်၊ သား သုခကြောင့်ရယ်က ပိုပြီး အဓိကကျပါတယ်၊ အိမ်ခြံကောင်းမှုလည်း ပါတာပေါ့၊ မြတ်နိုးနဲ့အတူတူပေါ့”

ဒေါ်ဝေသီတာအသံက အိမ်ခြံကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင် ချင်ပုံမပေါ်။ သုခနေနော်ကိုသာ ဘုရားတစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံး ကျေးဇူးတွေ စွတ်တင်နေပုံ။

အိမ်ခြံနဲ့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကူညီလိုက်လို့ လူတစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားတယ်၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာတယ်ဆိုလျှင် ပြီးတာပါပဲ။

သူမက ဘာအကျိုးမူလည်း မမျှော်ကိုးပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တစ်လတစ်သိန်းနှင့် နှစ်လနှစ်သိန်းလောက်ရလျှင်

ကျောင်းတက်ဖို့အတွက် ကျောင်းစရိတ် အထောက်အကူရသည် ဟို သဘောထားရုံ။

နောက်ထပ် ဘောက်ဆူးတွေ ဘာတွေလည်း မမျှော်ကိုးလို့ သဘောဆိုတာ တော်တော်ခက်တာပါပဲ။

မူလက အံ့ဘုန်း ယောက်ျားပြန်ဖြစ်ရေးအတွက် သည်းအသန်တောင်းပန်ခဲ့သည့် မြတ်နိုးကလည်း သုခနေနော်နည်း ပေါ်လာရော အိမ်ခြံနဲ့ရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို မေးမှိန်ပစ်လိုက်ပြီသည်။

သုခနေနော်ကြောင့်ပဲ ယောက်ျားပြန်ဖြစ်လာသလိုလို ခြာနေကြသည်။

အိမ်ခြံနဲ့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ အခြေအနေကြည့်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ရုံ။

သို့သော် အံ့ဘုန်းအခြေအနေကို သူမ အသိဆုံး။ မာမိနှင့်တို့အန္တရာယ်ကို သူမသာ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ပေးနိုင်မှာ။ ကာကွယ်ပေးချင်ပါသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စပ်ကူးမတ်ကူး ကြားကာလ အံ့ဘုန်းရဲ့ ဆည်တည်ဆောက်ဆဲကာလမှာ သူမ ကူညီရပ်တည်ပေးမှာ။

ဒေါ်ဝေသီတာနှင့်မြတ်နိုးတို့ ဘယ်လိုပင် ဖိတ်ပြောင်း

သွားသွား သူမကတော့ ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက် ဆိုသလို ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့ခဲ့ရပါဦးမည်။

အိမ်ခြူးရဲ့မွန်မြတ်အနစ်နာခံတတ်သည့် စိတ်ကို ဘယ်သူမှမသိလျှင်နေ၊ နတ်သိကြားတွေသိလျှင် တော်ပါပြီ။

မက်ရှင်ဆိုင်မှာ မြတ်နိုး တစ်နေကုန် မနေနိုင်။ သူမက သူဌေးသမီးပီပီ ဘယ်တုန်းကမှလည်း လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သူမဟုတ်။ ပြီး ပြင်သစ်စကားပြောသင်တန်းတက်ဖို့လည်း စာရင်းပေးထားပြီးပြီ။ မနက်ဖြန်ဆို သင်တန်းစတော့မှာ။

သည်တော့ သည်နေ့တစ်ရက်ပဲ အစ်ကိုနေနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်သွားလို့ရမှာ။

“ကိုကို ... မြတ်နိုးမှာ သွားစရာတွေ ရှိသေးတယ် အစ်ကိုနေ့ကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်၊ ဒီနေ့ ကိုကိုတို့ပဲ ကျန်ခဲ့တော့”

“လုပ်ပြီ ... နင်ဟာလေ အစ်ကိုကို ကူညီဖို့ စိတ်မကူဘူး၊ ပျော်ဖို့လောက်ပဲ”

“အမယ် ... ကိုကိုကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ မြတ်နိုး

က နောက်နေ့ကစပြီး သင်တန်းတက်ရမှာ၊ မအားတော့ဘူး၊ သွားစရာ၊ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“နင့်သင်တန်းက တစ်နေကုန်တက်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နာရီပိုင်းလေးဥစ္စာ၊ ကျန်တဲ့အချိန် ငါ့ဆိုင်လာကူပေါ့၊ ညီလေးကရော နောက်နေ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူ့လိုပဲလား”

“ဟာ ... ကျွန်တော်က အစ်ကိုကို တရားဝင်စောင့်ရှောက်ဖို့ အိမ်ကိုတောင် တစ်ပတ်ခွင့်တောင်းထားတာပဲ၊ ဆိုင်လည်း လိုက်မှာ၊ အိမ်မှာလည်း နေမှာ၊ (၂၄) နာရီ ဝန်ထမ်းလေ၊ ဘော်ဒီဂတ်၊ ဘော်ဒီဂတ်၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကိုယ်ရံတော်လို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်”

သုခနေနော်အသွင်က ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်လိုလည်း အိုက်တင်များများ၊ ကြည့်လို့ကောင်းပါသည်။

မြတ်နိုးတို့အားလုံး ငေးကြည့်နေရသည့်အဖြစ်။ အိမ်ခြူး သုခနေနော်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“သိပ်လည်း ပဲများမနေနဲ့၊ ကိုအံ့ဘုန်းက စိတ်သိပ်ခိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ ရှင်ကို ကြိုက်သွားလိမ့်မယ်”

သူမစကားကြောင့် ဆိုင်ထဲမှ စာရေးမလေးများပါ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ အရင်ကဆို ဒီလိုသူငယ်လေးမျိုးကို ကြိုက်ချင် ကြိုက်မိမှာ၊ အခုတော့ ကိုယ် ရင်မချင်တော့ပါဘူး။ အဲ...ခုန်ရင်လည်း မိန်းကလေးကိုပဲ ခုန်တာ သတိသာထားနေကြ”

အားလုံးပင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့်မို့ ပျော်စရာ။ အခုအနေက အေးချမ်းနေပါသည်။ မြတ်နိုးနှင့် သုခနေနော်တို့နှစ်ယောက် ကားနှင့်ထွက်သွားတော့မှ ပြဿနာက စသည်။

မာမိတင့်နှင့်သူငယ်ချင်းသုံးယောက် သူတို့ဆိုင်ရာ ရောက်လာခြင်းပါပေ။

လူတွေရှေ့မို့ အကြမ်းမဖက်ပေမယ့် မာမိတင့်ပုံက ခပ်ကြောကြော။ အံ့ဘုန်းနားကို ဝိုင်းလိုက်ကြပြီး သူလိုချင်သည့် သူပြောချင်သည့် စကားကို အများအမြင်မှာ မိတ်ဆွေချင်း ပြောသလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပြောသွားခဲ့သည်။

“မာမိတင့်ဆိုတာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတာ၊ ငါ့လွယ်လွယ်ကြောသွားလို့မရဘူး။ မင်း ငါ့ကို လျော်ကြေးသိင် (၂၀၀) မပေးရင် မင်းတို့မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက် အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခုနဲ့ လက်စတုံးပစ်လိုက်မယ်”

“ကျုပ်က ဘာဆိုင်လို့ လျော်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား လူလည်း မကျနဲ့၊ ကျုပ် ရဲကို တိုင်မယ်”

“လုပ်ကြည့်လိုက်လေ၊ ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ အဲဒီနေ့က မင်းပယောဂကြောင့် ငါ့အိမ် မီးလောင်ရတာ၊ အငြိမ်းမြန်လို့ တစ်အိမ်လုံးမကုန်တာ၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်ပျက်စီးသွားတယ်၊ လာမယ့်မနားဒေးမှာ ငါ့အကောင့်ထဲ ငွေသိန်း (၂၀၀) ထည့်လိုက်၊ မထည့်ရင် မင်းတစ်သက်လုံး နောင်တရစေရမယ်”

သူတို့ ဝိုင်းထားပြီး စကားတီးတိုးပြောနေချိန်မှာ သူတို့အနားရှိ အင်္ကျီစင်တွေနောက် ရောက်နေသူက အိမ်ခြံခြံပါ။ အခြေအနေတွေကို နားလည်သည်နှင့် သူမ ကိုယ့်ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး မာမိတင့်အသံကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်မိသည့်နေရာမှ စပြီး ဖမ်းယူထားလိုက်သည်။

ဒါ...သူ ငွေညှစ်ကြောင်း အထောက်အထားပေါ့။ အံ့ဘုန်း သူ့နားမှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့ မှတ်ထင်ပြီး ဇောချွေးတွေ ပြန်နေ၏။ ယခုနေ သူ့လူမိုက်တွေသာ ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားရင် ငါတော့ သွားပြီ။

အံ့ဘုန်း တုန်ယင်နေသည့်စိတ်ကို အတော်ထိန်းနေရသည်။ သူဟာ လူပျော့တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ချက်ချင်းတော့ သတ္တိမကောင်းသေး။ သူ အများကြီး လေ့ကျင့်၊ ဖြည့်ကျင့်ရလိမ့်မည်။

“ကြားလား...ငါတို့ သွားပြီ”

သူတို့အဖွဲ့ထွက်ခွာသွားတော့ အံ့ဘုန်း နီးရာထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အိမ်ခြံကို အားကိုးတကြီးခေါ်မိသည်။

“အိမ်ခြံကို ဒီလွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

သူ မျက်စိမှိတ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြေဖျောက်နေတုန်း သူ့နောက်စင်မှ အိမ်ခြံခွားခနဲထွက်လာသဖြင့် အံ့ဘုန်းလန့်သွား၏။

“ဟင် ... မင်း ... ဒီအနားမှာရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့များကွာ ငါ့အနားကို မလာဘူး။ ဟိုအုပ်စုသာ ငါ့ကိုသစ်သွားရင် ခုလောက်ဆို အသက်ထွက်နေလောက်ပြီ”

သူ စကားနာထိုးသည်ကို အိမ်ခြံ ပြုံး၍ သူမ ဖမ်းထူထားသည်တို့ကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ် အဲဒီအသံကို ဘာလုပ်မှာလဲ သိလား”

“ရဲတိုင်မလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီအသံက သူတို့ ခင်ဗျားကို ငြိမ်ခြောက်၊ ငွေညှစ်တဲ့ သက်သေပဲ။ ဒီအထောက်အထားနဲ့ဆို ခင်ဗျား မာမိတင့် ဘယ်ငြင်းနိုင်တော့မလဲ”

“သူက ရဲတိုင်ရင် ပြဿနာရှာမယ်လို့ ပြောထားတယ်”

တော်ကြာ ... ဖေဖေနဲ့မေမေနဲ့ ညီမလေးကို သူ ရန်ရှာနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက သူ့ကို ငွေသိန်း (၂၀၀) ပေးလိုက်မှာလား၊ ခင်ဗျားမှာ ငွေတော်တော်ပေါနေလား”

“မပေါပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဆိုင်ကလည်း မနည်းပြန် အဖတ်ဆယ်နေရတာ၊ ကြွေးတွေတောင် မနည်းရှင်းနေရတာ၊ ငါ့မိုက်ပြစ်ကို ငါပဲ ခံသင့်ပါတယ်၊ မာမိတင့်တို့ကို တောင်းပန်လိုက်မယ်၊ သူတို့ လုပ်ချင်၊ သတ်ချင်လည်း ငါ့ကိုပဲ သတ်ကြပါလို့”

ပြောရင်းမှ အံ့ဘုန်း မျက်ရည်ကျလျှင် အိမ်ခြံ သနားရမည့်အစား ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“တော်စမ်းဗျာ၊ ကျက်သရေမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ခုထိ ယောက်ျားစိတ်၊ ယောက်ျားမာန မရှိသေးဘူးလား၊ ထဘီတွေ စကတ်တွေ ဝတ်ချင်တဲ့စိတ် မပျောက်သေးဘူးလား”

“နင် ငါ့ကို ဒီလောက်ထိ မပြောပါနဲ့၊ ငါ ယောက်ျားမို့ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းမှာ၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူမှာ၊ ငါ့ကြောင့် ဘယ်သူမှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး၊ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားမိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး ငွေသိန်း

(၂၀၀) လှူလိုက်ပေါ့၊ လွယ်ပါတယ်”

အိမ်ခြံမြေ ငါ့ပြောနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့လေ သူတို့လို လူတန်းစားတွေအတွက် သိန်း (၂၀၀) ဆိုတာလည်း လူ့အသက်ထက်တော့ တန်ဖိုးကြီးမှာမဟုတ်။

“ကျုပ်ဆန္ဒကတော့ မာမိတင့် ငွေညှစ်တာကို ရဲဉာနတိုင်စေချင်တယ်ဗျာ၊ သူတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အကြံဉာဏ်ယူစေချင်တယ်၊ ခင်ဗျား မာမိက တော်ကြာ နောက်ထပ်၊ နောက်ထပ် ငွေမညှစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးနော်”

ဈေးဝယ်သူတွေ ဝင်လာကြသဖြင့် အိမ်ခြံမြေ သွားပြီး ရောင်းပေးနေရသည်။ အရောင်းစာရေးမလေးများနှင့်အတူ။

သည်စဉ် အခြောက်နှစ်ယောက် ဝင်လာကြပြန်သည်။ လာနေကြ၊ သွားနေကြ၊ အလကားယူနေကြမို့ သူတို့ ကြိုက်တာကို အရင်ရွေးနေကြသည်။ ပြီးမှ အံ့ဘုန်းကို ရှာကြသည်။

“စိုးရေ ... ဒီအင်္ကျီလေးနှစ်ထည် ကြွေးပေးလိုက်ဦးနော်၊ ပထမအထည်တွေနဲ့ ပေါင်းရှင်းမယ်၊ လကုန်ရင် လာပေးမယ်နော်”

“စိုး ဒီနေ့ အရမ်းလှနေတယ် သိလား၊ မျက်နှာလေးကို ဥနုနေတာပဲ၊ ဆိုင်လာခဲ့ဦးလေ၊ မျက်နှာပေါင်းတင်ပေးမယ် သိလား၊ အလကားနော် ... အလကား၊ တို့ စပွန်ဆာပေးမှာ”

စပါးရော၊ ဖွဲ့ရောဖြင့် အခြောက်နှစ်ယောက် အင်္ကျီနှစ်ထည်စီ ယူပြီး အိတ်ထဲ ထည့်ခိုင်းနေလျှင် အံ့ဘုန်း အားနာနေမိပြန်သည်။ စာရေးမလေးများမှာလည်း ဘော့(စ်)က ဘာမှ မပြောသဖြင့် ထည့်ပေးရမလို့၊ မပေးရမလို့။

တစ်ယောက်က ဟိုးဖက်မှာရောက်နေသည့် အိမ်ခြံမြေကို လှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ညီမရေ ... ဒီမှာ ငွေလာအမ်းပါဦးကွယ်”

အိမ်ခြံမြေ ကြားသွားပြီး ကြည့်လိုက်လျှင် အခြေအနေတွေကို သဘောပေါက်သွားသည်။ မျက်နှာထား ခပ်မာမာနှင့် သူမ လျှောက်လာပြီး အံ့ဘုန်းကို တိုင်တည်လိုက်သည်။

“ကိုကို ... ဆိုင်မှာ အနံ့ပေါ်နေပြီလေ၊ အကြွေးရောင်းလို့မရဘူး၊ ဒီမှာ အားတော့နာပါတယ်၊ ဆိုင်မှာ အခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေလို့၊ ကြွေးမရောင်းပါဘူးရှင်”

ပြုံးပြုံးလေးပြောပြီး အင်္ကျီအိတ်တွေ ပြန်ယူထားလိုက်လျှင် အခြောက်နှစ်ယောက် ဒေါသတွေနှင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်။

“ဟင် နင်က ဘာမို့လဲ၊ ငါတို့က စိုးနဲ့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ပေါင်းသင်းလာတာဟဲ့၊ ခုမှပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်းက မိဦးမလုပ်နဲ့၊ ကောင်မ လူပါးဝလို့”

“စိုး ... စိုး ပြောလိုက်လေ၊ တို့က ဖိုးရဲ့အချစ်ဆုံး

ဘော်ဘော်တွေဆိုတာ”

အံ့ဘုန်း အားနာနေလျှင် အိမ်ခြံပင် ဒီပွဲကို အပြတ် ဖြတ်ရလေ၏။

“ကဲ...ငယ်ပေါင်းတွေ၊ ကြီးပေါင်းတွေ လာပြောမနေ နဲ့၊ ခုချိန်ကစပြီး အားလုံး ဘယ်သူ့သဘောလဲ ပြော ကိုကို”

ဒါတော့ အံ့ဘုန်း သွက်မှသွက်။

“ခြူးလေးသဘောပေါ့၊ ခြူးလေးကလွဲရင် အားလုံး ပွဲနဲ့ဆန်ကွဲ၊ ဘယ်ဘော်ဘော်မှ အရေးမပါတော့ဘူး”

သည့်တော့မှ အိမ်ခြံ ပွဲကို ဆက်ရသည်။

“ကြားတယ်နော်၊ ဘော်ဒါတွေအားလုံးပြောလိုက်၊ ကိုကို က စိုးဘဝကနေ ယောက်ျားစင်စစ် ကေနပ်ဖြစ်သွားပြီလို့၊ အခု ...သူ့ဆိုင်ကို ကျွန်မ အုပ်စိုးနေတဲ့အကြောင်း လက်တို့ပြီး ပြောလိုက်တော့”

အခြောက်နှစ်ယောက် ဒေါနင့်မောနှင့် ထွက်သွားတော့ မှ အံ့ဘုန်း အိမ်ခြံကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရသည်။

“အိမ်ခြံရံပေလို့ပဲ၊ နို့မို့ ဆိုင်ဒေဝါလီခံရပြီ”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အံ့ဘုန်း မာမိတင့်ကိုပေးဖို့ သိန်းနှစ်ရာ အတွက် အဖက်ဖက်မှ စဉ်းစားရင်း မျက်နှာမကောင်း၊ အပြေက ဘယ်လိုမှမထွက်။ အိမ်ခြံက သုခနေနော်နှင့်မြတ်နိုးကို တိုင်ပင်

နိုင်တော့လည်း မတိုင်ပင်။

“ငါ့အဖြစ်တွေ သူတို့သိသွားမှာ ရှက်တယ်၊ ငါနဲ့မာမိ တင့်ကိစ္စက ညောင်မြစ်တူးရင် ပုတ်သင်ဥ ပေါ်မှာပဲ၊ ငါမပြောပါ ရစေနဲ့ကွာ”

“ဒါဆိုလည်း လူကြီးတွေကို ပြောပြလေ၊ ဒါမှ သူတို့ ဆီက အကြံဉာဏ်လည်း ထွက်လာမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို သက် သက်ငွေညှစ်တာ ငြိမ်ခံနေလို့ ပြဿနာက ပြီးမလား၊ ကျုပ် သဘောကတော့ မိသားစုကို အားလုံးဖွင့်ပြောစေချင်တယ်”

“ငါကလည်း ဖွင့်ပြောရမှာကို ရှက်တာ”

“ရှက်နေလို့ မပြီးဘူးလေ၊ ကဲ ...ခင်ဗျား ဒီငွေကို လျော်တော့မှာလား”

“မမေးနဲ့ကွာ ...ငါ့မှာ အဖြေမရှိဘူး”

သူကလဲ အော်လား၊ ဟစ်လား လုပ်နေလျှင် အိမ်ခြံ ပိတ်တိုရသည်။ အရေးထဲ မြတ်နိုးတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဆိုင် ကို ပြန်မလာတော့ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ အချိန်တန်လျှင် ဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်ခဲ့ ကြရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၁၄)

အံ့ဘုန်းမပြောနဲ့ဆိုပေမယ့် အိမ်ခြံနဲ့ မနေနိုင်။ မြတ်နိုးတို့နှစ်ယောက်ကို တိုင်ပင်ချင်သည်။ သူ့အကြောင်းကို ဖေးဖေးမမ ပြောမှာပေါ့။ သူလည်း အရှက်မကွဲရအောင်။ ထိုနေ့ည အခြေအနေကို သူ ချောင်းနေရသည်။ တနင်္လာနေ့ရောက်ဖို့ကလည်း (၃) ရက်ပဲ လို၏။

ထုံးစံအတိုင်း ညှိခန်းထဲမှာ လူစုံ တက်စုံ စကားစမြည် ပြောနေကြတော့ အံ့ဘုန်းရုပ်က မထွေးနိုင်၊ မယိုနိုင်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် မချီသွားဖြစ်လေးနှင့် ဝင်၊ ဝင်ပါနေတာကြောင့် ပြဿနာကမပေါ်။

အိမ်ခြံနဲ့သာ အတွင်းသိ၊ အစင်းသိမို့ ရိပ်မိနေရတာ။

ည (၁၀) နာရီကျတော့ အားလုံး ကိုယ့်အခန်းသို့ကိုယ် တက်သွားကြသည်။ အံ့ဘုန်းကတော့ အိမ်ခြံနဲ့ကို တိုင်ပင်နီးနှောလိုဆဲ။

အဖြေမထွက်သည့်ပစ္စည်းတွေကို သူမ တွက်မပြချင်တော့။ မိသားစုကို ချမပြဘဲ နှစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ဖြေရှင်းနေသည့် အံ့ဘုန်းကို သူ စိတ်မရှည်။ သူ တိုင်ပင်ချင်တာ မြတ်နိုး။ နောက် သုခနေ့နော်။ လူကြီးတွေအထိတော့ သူမ မပြောရဲ။

သို့သော် သူမက ညှိသည်မို့ အပေါ်ထပ်ကို တက်လို့မရပါ။ သူဌေးအိမ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်။ ကိုယ့်အခန်းသို့ သွားရင်း ဘာလုပ်ရပါ့မလဲဟုသာ အိမ်ခြံနဲ့ တွေးနေမိသည်။ အံ့ဘုန်းနှင့် မတွေ့ချင်တော့သဖြင့် သူမ ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရသည်။

မနက်ကျမှ ပြေးရင်း သုခနေ့နော်ကို တိုင်ပင်ရမည်။ မြတ်နိုးကလည်း ယခုတလော သူမနားသို့မလာ။ ဒီလိုပဲ တိုင်ပင်ခြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲလေ။

မနက်ငါးနာရီကျော်စမှာ သုံးယောက်သား အင်းယားဆန်ပေါင်ပေါ်သို့ ပြေးရင်းတက်ကြသည်။ အံ့ဘုန်းအလစ်မှာ

အိမ်ခြံမြေ သုခနေနော်အနားသို့ကပ်ပြီး ...

“ရှင်ကို တိုင်ပင်စရာရှိတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟင် ... အရေးကြီးသလား”

“ကြီးတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ် ဖန်တီးလိုက်မယ်”

“အင်း ... သူလည်း အထင်လွဲနေဦးမယ်၊ ကိစ္စက သူ့ကိုစွဲပဲ”

“အိုကေ ... ရပြီ၊ ရပြီ”

နှစ်ယောက် ခွာလိုက်ပြီး ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ အနွေးပြေး ကြပြန်သည်။ အံ့ဘုန်းက အမောမခံနိုင်သူမို့ သူတို့ကို မိအောင် မလိုက်နိုင်။ အိမ်ခြံမြေတို့လည်း တိုင်ပင်စရာရှိသည်မို့ နှစ်ယောက် ခပ်ဝေးဝေးထိ ပြေးလိုက်ကြသည်။

နောက် ... တော်တော်ဝေးဝေးရောက်လျှင် ရပ်လိုက် ကြပြီး အိမ်ခြံမြေ ပြောသင့်သလောက် ပြောပြလိုက်သည်။

“မာမီတင့်တို့အဖွဲ့က ကိုအံ့ဘုန်းကို ငွေညှစ်နေတယ်၊ မန်းဒေးမှာ သူ့အကောင်ထံ ငွေသိန်း (၂၀၀) လွှဲရင်လွှဲ၊ မလွှဲရင် မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို အက်ဆီးဒင့်နဲ့ လက်စ၊ တုံးလိုက်မယ် ... တဲ့”

“ဟင် ... ဒါကို ရဲမတိုင်ကြဘူးလား၊ သူတို့လုပ်သမျှ

ငြိမ်ခံနေကြမှာလား”

“ကိုအံ့ဘုန်းက မိသားစုတွေ စိတ်ဆင်းရဲကြမှာစိုးလို့ ဘယ်သူမှမပြောဘူးတဲ့၊ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ဖြေရှင်း ယှဉ်ပုံပဲ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ရဲကိုတိုင်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ နေဦး ... ကိုယ်ပြောမယ်”

“ရှင် ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ အခု ... ရှင်ကို တိတ်တိတ် တိုင်ပင်ရတာ၊ ရှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေမှဖြစ်မယ်”

“ခက်တာပဲ၊ ကိုယ့်သဘောကတော့ ရဲကိုတိုင်စေချင် တယ်၊ သူတို့နဲ့ ဆွေးနွေးပြီးမှ လုပ်သင့်တာ လုပ်ရမယ်”

သည်စဉ် အံ့ဘုန်းအနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် သုံးဦး သား ကန်ပေါင်မှာ လေ့ကျင့်ခန်းယူကြ၊ လမ်းလျှောက်ကြသည်။

အံ့ဘုန်း မျက်နှာမကောင်းတာ အိမ်ခြံမြေနှင့်သုခနေနော် တို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေပြောနေလို့ပါပဲ။ သူတို့ ဘာတွေပြော နေကြတာလဲ။ ငါ့အကြောင်းတွေလား။ သုခနေနော်ဟာ မြတ်နိုး နှင့်တွဲနေသည်ကြားမှ အိမ်ခြံမြေကိုလည်း အကြည့်တွေက မရိုး သား။

အိမ်ခြံမြေ နှုတ်ပိတ်ထားတာမို့ သုခနေနော် အံ့ဘုန်းကို စကားမစပါ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရသည်။ ရင်လဲမှာတော့

သူလည်း အံ့ဘုန်းအတွက် အစီအစဉ်တွေဆွဲနေရသည်။

သည်နေ့ စနေနေ့။ သဘက်ခါ တနင်္လာ။ ရာဇဝင်ရှိင်း
လို့။ ဒီအခြောက်တွေကိုများ ဆက်ကြေးပေးရမတဲ့။ ငွေညှစ်သည့်
လူဆိုးကို အလိုလိုက်နေစရာမလို။ ကျောင်းမှန်း၊ ကန်မှန်းသိ
အောင် လုပ်ပြရမည်။

အခန်း (၁၅)

မြတ်နိုး ပြင်သစ်စကားပြောသင်တန်းတက်နေသည့်
အခါ သုခနေနော် အံ့ဘုန်း၏ဖက်ရှင်ဆိုင်မှာ သောင်တင်ကျန်ခဲ့
သည်။ ဦးပိုင်စိုးနှင့်ဒေါ်ဝေသီတာက အနူးအညွတ်တောင်းပန်လို
၏။

“သားလည်း လောလောဆယ် ဘာလုပ်ငန်းမှ မစသေး
မည် သားအစ်ကိုကို တစ်လလောက်ဖြစ်ဖြစ် အခြေကျအောင်
ကျည်ပေးပါဦးကွယ်၊ သူ့ကိုဆို ဂေးတွေက ငယ်နိုင်လိုဖြစ်နေ
တော့ သားတို့ကပဲ ဟောက်သင့်ဟောက်၊ ခြောက်သင့်ခြောက်၊
ဇာကွယ်သင့် ကာကွယ်ပေးပါကွယ်”

မြတ်နိုးကတော့ သုခနေနော်ကို သူပဲ အပိုင်စီးထားပျင်
သည်။ ဆိုင်မှာ အလုပ်အကူလုပ်ကြရင်း အိမ်ခြံနဲ့ရင်းနှီးသွားမှာ

မလိုလား။ သို့သော် ကိုယ့်အစ်ကိုကို ထောက်ထားရသဖြင့် သူမဘာမှမတတ်နိုင်။

သည်တော့ မြတ်နိုးရဲ့ပစ်မှတ်က အိမ်ခြံရံ ဖြစ်လာသည်။ စားမာန်ခုပ်တယ်ပြောရမလား။ မြတ်နိုး အိမ်ခြံရံကို မကြည်လင်တော့။ လူပိုတစ်ယောက်၊ အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်သူတစ်ယောက် အရှက်မရှိ တွယ်ကပ်နေသူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်လာသည်။ မနက်က ကော်ဖီခင်းမှာပဲကြည့်။ မြတ်နိုးရဲ့လေစိမ်းတွေ ခါတိုင်းလို ယောက်မ မခေါ်တော့။

“အိမ်ခြံရံ... မနက်ဖက် ပြေးတာတွေ ရပ်သင့်ပြီ။ ကိုကိုက တစ်သက်လုံး နုနုလေးနေလာတာ။ နင် စတန်ထွင်တာနဲ့ ကိုကို သေလိမ့်မယ်၊ ကြည့်ပါလား... လူကို ပိန်ကျသွားတာပဲ၊ ပြေးပြီးတော့လည်း အလေးပြားနဲ့ ကစားခိုင်းသေးတယ်”

သုခနေနော် ဝင်ပြီး ထုချေလွှာတင်သည်။

“ပိန်သွားတာ မဟုတ်ဘူး မြတ်နိုး၊ ကျစ်သွားတာ မလိုတဲ့အဆီတွေ ကျသွားတာ၊ ကိုယ် သူ့ကို အသေအချာမောင်းနေတယ်လေ၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေနဲ့ အစားအသောက်နဲ့ဆို မကြာဘူး၊ ကိုယ့်လို လှလာမှာ”

“အို မလိုပါဘူး၊ ကိုကိုက မင်းသားလုပ်စားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ခု ရေတွင်းတူး၊ ခု ရေကြည်သောက်ချင်လို့ ရမလား။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ ခု သူ့လုပ်ပုံက ကိုကိုကို အငြိုးနဲ့ နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ တော်ပြီ... မနက်ကစပြီး မပြေးနဲ့တော့”

မြတ်နိုးအသံက အမိန့်ဆန်နေပေမယ့် ဘယ်သူမှမပြောသေးဘဲ ကြည့်နေကြတုန်း၊ စကားစိုင်းက သုခနေနော်နဲ့ မြတ်နိုးတို့ရဲ့ပဋိပက္ခအသွင်ဆောင်လာသည်။ ပစ်တော့ လဒါ၊ ထိတော့ ဘုရားဆိုသလို၊ အိမ်ခြံရံကို ရန်လုပ်ပေမယ့် သုခနေနော်ကို ထိနေပြီ။

“ဒါဆို... ကိုယ် ဒီအိမ်မှာနေတာ မကြိုက်လို့ပေါ့၊ ကိုယ်က ကိုအံ့ဘုန်းကို လေ့ကျင့်ပေးနေတာလေ”

“အို... မဟုတ်တာ မြတ်နိုးပြောတာ အဲဒီအဓိပ္ပာယ် ပေါက်သွားလို့လား”

“ပေါက်တယ်၊ မြတ်နိုးက ကိုအံ့ဘုန်းကို မပြေးနဲ့၊ မကစားနဲ့တော့ဆို၊ ကိုယ်က အဲဒီတာဝန်နဲ့ လာနေပေးတာလေ၊ မလိုရင်လည်း ရှင်းရှင်းပြော၊ ကိုယ် အထုပ်ပိုက်ပြီး ပြန်ရုံပဲ”

“အို... အို... အစ်ကိုကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခက်တော့တာပဲ”

သုခနေနော် နံနက်လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှ ထသွားပြီမို့ မြတ်နိုး အိမ်ခြံရံကို မျက်စောင်းထိုးပြီး သုခနေနော်နောက်သို့

အပြေးလိုက်သွား၏။ ဦးပိုင်စိုး မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ...

“ဒီကောင်မလေး ဘာတွေဖြစ်နေဟယ် မသိဘူး၊ အားလုံး အဆင်ပြေနေရဲ့သားနဲ့”

“အို ... ရှင်မသိပါဘူး၊ အဲဒါပေါ့ လာပါခေါ်လျက် အနင်ခက်ဆိုတာ”

ခေါ်ဝေါ်တာ သူမကို ပြောလိုမှန်း အိမ်ခြံနားနားလည် လိုက်ပေပြီ။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားရတာ ရှက်စိတ်ကြောင့် ပါ။ အိမ်သားလေးယောက်မှာ နှစ်ယောက်က သူမကို မလဲလားတော့ပြီ။ အိမ်ခြံနား စားပွဲမှ ငြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

သည်အခါ အားကိုးတကြီး ဆွဲထားသူဟာ ယခု ယောက်ျားဘဝသို့ ပြောင်းလဲနေသည့် အံ့ဘုန်းပိုင်စိုး၊ ပြီး ... သူ့မေမေကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း ...

“မေမေခွဲမြတ်နိုးက ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မေမေတို့ သားကို ယောက်ျားပြန်ဖြစ်စေချင်တယ်ဆို”

“ဘာဆိုလို့လဲ သားရဲ့၊ ခု သားယောက်ျားပြန်ဖြစ်ပြီ သားကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သုခနေနော်တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်”

“မေမေ မသိပါဘူး၊ သားအဖြစ်က ပုစွန်တွေ၊ ဂဏန်း တွေ အရေခွံလဲသလိုပဲ၊ ခုမှ ဘဝပြောင်းကာစမို့ မလိုလားအပ်စွာ အန္တရာယ်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဂဏန်းအရေခွံလဲရ

သူ့အချင်းချင်း ဝိုင်းစားသလို သားဘဝကလည်း မခိုင်မာသေး တော့ သူများနှိပ်ကော်ရင် ခံရဦးမှာပဲ”

“အမယ်လေး သားရယ် ... ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မေမေတို့လည်း ရှိတယ်၊ သုခနေနော်လည်း ရှိတယ်၊ အကြောက်ကြီးတာ မေမေ မကြိုက်ဘူး”

ဒီလောက်ပြောနေမှတော့ အိမ်ခြံနား အံ့ဘုန်းလက်ကို ညင်သာစွာ ဖြုတ်ချလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအံ့ဘုန်း၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ့် အားကိုးယုံကြည်ရပါတယ်၊ ပထမဦးဆုံး လေထီးခုန်တဲ့စစ်သားလို ရှင် ကြောက်နေပေမယ့် နောက်တော့လည်း အားလုံးအဆင်ပြေ သွားမှာပါ၊ ကျွန်မရဲ့တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပါပြီ”

မိခင်ပျောက်သည့်ကလေးတစ်ယောက်လို အံ့ဘုန်းမျက် နာမှ သောကတွေကို မြင်လိုက်ရလျှင် ဦးပိုင်စိုး မနေနိုင်တော့။ သားကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ သားပြောတဲ့ အန္တရာယ်ဆို တာတွေမှလည်း ကာကွယ်ပေးစေချင်သည်။ အိမ်ခြံနားဟာ ကလေးပေမယ့် သွက်လက်ထက်မြက်သည်။ မာမိတင့်အိမ်မှ ကယ်ထုတ်လာနိုင်တာကိုပဲကြည့်။ သည်တော့ ...

“မင်းတို့သားအမိတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ သားပြော တာ မှန်သားပဲ၊ သူ အရေခွံလဲကာစမှာ အိမ်ခြံနားလို သက်မြက်တဲ့

မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုတာမှန်တယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်မှ မင်းရင်ကွဲဦးမယ်”

ဒေါ်ဝေသီတာ ငြိမ်သွားပေမယ့် မငြိမ်သူက အိမ်ခြုံပါ။

“အန်ကယ်တို့မိသားစုတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲရတာ၊ မငြိမ်းမချမ်းဖြစ်ရတာ အိမ်ခြုံတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို မလိုလားတဲ့အိမ်မှာ တင်းတွယ်ကပ်နေရလောက်တဲ့အထိ ကျွန်မ အောက်တန်းမကျပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

သူမနေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ဝေသီတာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ တောင့်ပန်ဖို့တော့ စိတ်မကူးသူမရဲ့ပကာသနနှင့်မာနက ခွင့်မပြု။ ဦးပိုင်စိုးနှင့်အံ့ဘုန်းတို့သားအဖနှစ်ယောက် နူးညံ့စွာ တောင်းပန်ကြသည်။

“သမီးရယ်... အိမ်မှာ မနေချင်လည်း သားရဲ့ဆိုင်မှာတော့ ကူပါကွယ်၊ သားကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး သူ့ဘဝ ပရမ်းပတာဖြစ်သွားမှာ မမြင်ချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အိမ်ခြုံရယ်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေ မသန်မာသေးဘူး၊ ကိုယ်ဟာ အရှေ့ခွဲလဲပြီးကာစ ဂဏန်းတစ်ကောင်ပါ။ ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ ကိုယ် ပြန်ပြီး မတွန်းလှန်၊ မတုံ့ပြန်နိုင်သေးဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် မကာကွယ်နိုင်သေးတာ

အမှန်ပါ၊ ပြီး... ကိုယ့်ဘဝရဲ့ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို အိမ်ခြုံပဲ နားလည်စာနာပြီး ကူညီဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာပါ”

အိမ်ခြုံ ဒေါ်ဝေသီတာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒီမိန်းမကြီးသာ မဲ့နေမယ်၊ မဲ့ပြီးပြီးနေမယ်ဆိုလျှင် သူမ ကျောခိုင်းလိုက်မှာအမှန်။ ယခုကျ ဒေါ်ဝေသီတာကပါ သားရဲ့ဘဝကို နားလည်၊ ပူပန်၊ စိုးရိမ်သွားပြီး အိမ်ခြုံကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသည်မို့ သူမ စိတ်လျော့ရသည်။

“ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့ခဲ့ပါ သမီးရယ်၊ အန်ကယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သားရဲ့ဘဝက အတိမ်းအစောင်းမခံသေးတဲ့ဘဝပါ၊ နောက် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုတွေ ရှိလာပြီး သူ့ဘဝနဲ့သူ ရဲရင့်လာပြီဆိုရင်တော့ သမီးဆန္ဒအတိုင်း ထားခဲ့လို့ရပါပြီ”

လူကြီးက ဒီလောက်တောင်းပန်နေပြီး အံ့ဘုန်းက ညှိုးငယ်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် အယူခံဝင်သလို ကြည့်နေတော့လျှင် အိမ်ခြုံ နေရာမှာပင် တွေ့ဝေနေရတော့၏။

မလိုလားသူက မြတ်နိုးတစ်ယောက်တည်း။ လိုလားသူတွေများသည်။ လိုလားတာ မလိုလားတာထက် လောလောဆယ် အံ့ဘုန်းမှာ အကူအညီလိုအပ်နေတာလည်း သူမဘသိဆုံး။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ သူ့ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်ပေးပါ

မယ်၊ ဒီအိမ်မှာတော့ မနေတော့ဘူး၊ မြတ်နိုး ကျွန်မကို သိပ်ပြီး ချဉ်တူးနေပြီ၊ သူငယ်ချင်းချင်း ဒီလိုစိတ်ဝမ်းကွဲရတာ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်”

“ဒီကောင်မလေး သဝန်တိုနေတာ၊ သုခနဲ့ ပတ်သက် ပြီး အူပုပ်နေတာ”

အံ့ဘုန်းပြောတာ မှန်နေပေမယ့် မိဘများကတော့ ကိုယ့် သမီးမို့ သက်သက်ညာညာ။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ကဲပါ ... အိမ်ခြံ့ကလည်း အန်တီတို့အားလုံး ကြည်ဖြူနေကြတာပဲ၊ အိမ်မှာ ဆက်နေပြီး မင်းအစ်ကိုကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“ဆောရီးပါ အန်တီ၊ ကျွန်မ အဆောင်မှာ ပြန်နေပြီး ကိုအံ့ဘုန်းရဲ့ဆိုင်မှာ အလုပ်ဆင်းပေးပါမယ်၊ ဆိုင်က တစ်နေ့လုံးဆိုတော့ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ပါပြီ၊ ကိုသုခလည်း ရှိနေတာပဲ၊ အိမ်မှာ ဘာမှစိတ်မချစရာ မရှိပါဘူး၊ မိသားစုနဲ့ နေတာပဲလေ”

နောက်ဆုံး အိမ်ခြံ့ရဲ့ဆန္ဒကိုပဲ လိုက်လျောကြရသည်။ ထိုနေ့က အံ့ဘုန်းနှင့်အိမ်ခြံ့တို့နှစ်ယောက်ပဲ ဆိုင်ကို သွားကြရသည်။ ကံအားလျော်စွာမင် တစ်နေ့လုံး ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ရသည့်အဖြစ်။ မနက်ဖြန် တနင်္လာ။

အခန်း (၁၆)

သုခနေနော် ဘာတွေဒေါသထွက်နေမှန်းမသိ။ မြတ်နိုး ပြဿနာရှာတာနှင့် အိမ်ခြံ့ ထွက်သွားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် မာမီတင့်တို့ကို မကျေနပ်လို့လား။ မတွေးတတ်တော့။

မနေ့က ပြဿနာတက်သည်ကြောင့် အိမ်ခြံ့ အဆောင် ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဆိုင်ကိုလည်း မလိုက်နိုင်တော့။ နောက်နေ့ ဆိုင်လာမည်ပြောသွားသည် ... တဲ့။

မြတ်နိုးတို့အိမ်ဟာ ပျော်စရာမဖြစ်တော့။ သူက ယောက်ျားပီပီ ဖြူစင်သည့် မိန်းကလေးကိုပဲ အလိုရှိသည်။ ငြူစောင်းမြောင်းသည့် မနာလိုဝန်တိုတတ်သည့် မိန်းကလေးကို မနှစ်သက်။

ကိုအံ့ဘုန်းဟာ အကူအညီလိုနေသေးသည်။ သူ့ဘဝကို မာကျောအောင် ဝိုင်းဝန်းရဦးမည်။ သူတစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူလို့မရ။ မနက်စောစော ထပြေးရမှာလည်း အိမ်ခြံမရှိတော့ စိတ်မပါ။ ဪ... ဆွဲအားမရှိတော့တဲ့လူလို အာကာသမှာ ပေါလောကြီး။

သူတင်မဟုတ်။ ကိုအံ့ဘုန်း ကြည့်ရတာလည်း အသက်မဝင်။ အင်းလေ... သူကတော့ အပူထုပ်ကို ရွက်ထားရသူပဲ။ သုခနေ့နော် သူ့ဦးလေးရဲ့အရာရှိနှင့်သွားပြီး တိုင်ပင်ကြည့်ပြီးပြီ။

“တိုင်ချက်ဖွင့်ပေါ့၊ အခုပဲ စခန်းကိုလာပြီး တိုင်လိုက်၊ သူတို့ ဒီလောက်အတင့်မရနိုင်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့အံ့ဘုန်းက အခြောက်လူထွက်ပီပီ အရာရာစိုးရွံ့နေတာ”

“သူက မတိုင်ချင်ဘူး၊ ကြောက်နေတယ်”

“သူ့မတိုင်ရင် မင်းတိုင်လိုက်ပေါ့၊ သူ့ကို လွှတ်ထားလို့တော့ မရဘူး၊ ဘေးက စောင့်ကြည့်ပြီး ကူညီဖေးမမှ ဖြစ်မယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ တော်ကြာပရမ်းပတာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်”

ဆိုလို့ သုခနေ့နော် တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီးပေပြီ။ သူကသာ ရှေ့မှ တိုက်ပွဲဝင်နေရသည်။ နောက်ပိုင်းမှ မြတ်နိုးက သူတို့လုပ်ရပ်ကို ဖျက်ဆီးသလို ဖြစ်နေပေပြီ။

အံ့ဘုန်းကို ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် တကယ့်ပစ္စမံတပ်သားဖြစ်သည့် အိမ်ခြံတစ်ယောက် သူ့ပယောဂနှင့် လွှင့်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်မှူးက ကူးတို့ရောက်အောင် ဗိုလ်သလို သူတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိခြောက်ကပ်စွာ ကူညီနေရတော့မည်အဖြစ်။

သည်နေ့ ဆိုင်မှာ သူသွားကုန်တုန်း အခြောက်တွေ သုံးလေးယောက်လောက် ဆိုင်ထဲဝင်လာသေးသည်။ ခါတိုင်းလို ဇွတ်တရွတ်တွေ မလုပ်တော့ဘဲ အခြေအနေလာကြည့်သည့်ပုံစံ။

“မနက်ဖြန် ဘယ်လိုစိတ်ကူးသလဲ”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် အံ့ဘုန်း မျက်လုံးပြုံးသွား၏။ သူက လျှို့ဝှက်ထားပေမယ့် သုခနေ့နော် သိသွားပြီကိုး။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းမိတာပါ။ ဒါ... ရာဇဝတ်မှုပဲ၊ မာမီတင့်ကို အလိုလိုက်မနေနဲ့၊ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိအောင် တိုင်ချက်ဖွင့်ပစ်လိုက်မယ်”

အံ့ဘုန်း ခေါင်းခါရင်း သည်စကားကို မဆွေးနွေးတော့ချေ။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သူ့အနားသို့ မလာတော့။ ညနေကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ခြံမရှိတော့မှ သူမဟာ သူတို့ဘဝအတွက် တော်တော်နေရာယူ လွှမ်းမိုးထားကြောင်း သိကြရတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

သည်နေ့ မာမိတင့် ဝါနင်ပေးထားသည့်နေ့။ အံ့ဘုန်း
ငွေလွှဲပေးစရာမရှိ။ လွှဲမပေးသေးဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဖို့
သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်။

(၉) နာရီကျော်သည်အထိ အိမ်ခြံနံ့ ဆိုင်သို့ရောက်မလာ
သေး။ အရေးကြီးသည့်နေ့ကျမှ သူမ ပေါ်မလာ။ အံ့ဘုန်း နေမထီ
ထိုင်မသာ။ ဆိုင်မှာ ဈေးရောင်းနေရပေမယ့် မျက်လုံးက ဆိုင်
ပေါက်ဝမှာ။

သူခန့်မှန်းကလည်း ဆိုင်မှာ ငူငူကြီးငေါင်လို့ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိတ်တခိုး အကဲခတ်လို့။ ဘုရားရေ
... သူရော အိမ်ခြံနံ့ကို ငြိတွယ်နေပြီလား။ အံ့ဘုန်း စိုးရိမ်နေမိ

သည်။ သူကရော အိမ်ခြံနံ့ကို ဘယ်လောက်ထိ တွယ်တာနေမိ
ပြီလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ အားကိုးနေမိပြီလဲ။ သေချာတာကတော့
သူ့ဘဝမှာ အိမ်ခြံနံ့ဟာ တော်တော်အရေးပါနေခဲ့ပြီဆိုတာပါပဲ။

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး အံ့ဘုန်းနှင့်သူခန့်မှန်းတို့ ရင်
တထိတ်ထိတ်။ အိမ်ခြံနံ့ဆီ ဖုန်းဆက်တော့လည်းမရ။ ဖုန်းပိတ်
ထားသည်။ ညနေကျ လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားဆဲ။ ညနေ
(၅) နာရီလောက်မှာ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ မာမိတင့်အသံ။

“စိုးစိုး ... ငွေ ဘာဖြစ်လို့ လွှဲမပေးသလဲ”

“ကျုပ်မှာ ပေးစရာမရှိဘူး။ ရှိလည်း မပေးနိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ နောက်မှ နောင်တမရနဲ့၊ အခု နင့်ရဲ့
ကောင်မလေးကို ငါတို့ ဖမ်းထားတယ်၊ ဟား ဟား ဟား
... စိုးစိုး၊ စိုးစိုး ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် မနေဘဲ ဘဝပြောင်းချင်တဲ့
အကောင်း မှတ်ပြီလား။ မာမိတင့်ကို လာမစမ်းနဲ့၊ နာသွားမယ်”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ အိမ်ခြံနံ့ကို နှင်တို့ ဖမ်းထား
တယ်ဟုတ်လား။ တောက် ... ဘာမှမဆိုင်တဲ့သူကို ဘာဖြစ်လို့
အတုပေးရတာလဲ၊ ကျုပ်ကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ပဲ ရှင်းပေါ့၊ သူ့ကို ပြန်လွှတ်
ပေးလိုက်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း မနိုင်တော့လည်း နိုင်ချာနဲ့
ရတာပေါ့၊ စိုးစိုးရဲ့၊ ကဲ ... ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ နက်ဖြန်ခါ

ငွေယူပြီး နင့်ဟာမကို လာရွေးလှည့်၊ မနက် (၆) နာရီနော်၊
ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... မရွေးလည်း ရတယ်နော်၊ နင့်
ဟာမကိုရောင်းစားရင် သိန်းနှစ်ရာမက ရတယ်”

“ခင်ဗျား မယုတ်မာနဲ့၊ အိမ်ခြံ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်၊
ကျုပ်ကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ပဲရှင်း”

“ရှင်းမရလို့ ရတဲ့နည်းနဲ့ရှင်းတာ၊ မနက်ဖြန်မနက် (၆)
နာရီ တို့တွေ စတည်းချခဲ့ဖူးတဲ့ သံလျင်က ခြံမှာ စောင့်နေမယ်၊
အဖော်ခေါ်မလာခဲ့နဲ့၊ ရဲကိုမတိုင်နဲ့၊ ဒါပဲ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားတော့ အံ့ဘုန်း တောင့်တောင့်
ကြီး ရပ်နေမိသည်။ ပြဿနာတော့ ပေါ်ပြီ။ သူ ဘယ်လိုရှင်းရ
မလဲ။ စော့ရွေးတွေ ပြန်နေမိစဉ် ...

သုခနေ့နော် သူ့အနားသို့ ကပ်လာသည်။

“မာမိတင့် ဆက်တာလား၊ ဘာတဲ့လဲ”

“အိမ်ခြံ့ကို သူတို့ဖမ်းထားလိုက်ပြီ”

“ဘာ ... ဟာ ဒုက္ခပဲ၊ ဒီလူတွေ တရားလွန်ပြီ၊ ရဲကို
တိုင်ချက်ဖွင့်ကြစို့”

“ရဲကိုတိုင်ရင် အိမ်ခြံ့ကို ဒုက္ခပေးကြမှာ၊ ဒုက္ခပဲ
ဒုက္ခမှ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခ၊ သူတို့လက်ထဲမှာ စိတ်ချရပါမလား၊
မနက်ဖြန်မနက် (၆) နာရီမှ ငွေနှဲ့လာရွေးပါတဲ့၊ သူတို့ဆီမှာ

တစ်ညလုံးထားလို့ စိတ်ချရပါမလား”

အံ့ဘုန်း အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေလျှင် သုခနေ့နော် ဝင်ပြီး
ဆုံးဖြတ်ပေးသည်။

“ရဲကို တိုင်ချက်ဖွင့်ကြစို့၊ သူတို့လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့
ဘယ်ရမလဲ၊ ခုချက်ချင်း လိုက်ရှာရမယ်၊ ဘယ်မှာသွားတွေ့ရမှာ
လဲ”

“သန်လျင်က ခြံ၊ ငါသိပါတယ်၊ သူတို့အဖွဲ့တွေ
စတည်းချတဲ့နေရာ”

“တောက် ... ခင်ဗျား လူပေါင်းမှားတာ၊ ကြက်မဟုတ်၊
ကျီးမဟုတ် အောက်ကလိအာတွေနဲ့ ပေါင်းတာကိုး”

“ရိုးရိုးသားသား အခြောက်တွေလည်း ရှိပါတယ်ကွာ၊
အားလုံးကို သိမ်းကျုံးမပြောပါနဲ့”

“အရေးထဲ နာနေရသေးတယ်၊ သဘာဝကို လွန်ဆန်
နေကြတာကိုက သူများနဲ့မတူတဲ့စိတ်တွေလေ၊ ကဲ ... ခင်ဗျား
တိုင်ချက်မဖွင့်ရင် ကျုပ် တိုင်ချက်ဖွင့်မယ်၊ အမျိုးကောင်းသမီး
လေးတစ်ယောက် အောက်ကလိအာတွေ၊ နှစ်ဖက်ချွန်တွေရဲ့
လက်ထဲမှာ ရေတိမ်အနပ်မခံနိုင်ဘူး၊ အပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး”

“ငါက ပိုပြီး စိတ်ပူတာပေါ့၊ ငါ ... ငါ ... သူ့ကို
ချစ်မိနေပြီ၊ ငါ့မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်နဲ့ သူ့ကို သွားရွေးမယ်”

အံ့ဘုန်းစကားကြောင့် သုခနေနော် တွန့်ခနဲဖြစ်ရသည်။
ကိုယ့်လူ တယ်သွက်ပါလား။ လူကဖြင့် အခြောက်ပုံမပျောက်၊
တပျောက်။ နှလုံးသားကတော့ အတောင်အလက် ပေါက်လာပြီ။

“လာ ... ရဲစခန်းသွားကြမယ်၊ ဆိုင်ပိတ်လိုက်တော့”

ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သုခနေနော်
အံ့ဘုန်းကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သူတို့ကားက အနီးဆုံးနယ်မြေ
ရဲစခန်းဆီသို့။

အိမ်ခြံမြေ အံ့ဘုန်းရဲဖက်ရင်ဆိုင်ကို အလာလမ်းမှာ အဆွဲ
ခံခဲ့ရသည်။ သူတို့က အငှားကားနှင့်။ အိမ်ခြံမြေကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ
တင်သွားခဲ့ကြတာ။ နောက် ... ရန်ကုန်ထဲတွင်ပဲ လူမနေသည့်
ဆောက်လက်စတိုက်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ သူမကို ချုပ်နှောင်ထားခဲ့
ကြသည်။

“ဒီလောက် (၆) ထပ်တိုက်ကြီးထဲမှာ ကြိုးတုပ်ထားခဲ့
တာတော့ လွန်ပါတယ်၊ ကြိုးဖြည်ပေးခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ ခုန်မချရဲ
ပါဘူး”

ဒါဟာ ... မာမိတင့်ရဲ့လက်စ၊ လက်နဲ့တွေဆိုတာ

မိမ့်ခြံမြေ ရိပ်မိသည်။ သူမကို ဆွဲလာသူတွေကတော့ ယောက်ျား
စစ်စစ်တွေ။ အခြောက်တွေမဟုတ်။

“နင် ဉာဏ်မများနဲ့၊ နင့်ကို အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်
ခင်းယောက်ျားကြီး လာကယ်လိမ့်မယ်၊ ဟား ... ဟား ... ဟေ့
အောင် အောင်ကြီး ... စိုးစိုးက အခု ယောက်ျားပြန်ဖြစ်သွားပြီ
... တဲ့၊ ယုံလား”

“မယုံပါဘူးကွာ၊ ငါ့အိမ်ဘေးနားမှာ ဒီလိုပဲ ယောက်ျား
ဆိုလို့ မိန်းမလိုလိုကောင်တစ်ကောင်၊ အိမ်ထောင်ကျလိုက်သေး
တယ်၊ အဲ ... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ယောက်ျားစိတ်က နည်းနည်း။
မိန်းမစိတ်က များနေတော့ မိန်းမကို ကလေးတစ်ယောက်နဲ့
စိထားခဲ့ပြီး သူကတော့ အခု သူငယ်တွေနောက် လျှောက်လိုက်
နေတယ်လေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား နောက်ဆုံးကျ ဂေးက
အဲဒါပဲကွာ၊ ကဲ ... မဟာဌာ ... အခြောက်ကိုတော့ စွန့်စားပြီး
သူလိုက်နဲ့နော်၊ တော်ကြာ ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ မျက်ရည်ဒူး
ဆုတ်နေရမယ်”

အိမ်ခြံမြေကို ခေါ်လာသည့် နှစ်ယောက်မှာ မာမိတင့်တို့
အဖွဲ့၏သူငယ်တွေဖြစ်ရမည်။ လူပုံတွေကတော့ ပြီတီတီ။ အိမ်
ခြံ မျက်နှာကြောကို အစွမ်းကုန်တင်းထားသည်။ ကိုယ့်လာထိ

လို့ကတော့ အသက်ချင်း လဲပစ်လိုက်မည့်ပုံစံ။

သူမ မျက်နှာကြောနှင့် ခပ်မိုက်မိုက်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကြည့်တော့ရသည်။

“ဟေ့လူတွေ ... ကျုပ်ကို ကြိုးဖြည်ပေးခဲ့၊ (၆)ထပ်တိုက်က ခုန်ချရလောက်အောင် ကျုပ် ရူးမနေဘူး”

သူမ ဟောက်လိုက်တော့မှ လူဆိုးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြိုးဖြည်ပေးခဲ့ကြသည်။

“ထွက်ပြေးဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့၊ နင့်အခြောက်က လာရွေးမှာ၊ စောင့်သာနေ ... ဟား ဟား”

“မရွေးလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ အသုံးချပြီး ရောင်းစားလိုက်ကြတာပေါ့”

“မနက်ဖြန်မနက်မှာ ချိန်းထားတာပဲ၊ တစ်ညတော့ စောင့်လိုက်၊ အောင့်လိုက်ကြစို့”

အိမ်ခြံကို ကြိုးဖြည်ပေးခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်သား ပြန်ဆင်သွားကြတော့ သူမ၏အိတ်ကို ယူသွားကြ၏။ သွားပြီး အိတ်ထဲမှ ဖုန်းပါတယ်လေ။

တံခါးပိတ်သွားခဲ့သည်မို့ အခန်းထဲမှာ အိမ်ခြံတစ်ယောက်တည်း။ သူမ ဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရမှာလဲ၊ လူမနေသေးသည့် ဆောက်လုပ်ပြီးစ တိုက်ခန်းမို့ လူတွေလည်း

ရှိမနေ။ သူမကိုရော၊ အံ့ဘုန်းက သိန်းနှစ်ရာနှင့် ဘာကိစ္စသာရွေးမှာလဲ။ သူ့မှာ သိန်းနှစ်ရာပြည့်အောင်မရှိ။ ရှိတော့ရော အိမ်ခြံက သူ့ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ။ ရွေးစရာအကြောင်းကို မရှိ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အိမ်ခြံက ဘဝပျက်ရတော့မှာလား။ ရောင်းစားခံရတော့မှာလား။ တွေးရင်း၊ တွေးရင်း စော့ချွေးတွေ ပြန်လာအောင် သူမ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာခဲ့ရ၏။ မျက်ရည်တွေလည်း စီးကျလာခဲ့ပြီ။

ငါ့ဘာသာနေတာ အကောင်းသား။ မြတ်နိုးတုံ့မောင်နှမ ငါ့ဘဝထဲကို ဝင်လာကတည်းက အားလုံး ကမောက်ကမမြစ်ရတော့တာပဲ။

အချိန်က မွန်းတည့်ခါနီးပေပြီ။ မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားခဲ့ရသည်မို့ ဆာလိုက်တာလည်း အူတကြုတ်ကြုတ်။ မာမိတင့်ဟာ ဒီလိုမတရားတွေ ငွေညစ်လို့လည်း ကြီးပွားနေတာကိုး။

အိမ်ခြံက အခန်းထဲမှာ ဟိုသည်လျှောက်ကြည့်တော့လည်း အသစ်စက်စက်တိုက်ခန်းမို့ ဘာမှမရှိ။ တိုက်ခန်းတွေက အချောတောင် ကိုင်ရသေးတာမဟုတ်။ အကြမ်းထည်တွေ။ ရေလည်း မရှိ။ မီးလည်း မဆင်ရသေး။

နေ့ထက် ညဖက်ဆို တွေးပင်မတွေးဘဲ။ လူသူမရှိသည့် တိုက်ခန်းအမြင့်ကြီးထဲမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း။ လိုလိုမလိုမယ် လက်နက်အဖြစ် အသုံးချလိုရမည့် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း လျှောက်ကြည့်ထားရသည်။

တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖြစ် လေ့ခွက်ချည်းကျန် အသံမလဲဘဲ။ အရှက်ထက် အသက်ကို စွန့်သင့်စွန့်ပစ်လိုက်မလို့လူဆို။ လူမသမာတို့ရဲ့လက်မှာ ဘဝအပျက်ခံမည့်အစား ရော့စားခံရမည့်အစား အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ပြီးခံမည်။

အိမ်ခြုံ။ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေနဲ့ အတူ သိုင်းသင်လိုက်၊ ဂျူဒိုကစားလိုက်နှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ဒါကြောင့် သူမ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားနှစ်ယောက်လောက် မမူပါ။

ဟိုက်ခန်းထဲမှာ လက်နက်အဖြစ် အသုံးချရမည့်ပစ္စည်းကို လိုက်ရှာတော့ မီးဖိုထောင့်မှာ သံလုံးအတိုအစတွေ သွားထဲသဖြင့် အိမ်ခြုံ။ ဝမ်းသာသွားရသည်။

တစ်တောင်လောက်၊ တစ်ထွာလောက် သံလုံးတွေရိုက်တန်ကောင်းအရွယ်။ သူမ တစ်တောင်လောက် သံလုံးချောင်းကို ယူလာခဲ့ပြီး ကိုယ်နှင့်လက်တစ်ကမ်းမှာ အမှတ်ထိပုံစံနှင့် ထားလိုက်သည်။

တိုက်ခန်းထဲမှာ ပရိဘောဂတွေ၊ ဘာတွေလည်း မရှိသေးတာမို့ တစ်သလင်းကြမ်းပြင်မှာ ဒီလိုပဲ အိမ်ခြုံထိုင်နေရပါသည်။ သံချောင်းတွေကိုတော့ သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ နံရံနားကပ်ချထားလိုက်၏။

အန္တရာယ်တစ်ခုခုပေါ်လာလိုကတော့ သူသေ၊ကိုယ်သေပဲ။ အင်း... ဒီကလွတ်ဖို့လည်း ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယတို့ကို သုံးဦးမှပါ။

အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်၊ ဥစ္စာကို ကံစောင့်... တဲ့။ မိန်းမတို့ရဲ့အဆင်းသည် ဥစ္စာဆိုတော့ သူမ ဉာဏ်ရော၊ ကံပါကူမှ ဒီငရဲတွင်းမှ လွတ်ရတော့မည်။

စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အိပ်နေသည့်အထဲမှာ အိမ်ခြုံ။မပါ။ လူက အမြဲနိုးကြား၊ ဖျတ်လတ်နေပြီး တိုက်ခန်းထဲ ပတ်ကြည့်လိုက်။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ အဝေးသို့ ငေးကြည့်လိုက်၊ အကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်လိုက်။

တိုက်ခန်းက (၆) ထပ်တိုက်ရဲ့အပေါ်ဆုံးမှာ။ သူမ အချုပ်ခံနေရကြောင်း လူတွေသိဖို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ လမ်းကလည်း အလှမ်းသား။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း လူနေအိမ်ခြေကျပါးသည်မို့ အိမ်ခြုံ။ ဦးနှောက်တွေ ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် လွတ်လမ်းအတွက် စဉ်းစားရသည်။

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ”

တိုက်ခန်းထဲမှာ စက္ကူစုတ်တွေ တွေ့ရှိရသည်မို့ စာရေးပြီး လမ်းပေါ်ပစ်ချဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ ဘော့ပင်မတွေ့ပေမယ့် သွေးနှင့်ရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ ကဲ ... သွေးထွက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မိန်းကလေးမို့ အလှပျက်မှာ၊ အသားနာမှာလည်း အစိုးသား။

အိမ်ခြံစည်း တိုက်ခန်းထဲမှာ ထပ်ရှာပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ကာဗွန်စက္ကူတစ်ရွက်တွေ့ရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို စက္ကူပေါ်မှာ ကာဗွန်နှင့်ထပ်ပြီး တုတ်ချောင်းလေးနှင့် ရေးရသည်။

နောက် အင်္ဂတေခဲတစ်ခုနှင့် စက္ကူကိုထုပ်ပြီး သူမပြတင်းဖွင့်ကာ လမ်းသို့ကြည့်နေရသည်။ လူစုစုလာတာတွေ့လျှင် လှမ်းပစ်မည်ပေါ့။

ကားအချို့သွားလာနေပေမယ့် သူမရောက်နေသည့် တိုက်ခန်းဟာ လူနေကျပါးသည့်နေရာဖြစ်တာတော့ အမှန်။

ညနေ (၄) နာရီလောက်ထိ အိမ်ခြံစည်းထဲ ဘယ်သူမှ ပေါ်မလာ။ လမ်းထဲသို့လည်း လူသွားလူလာမရှိလှ။ တိုက်တွေ ကလည်း အလှမ်းသား။

“အဲ”

ညနေ (၅) နာရီလောက်ကျမှ လူသုံးလေးယောက်

လမ်းပေါ်လျှောက်လာတာ တွေ့ရသဖြင့် အိမ်ခြံစည်း ထိုလူများထံ မှန်းပြီး စာရွက်ထုပ်ထားသည့် ခဲလုံးကို လှမ်းပစ်ရသည်။

လူတွေရဲ့နောက်သို့ ခဲလုံးရောက်သွားသဖြင့် ဘယ်သူမှ မြင်သွားပုံမရ။ အိမ်ခြံစည်း စိတ်ပျက်စွာနှင့်ပင် ပြတင်းမှရပ်ပြီး ငေးမျှော်ကြည့်နေရသည်။

တဖြည်းဖြည်း နေဝင်တော့မည်။ ကူမည့်၊ ကယ်မည့် သူ ရောက်လာတော့မည် မဟုတ်ပါ။ လမ်းဘေးရောက်သွားသည့် ခဲလုံးကိုလည်း ဘယ်သူမှ သတိထားမိမှာမဟုတ်။ သည်ထက် ပိုဆိုးတာက မရေမရာသည့် အန္တရာယ်တွေပါ။

ကြုံလာသမျှ အကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းသွားမည် ဟူသည့်စိတ်နှင့် မထူးစိတ် မွေးလိုက်မှ အိမ်ခြံစည်း နေသာထိုင်သာ ရှိသွား၏။

တစ်နေကုန် ဘာမှမစားရသည့်ပြင် ရေပါမသောက်ရ သည်ကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေနေရပေမယ့် ဒါဟာ ရန်သူတွေ လိုချင်သည့်အကွက်လားဆိုပြီး အိမ်ခြံစည်း ထိတ်လန့်နေမိရပြန်။ အားနည်းနုံးခွေနေမှ သူတို့ အလွယ်တကူ ပုံသွင်းလို့ရမှာပေါ့။ ရသမျှ ပရိတ်တွေ ရွတ်ရင်း အိမ်ခြံစည်း မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ် ကျနေမိတာ အဝေးမှ နာရီသံ(၉)ချက် ကြားသည့်အထိ။

“ညကုံးနာရီတောင် ထိုးပြီကုံး”

ညကိုးနာရီထိုးပေမယ့် သူမ စိတ်ချ လက်ချ မအိပ်ရဲဘဲ
မသမာသူတွေဟာ ညဖက်မှာမှ လှုပ်ရှားတတ်ကြတာ။ သည်စဉ်
သူမနားထဲမှာ ခြေသံတွေ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အိမ်ခြံရံ ခေါင်းနား
ပန်းကြီးသွားရပြီ။ သူမအနားမှာထားသည့် သံချောင်းကို ကိုင်ကာ
တံခါးနားသို့ ပြေးကပ်လိုက်မိသည်။

ဝင်လာတာနဲ့ ရိုက်မှာပဲ။ ချမှာပဲ။ တစ်နေလုံး ထမင်း
မစားရ၊ ရေမသောက်ရပေမယ့် ငါ့မှာ ခွန်အားတွေ ရှိသေးတယ်။
သူတို့လာရင် အလွန်ဆုံး သုံးယောက်ပေါ့။ ဝင်လာကတည်းက
ဆီးရိုက်ပြီး ထွက်ပြေးမယ်။

အတွေးနှင့်ပင် အိမ်ခြံရံ မာန်တင်းလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ
သံပိုက်လုံးကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း စောင့်နေသည်။
ခြေသံများ သူမရဲ့အခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်သွားသည်နှင့် နှလုံးခုန်သံ
များ ခုန်ပေါက်ဆူညံလာသည်ထင်မိ၏။

ချပ်

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး
အိမ်ခြံရံ ရိုက်ချလိုက်သည်က လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် အငိုက်မိသွား
ပေပြီ။ နောက်က နှစ်ယောက်မှာ အံ့အားကြီးသင့်လို့ အိမ်ခြံရံ
တံခါးကို အတွင်းမှ အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ တံခါးဂျက်ရှိတာ
ပဲ။

စောစောက သူမရိုက်လိုက်သည့်လူတော့ ခေါင်းကွဲသွား
မှာ အသေအချာ။ အပြင်မှလူတွေ ဆဲဆိုဆူညံနေပေမယ့် အိမ်
ခြံကို အန္တရာယ်ပေးလို့မရ။ အပြင်မှ ဘယ်လောက်ဖွင့်ခိုင်း။
ဖွင့်ခိုင်း အိမ်ခြံရံ ဖွင့်မပေး။

“တံခါးကို ရိုက်ဖွင့်ကွာ”

“ရိုက်ဖွင့်စရာ ဘာမှမပါဘူးကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်စောင်းတိုက်မယ်၊ မာမီတင့်က ခုည
နေရာပြောင်းခိုင်းလိုက်တာ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း လုပ်ကွာ၊ ချကွာ”

ကောင်းသည့်နှစ်ယောက်က တံခါးကို ကိုယ်စောင်းတိုက်
ဖွင့်ပေမယ့် တံခါးက ခိုင်ခံ့နေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မရ။ အိမ်ခြံရံ
ကလည်း တံခါးနားမှာ သံပိုက်လုံးနှင့် စောင့်နေတာပဲ။

တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် သူမကလည်း ဆော်မှာပဲ၊ ချမှာ
ပဲ။ လူသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်က လူနာဖြစ်သွားပြီ။ နှစ်
ယောက်ကလည်း တံခါးပျက်သွားလျှင် အရှိန်နှင့် ဝင်လာမှာ။
ဒီကလည်း ရသလောက် ဆော်မှာပဲ။

အပြင်မှ တံခါးကို တအုန်းအုန်းနှင့် တိုက်ဖွင့်နေစဉ်
တိုက်ခေါ်သို့ လူနှစ်ယောက် တက်လာကြသဖြင့် လူဆိုးတွေ
လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။ သို့သော် မှုတော့မမှူ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

တစ်ဖက်မှ မယုံသင်္ကာအမေးကို ...

“ဘာလုပ်လုပ် ... မင်းတို့အကြောင်း ပါသလား၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားစရာရှိတာ သွားကြ”

“ကျွန်တော်တို့က စေတနာနဲ့ မေးတာပါ။ ကူညီသင့်ရင် ကူညီရအောင်”

“မလိုဘူး၊ အထဲမှာ သော့ကျန်ခဲ့လို့ ဖျက်ဝင်နေတာကဲ ... သိပြီလား”

ဘုပြောပစ်လိုက်ပြီး ‘ဆက်တံခါးဖွင့်နေကြသည်။ အောက်မှလာသည့် လူနှစ်ယောက်ကလည်း ရပ်ကြည့်နေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာရပ်နေကြတာလဲ၊ ပြန်ဆင်းကြ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒီတိုက်မှာ လူမနေဘူး”

“လူမနေမှန်းသိတယ်၊ ညနေက ဒီတိုက်ပေါ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် စာချက်ပေါ်မှာ စာရေးပြီး အောက်ကလမ်းပေါ် ပစ်ချခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ တက်လာကြတာ၊ ရဲကိုလည်း အကြောင်းကြားထားတယ်၊ နောက်က လိုက်လာပြီ”

“ဟင်”

မာမီတင့်လူတွေ မျက်လုံးပြူးသွားကြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ မပြောမဆိုနှင့် တစ်ဖက်

လှေကားမှ ဆင်းပြီးကြလေတော့သည်။ စောစောက ခေါင်းကွဲသွားသူကလည်း ရဲဆိုသည့်အသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် နောက်မှ တန်းခနဲနေအောင် ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

သည်တော့မှ ကူညီရအောင်လာသည့် လူနှစ်ယောက်အထဲမှ မိန်းကလေးထံ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ ရှင်းပြကြသည်။ သည်တော့မှ အထဲမှ တံခါးချက်ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။

တစ်နေ့လုံး ရေမသောက်ရ၊ ထမင်းမစားရ၊ စိတ်ဆင်းရဲရသဖြင့် နွမ်းဖတ်ပျော့ခွေနေသည့် အိမ်ခြံရံကို သူတို့တွဲပြီး ခေါ်ခဲ့ကြရသည်။

“အစ်ကိုတို့ကို ကျွန်မ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို သူတို့ ဖမ်းထားကြတာပါ”

“တောက် ... ယုတ်မာလိုက်ကြတာ၊ ညီမ တိုင်ချက်ဖွင့်မလား၊ သူတို့ကို တိုင်မလား၊ အစ်ကိုတို့ ဘာကူညီရမလဲ”

“ကျွန်မအဒေါ်ရဲ့အဆောင်ကိုပဲ လိုက်ပို့ပေးပါ၊ ကျွန်မအကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်”

သူတို့ထံမှ ဖုန်းယူကာ အဆောင်သို့ အိမ်ခြံရံရှင်းပြရသည်။ နောက် ကားနှင့်လိုက်ပို့ကြသဖြင့် အဆောင်သို့ ည (၁၁) နာရီမထိုးခင် ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး အိမ်ခြံရံ ကိုယ့်အဆောင်ထဲသို့

ဝင်ခဲ့သည်။ သူမ ပထမဦးဆုံး လုပ်ဖြစ်တာ ရေကို ပုလင်းလိုက် မော့ပစ်ခြင်းပါပဲ။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါ ညီမရယ်၊ နင့်အကြောင်း ကြားရတာ ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ ကံကောင်းလို့ ကယ်မယ့်သူနဲ့ တွေ့ရတယ်”

ရေသောက်ပြီးမှ မမ အသင့်ပြင်ပေးသည့် ထမင်းနှင့် ဟင်းကို စားရသည်။ အဆောင်ပိုင်ရှင် မမကတော့ လုံဖျားပုစဉ်း နားတာနှင့် ကျီးကန်းက ချေးပါဆိုသလို ကြားထဲမှ အလွန်ထိတ် လန့်နေတော့သည်။

“နင်ပေါ့လို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဒီရန်က လွယ်လွယ်နဲ့ အေးပါ့မလား”

“အိမ်ခြုံ... မနက်ကို နယ်ပြန်မှာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက် မှာ အိမ်ပဲ ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အလကား စိတ်ကူးတွေယဉ်မနေနဲ့၊ မြတ်နိုးတုံ့မိသားစုကို ကူညီရင်း ကိုယ်ပါရောပြီး ဒုက္ခရောက်နေ ရတယ်၊ လောလောဆယ် ရှောင်နေတာပဲ အကောင်းဆုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ အိမ်ခြုံ... မနက်အစော ကားနဲ့ ပြန် တော့မယ်၊ ခုတော့ နားပါရစေတော့နော်၊ အိမ်ခြုံ... အရမ်းပင် ပန်းနေပြီ မမရယ်”

“အေး ... အေး ... ကဲ နားလိုက်၊ နားလိုက်၊ အိပ် ပျော်အောင် အိပ်လိုက်နော်”

မမကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ခြုံ... အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ သူမ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး ရင်ထဲမှာ စူး အောင့်နာကျင်နေရတာ ဘာကြောင့်မသိ။

“ငါကတော့ သူ့အတွက် သက်စွန့်ဆံဖျားတွေ လုပ်ပေး ဆိုက်ရတာ၊ ငါ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတယ်၊ ချွံ့ကိုကျတော့ တစ်နေ့လုံး ပျောက်နေတာတောင် ရှာဖော်မရဘူး၊ အခု ငါ့ဘာသာ လွတ်လာပေလို့ပဲ၊ မလွတ်ရင်လည်း ငါ့ကို ထားရွေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရေပေါ်ဆီ လူတန်းစားတွေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ၊ သူဌေးတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ အနှစ်သာရမရှိပါဘူး၊ ငါ သူ့ကို စိုးရိမ် နေလို့လည်း ငါ့ဘဝပဲ နစ်မွန်းမှာ၊ မာမိတင့်တို့က ဒီပြဿနာထဲ ချွံ့ကိုပါ ဆွဲထည့်နေပြီ၊ ငါ အိမ်ပြန်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

မျက်ရည်တွေနှင့် သူမ နင့်ကျင်နေရတာ ည (၁၂) နာရီကျော်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ မနက် (၇) နာရီကားနှင့် သူမ ကိုယ့်နယ်သို့ ပြန်တော့မည်။

အခန်း (၁၈)

အံ့ဘုန်းနှင့်သုခနေနော်တို့ မနက်စောစော သန်လျင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အဖော်ခေါ်မလာနဲ့ဆိုလို့ အံ့ဘုန်း ကားမောင်းပြီး သုခနေနော်ကို ကားထဲမှာ ပုန်းလိုက်စေရသည်။

ရဲကို အကြောင်းကြားထားပေမယ့် လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားဖို့ ကြံပြောထားသည်။ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားကြရန် သန်လျင်ခြံရောက်တော့ ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်မှ အစိုအခြည်ပင် မမြင်ကြရသဖြင့် အံ့ဘုန်းရင်ထဲ ပျာယာခတ်သွားသည်။

“တောက်... ဒီလူတွေ ပြောသလို မလုပ်ကြပါလား၊ ဘုရား ဘုရား အိမ်ခြံကို ရောင်းများစားလိုက်ကြပြီလား၊ အိမ်ခြံ

သာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ငါ သူတို့ကို အရှင်မထားဘူး”

အံ့သွားစေသံနှင့် အံ့ဘုန်း ပျာယာခတ်နေရရင်း ရင်ထဲမှာ မီးလောင်နေရသည်။ သုခနေနော်ပါ မနေနိုင်တော့၊ သူတို့ပြောသည့် ခြံရှေ့မှ ကားရပ်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ ခြံထဲ အိမ်ထဲသို့ အကဲခတ်ကြသည်။

အိမ်က ပိတ်လျက်သား။ လူတစ်ယောက်မှမရှိ၊ အံ့ဘုန်းမာမိတင့်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ကြိမ်းမောင်းသည်။

“မာမိတင့်... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ အိမ်ခြံကို ဘာလုပ်လိုက်ကြပြီလဲ၊ တောက်... ကျုပ် ခင်ဗျားကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဟေ့ကောင် စိုးစိုး... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ နင့်ကောင်မ ငါ့လူတွေကိုရိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ အခု ငါ့အိမ်ကို ခဲတွေ ရောက်လာကြလို့ ငါ တိမ်းရှောင်နေရတယ်”

“ခင်ဗျား မဟုတ်တာ မပြောနဲ့၊ ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ် အိမ်ခြံကို ကျုပ်လက်ထဲ ပြန်ထည့်၊ ခင်ဗျားတောင်းတဲ့ငွေ ကျုပ်ယူလာပြီ”

“နင့်ဘာသာ ယူလာချင်လား၊ မလာချင်နေ၊ ငါ့လက်ထဲက နင့်ကောင်မ ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ ဒါပဲ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပိတ်သွားလျှင် အံ့ဘုန်းနှင့်သုခနေနော်

တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြသည်။ ရဲကို အကြောင်းကြားထားပြီးမှီ ရဲတပ်ဖွဲ့အနေနှင့် စတင်လှုပ်ရှားပြီဖြစ်မည်။

မာမိတင့်ကလည်း လည်ပါသည်။ လက်ပူးလက်ကျပ် မမိသရွေ့ လှည့်ပတ်ရှောင်ပြေးနေမှာမူချ။

“ထွက်ပြေးသွားပြီတဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“လောလောဆယ် ဒီမှာမရှိတာတော့ သေချာတယ်။ အိမ်ခြံသတင်းကို ဆက်ရှာဖွေကြရုံပေါ့၊ ဒီနေရာက မကောင်းဘူး၊ လစ်ကြစို့”

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ နောက် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းလိုက်တော့ အိမ်ခြံတစ်ယောက် အဆောင်ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့နယ်သို့ ပြန်သွားကြောင်း သတင်းရသည်။

မြတ်နိုးကလည်း သူ့ဖက်မှာ မရှိသည်မှီ အံ့ဘုန်း ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့မရခဲ့။ သူ အိမ်ခြံရဲ့လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို မသိ။ သည်လိုပဲ စုံစမ်းရှာဖွေဖော်ထုတ်ရတော့မှာ။

နှစ်ရက်လောက်ကြာအောင် အပြင်းအထန်စုံစမ်းတော့မှ

အိမ်ခြံရဲ့လိပ်စာကို အံ့ဘုန်း ရလိုက်သည်။

ပျဉ်းမနားမြို့နယ်ထဲက ဇီးကုန်းရွာ။

အံ့ဘုန်းတစ်ယောက် အိမ်ခြံအပြီးပြတ်သလို ခံစားနေရသည်။ သူ့ဖက်လုံးထဲမှာ အိမ်ခြံကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ့ရဲ့ကြက်မဟုတ်၊ ကျီးမဟုတ်ဘဝကို စွမ်းစွမ်းတမံကာကွယ်ပေးသည့် ကောင်မလေး။

မာမိတင့်နှင့်ဧေးတွေဝိုင်းပြီး မလက္ကာရလုပ်မည့်ဘေးမှ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းကာကွယ်ပေးသည့် ကောင်မလေး။

ပိုဆိုးသည်မှာ သူ့မေမေနှင့် ညီမရဲ့မလိုတမာ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကို ခံစားသွားရရှာသည့် အိမ်ခြံကို သနားလွန်းတာပါပဲ။

အိမ်ခြံ သူ့ကို အထင်လွဲသွားမှာစိုးသည်။ မာမိတင့် နှုတ်ပေးသည့်အဖြစ်မှ မနည်းရုန်းထွက်၊ ဖောက်ထွက်သွားရရှာသည့် အိမ်ခြံတစ်ယောက် ခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိမ့်မှ ဖြစ်ရှာရဲ့လား။

လူမသမာတွေ ဖမ်းချုပ်ထားခြင်းခံရသည့် တစ်နေ့လုံး၊ အိမ်ညလုံးမှာ သူကလေး မှည့်တစ်ပေါက်စွန်းခဲ့မည်ဆိုလျှင်။ သူ ဘဝပေးပြီး ကာကွယ်လိုက်ချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွား။

အံ့ဘုန်း အိမ်ခြံနောက်ကို လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့မိဘတွေကတော့ သူလိုက်သွားမှာ ကျေနပ်ကြမည်

မထင်။ ခက်တာက သူကလည်း သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး
အခြောက်ဖြစ်နေသည်မှလွဲ၍ မိဘစကားနားထောင်ခဲ့ခြင်းပါပေ။

အခြောက်မို့ ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထ၊ သွားဆိုမှသွား
လာဆိုမှလာ။

ယခုကျ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလိုစိတ်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်၊ အိမ်ခြံကို ပြဿနာအပေါင်းမှ
ကာကွယ်ပေးချင်စိတ်၊ တာဝန်ယူလိုစိတ်တွေက တားမရ၊ ဆီး
မရ။ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့် သူ့သွေးတွေ ရဲရင့်စွာ စီးဆင်းနေ
ခဲ့ပြီ။ သည်တော့ ဆိုင်မှာ မန်နေဂျာနှင့် သေသေချာချာ လွှဲအပ်
ပြီးသည်နှင့် သူ မည်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင်တော့။

သူခနဲနော်ကလည်း ကိုယ့်လူဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်
ဖေဖေနှင့်မေမေကလည်း သူ့ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လွှတ်မှာ
မဟုတ်။ မြတ်နိုးက ပိုပြီးဆိုးမည်။

သူညီမဟာ သူခနဲနော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အိမ်ခြံကို
အကောင်းမမြင်နိုင်တော့။ အားလုံးစိစဉ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ခြံကို
ပျဉ်းမနားသို့ အံ့ဘုန်း တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့ပါလေပြီ။

ဒါဟာပဲ အခြောက်တစ်ဖြစ်လဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ရဲ့ အချစ်စွန့်စားခန်းလို့ ဆိုချင်ဆိုကြပါလေတော့။

အခန်း (၁၉)

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှ ဖွဲ့ဆင်းမောင်းလာသည့် အံ့ဘုန်း
တစ်ယောက် စီးကုန်းရွာဆိုတာကို မေးပြီး လိုက်ရှာနေရသည်။

ကျောက်ချောလမ်းလေးတွေနှင့် ရွာလေးတွေက တစ်ရွာ
နှင့်တစ်ရွာ ခပ်နီးနီး၊ ရိုးမနှင့်နီးသည်မို့ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်
တို့နှင့် သာယာလှပသည့်နယ်။

စီးကုန်းရွာဟာ ရွာသိမ်၊ ရွာငယ်လေးတော့မဟုတ်။
အလယ်တန်းကျောင်းနှင့်၊ ဆေးခန်းနှင့်၊ ဈေးနှင့်မို့ ရွာကြီးပေါ့။

သူ လူတွေကို မေးစမ်းပြီး ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း
သွားခဲ့သည်။ အိမ်ခြံတို့အိမ်ဟာ ခြံကလေး၊ ဝင်းကလေးနှင့်၊
ရွာအစွန်ဖက်ကျသည်မို့ ခြံကတော့ ခပ်ကျယ်ကျယ်၊ သစ်ပင်တွေ

နှင့် စိမ်းညိုအံ့မှောင်လျက်။

သူ မရွံ့မရှေ့နှင့်ပင် ခြံထဲသို့ ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းဝင်သွားခဲ့သည်။ သူ့ကို အိမ်ခြံရံ ကောင်းစွာ ကြိုမည်လို့ မထင်။ စိတ်နာချင်လည်း နာနေနိုင်သေးသည်။

သို့သော် သူ အရဲစွန့်ပြီး ခြံထဲသို့ ကားဝင်သွားခဲ့မိသည်။ ကားပေါ်မှာလည်း သူ့မိသားစုအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ။ ကောင်းနိုးရာရာလေးတွေ ဝယ်လာမိသည်။

အိမ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ အံ့ဘုန်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သစ်ပေါ၊ ဝါးပေါသည် အရပ်ပေမယ့် အိမ်ခြံရံတို့ အိမ်ဟာ သစ်လုံးအိမ်အကြမ်းတည်လေးပါ။ တောအိမ်လေးပေါ့။

အိမ်ခြေတံရှည်လေးပင်အိမ်လေး။ ဓနိမိုး၊ ထရံကား ပျဉ်ခင်းလေး။

သူ ကားဟွန်းပင် မနီပ်ရဲဘဲ ဝင်လာသည်ကားကို အထူးတဆန်းလုပ်ကြည့်နေကြသည့် မိသားစုရှေ့သို့ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး ဆင်းသည်။

ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့်မိသားစုထဲမှာ အိမ်ခြံရံကို မတွေ့ရပါ။ သူ့မိဘများဖြစ်ဟန်တူသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော် လူကြီး စုံတွဲနှင့်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်။ မိန်းမလေးတစ်ယောက်။ အိမ်ခြံရံရဲ့အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေလားမသိ။

“ကျွန်တော် မအိမ်ခြံရံနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ခင်ဗျား ဒါ... သူ့အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မောင်က ...”

“ကျွန်တော် သူ့သူငယ်ချင်းပါ ခင်ဗျား”

သူ့အသံနှင့် သူ့ဟန်က တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မတူသေးသည့်ကြောင့် လူကြီးများရုပ်က အလိုမကျဟန်။ ငါ့သမီးနယ် ဘယ်ကအခြောက်ကိုများ အပေါင်းအသင်း လုပ်လာပါလိမ့် ... ဆိုသည့်ပုံစံ။

အဘွားကြီးကတော့ ဖော်ရွေရာပါသည်။

“လာပါ မောင်”

“မောင်အံ့ဘုန်းပါ ခင်ဗျ”

သူ့နာမည်က ရှည်သည်မို့ တစ်ဝက်ပဲ ပြောလိုက်၏။

“အေး ... မောင်အံ့ဘုန်း ... အိမ်ပေါ်တက်ပါကွယ်၊ သားရေ ... သူ့ကားလည်း ဖုန်တွေချည်းပဲ၊ ရေဆေးပေးလိုက်ပါကွယ်”

“နေပါစေ အန်တီ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... ငါ့နားထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီး ပါလား၊ အရိုးလို့ပဲ ခေါ်ပါကွယ်။ တို့တစ်ရွာလုံး ငါ့ကို အရိုးလို့ပဲ ခေါ်ကြတာ”

တောမှာလာပြီး အဒေါ်အရွယ်ကို အန်တီခေါ်မိသဖြင့် အံ့ဘုန်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ရသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အရီး၊ ကားကို ကျွန်တော့်အသား ဆေးပါမယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်ခြံကြီးကို စောင့်ပါရစေခင်ဗျာ သူ ဘယ်ကိုသွားပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

“ဪ... သူ့သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်ကို ညအိမ် ညနေ သွားကုတ၊ သူ့သူငယ်ချင်းက သပြေပင်ရွာမှာလေ”
“ဝေးလား”

“ပျဉ်းမနား ဟိုဖက်မှာပဲကွယ်၊ ၁၄-၅ မိုင်တော့ မော့မှာပေါ့၊ မောင် လိုက်မသွားပါနဲ့၊ အိမ်ကပဲ စောင့်ပါ၊ မနက်ဖြန် ညနေဆို သူ ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

အံ့ဘုန်း အမောကြီး မောသွားရသည်။ အိုင်တီခေါ် ကြီးထဲမှာ ၁၄-၅ မိုင်အကွာအဝေးကိုများ စာဖွဲ့လို့ပါလား။ ဒါ... ကားနဲ့ဆို နာရီဝက်တောင်မကြာ။ သို့သော် သူ့မိခင်ကိုယ် တိုင်က တားဆီးနေတာမို့ အံ့ဘုန်း သည်းခံစောင့်ဆိုင်းရုံ။

“အရီးတို့မိသားစုဖို့ ကျွန်တော် လက်ဆောင်လေးတွေ ယူလာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အိုကွယ်... အားနာစရာ၊ ဒါထက် မောင်နဲ့သမီးက ဘယ်လိုသိကျွမ်းကြတာလဲ၊ သဘာဝလည်း မတူကြဘဲနဲ့”

သူ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ပေးလိုက်တော့ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကြည့်နေကြပြန်သည်။ ဆင်းရဲပေမယ့် မည်သူမျှ ဝမ်းသာအားရမယူ။

ဒီပစ္စည်းတွေရဲ့နောက်မှာ ဘာနှောင်ကြီးတွေ ပါမည်လဲ ဟု စဉ်းစားနေကြပုံ။

“ယူပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မအိမ်ခြံကြီးကို ကျေးဇူးတင် လွန်းလို့ ယူလာခဲ့တာပါ။ သူက ကျွန်တော့်အရှက်ကို ကယ်ဖူး တယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကယ်တင်ဖူးပါတယ်”

“ဪ”

အံ့ဘုန်းဆန်းတာတွေ ကြားနေရသည့်ပုံတွေနှင့်။ သည် တော့မှ သူပေးသည့်လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ယူကြသည်။ အဝတ်အထည်တွေနှင့် စားသောက်စရာတွေ။

“ကဲ... အပေါ်တက်ပါမောင်၊ ပြီးရင် ရေချိုးကြတာ ပေါ့၊ မျိုးမြင့်ရေ သူ့ကားကို ရေဆေးပေးလိုက်ပါကွယ်”

သည်တစ်ခါတော့ အံ့ဘုန်း မငြင်းနိုင်တော့။ အချိန်က လည်း ညနေစောင်းပြီ။ သူလည်း တစ်နေကုန် မောင်းလာရတာ မောလှပါပြီ။ အိမ်မြင့်လေးပေါ်သို့ လှေကားမတ်မတ်မှတစ်ဆင့် တက်ရသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့လည်း အိမ်လေးက နေချင့် သဖွယ်။

ပျဉ်ခင်းထားသည်မို့ 'သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ ဘုရားခန်းနှင့် မီးဖိုကို တန်းမြင်နေရသည်။ အခန်းအားလုံးကို လှမ်းမြင်နေရသည်ပါပဲ။ နွေရာသီပေမယ့် လေလေးတသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည်ကြောင့် အမောပြေသွားသည်။

သူတို့မေးသည့် မေးခွန်းများကို ဖြေရသလို သူတို့ဝိုင်းကြည့်တာကိုလည်း ခံရသည်။ ရွာလေ့မို့ ရှားရှားပါးပါး ကားနှင့် လာသည့် ဧည့်သည်ကို ရွာသူရွာသားအချို့လာပြီး ကြည့်ကြတာလည်း မျောက်ပွဲသဖွယ်။

ပြီး ... တောသူတောင်သားတွေပီပီ ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ခပ်ဘွင်းဘွင်း ဝေဖန်ကြသည်ရှိရဲ့။

“အခြောက်ကလေးဟဲ့၊ ချောချောလေးတော်၊ ငါတို့ရွာက ကွမ်းတောင်ကိုင်ထက်တောင် ချောသေး”

“မိခြူးနယ် ... ဘယ်လိုက ဘယ်လို အခြောက်နဲ့သူငယ်ချင်းတော်နေရပါလိမ့်”

“အခြောက်ကလေးက သူဌေးဟဲ့၊ ကားနဲ့လာတာ”

“အို ... ကားရှိရှိ၊ မရှိရှိ အခြောက်တော့ မယူချင်ပါဘူးဟယ်”

“ဟဲ့ကောင်မတွေ စကားကို ကြည့်ပြော၊ အခြောက်ဆိုတာ မိန်းမ၊ ယူချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားပဲ ယူချင်တာ”

“ခင်လိုလာတာနေမှာပါ”

“တော်ကြတော့ဟေ့ ... နင်တို့ တိုးတိုးပြောတာကလည်း တစ်ဖက်သားကို အားနာစရာ၊ သွားကြ ... ပြန်ကြတော့”

ဦးဘခြူး ဟောက်လိုက်မှ အရှိအရှိ ထပြန်သွားကြသည်။

“ကဲ ... သူငယ် ရေချိုး၊ မျိုးမြင့်ရေ ... သူငယ်လေးကို ရေဆွဲပေးလိုက်ပါကွယ်”

“လာ ... ဟေ့ကောင်”

အံ့ဘုန်းမှာ ယောက်ျားပေမယ့် မိန်းကလေးလို ကြီးပြင်းရသည်ကြောင့် ဟာလာဟင်းလင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်လို အဝတ်လဲရမှန်းမသိ။ သူ မရဲပါ။

အိမ်က ကျဉ်းသည်မို့ အတွင်းခန်း (၂) ခန်း ရှိပေမယ့် တစ်ခန်းက လူကြီးလင်မယား၊ တစ်ခန်းက သမီးပျိုတွေနေတာဖြစ်မည်။

သူက အပျိုလေးသဖွယ် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် နုနုချောချောလေးမို့ သူဝတ်ထားသည့် အောက်ရှူးဘောင်းဘီအနက်နှင့် လက်ရှည်အပြာနုလေးကို ဘယ်လိုချွတ်ရမှန်းမသိ။ သူ ချွေးပြန်နေရသည်။

သူ့အခက်အခဲကို ဒေါ်စံပယ် ရိပ်မိပုံရသည်။

“ကဲ ကိုဘခြူးရေ ... တော်နဲ့ ကျုပ်က လူကြီးတွေပဲ၊ အပြင်ထွက်အိပ်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာကောင်လေး ရှက်နေပြီ၊ အဝတ်လဲဖို့ အခက်တွေ့နေပြီ၊ ကဲ ... ကဲ ... မောင့်အိတ်ကို ခေါင်းရင်းခန်းသွင်းပေတော့၊ အဝတ်လဲပေတော့”

“အားနာလိုက်တာ အရီးရယ် ... ကျွန်တော်”

“ရတယ် ... ရတယ် ... သွား”

အိမ်ခြူးမမ တောသူမကတော့ ပြုံးစိစိ။ သူ့အမေဟောက်လိုက်မှ မီးဖိုထဲဝင်သွားသည်။

“မိယမင်း ... သွား ထမင်းခူးထား၊ ဆတ်သားခြောက်လေးလည်း ဖုတ်လိုက်”

အံ့ဘုန်း အခန်းထဲမှာ အဝတ်လဲပြီး ပုဆိုးကို ရင်ရှားဆင်းလာတော့ မြင်သည့်လူများ ပြုံးစိစိ။

သူ့အသားက ဖြူဖြူနုနု။ တစ်သက်လုံး မိန်းကလေးလို နေလာသည်မို့ မျက်နှာကအစ ငင်းမွတ်ချောမွေ့နေတာ အမှန်းအိမ်မှာက ရေချိုးခန်းထဲ ချိုးပေမယ့် သည်မှာကျ ခြံထဲက ရေတွင်းမှာ ချိုးရမှာမို့ ဟာလာဟင်းလင်း။

ဒါကြောင့် ရင်ရှားတာ။ သူဟာ ယောက်ျားပေမယ့် မိန်းမစိတ်က မကုန်လို့ဖြစ်မည်။ ပုဆိုးကို ရင်ရှားပြီး အပေါ်က

မျက်နှာသုတ်စောင် ပတ်လာခဲ့တော့ နောက်မှ အိမ်ခြူးအမေနှင့် အစ်မတို့ မျက်လုံးပြူးကျန်ခဲ့သည်မှာ အသေအချာ။

ရေငင်ပေးသူက ကိုမျိုးမြင့်။ သူလည်း ရေချိုးမှာမို့ ပုဆိုးနှင့်အပေါ်ပိုင်း ဗလာ။ ရေတွင်းထဲမှ ရေကို စက်ဘီးနှင့် ငင်နေပုံက မြန်မြန်။ ရေတံလျက်နှင့် ကျောက်စည်ပိုင်းထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးရင်း ...

“ချိုးကွ ... အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

သူ ပိပ်ရိရိနှင့် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ရေချိုးနေတော့ ကိုမျိုးမြင့်ပုံစံက ပြုံးစိစိ။

“မင်းက ယောက်ျားစိတ်လား၊ မိန်းမစိတ်လား”

“အစ်ကို ဘယ်လိုမြင်လို့လဲ”

“ယောက်ျားလိုလို၊ မိန်းမလိုလိုမို့ မရှင်းလို့မေးတာ စိတ်မဆိုးနဲ့”

“မဆိုးပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် မနေ၊ တစ်နေ့ကအထိ အခြောက်ပါ၊ ခုမှ ကိုယ့်ဘော်ဒါတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မကြိုက်တာ

ရယ်၊ သူတို့နှစ်ဦးစက်တာကို ဒဏ်မခံနိုင်တော့တာတွေရယ်၊ နောက် ပြဿနာတစ်ခုလည်း ဖေါ်လာတော့ ယောက်ျားပြန်ဖြစ်သွားတယ်”

“ယောက်ျားနဲ့လုံးလုံး မတူသေးပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုလို ကျားကျားလျားလျား မည်းမည်းသဲသဲကြီး သိပ်ဖြစ်ချင်တာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုမျိုးမြင့်တစ်ယောက် အားမနာပါးမနာနှင့် တဟားဟား အော်ရယ်တော့ ... သူ ကြောင်သွားရသည်။ ကိုမျိုးမြင့်က ရယ်ပြီးမှ ကပျာကယာ ဘရိတ်အုပ်ပြီး

“ဆောရီးကွာ ... ငါ မင်းကို လှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက ငါ့ကို အားကျတယ်ဆိုလို့ပါ၊ ငါ့ရုပ်တော့ အားမကျနဲ့ကွာ၊ မင်းက ချောချောလေးပါ၊ ယောက်ျားပီသရင်ကောင်းမှာ”

“အစ်ကို့ဗလမျိုး ချင်တယ်၊ အစ်ကို့လို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းကြီး ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဒါကတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက တောသားမို့ တစ်သက်လုံး ဗာထွန်း၊ လယ်ထွန်လုပ်ခဲ့ရတာကိုး၊ အဲ ... ဗလလှချင်ရင်တော့ ရပါတယ်၊ ငါ ငယ်ငယ်က ကစားတဲ့ပိတ်တုံးတွေ ရှိတယ်ကွာ၊ သင်ပေးမယ်၊ နောက် ... ငါက သိုင်းလည်းကစားတယ်၊ ရွာထဲမှာ ငါတို့ကို သိုင်းသင်ပေးတဲ့ အဘအောင်

ရှိတယ်”

“သင်မယ် အစ်ကို၊ သင်ချင်တယ်၊ အလေးလည်းမ၊မယ်”

နှစ်ယောက်သား အပေးအယူမျှစွာနှင့် ရေချိုးရင်း စကားတွေလည်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

“အစ်ကို့ကို အားကျတယ်ဗျာ၊ တကယ် ... တကယ်”

သူ့စကားကို ကိုမျိုးမြင့်က ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ကန့်ကွက်သည်။

“မင်း ငါ့ဘဝရဲ့အနှစ်သာရကို တကယ်မသိလို့ အားကျနေတာပါကွာ၊ ငါ့မှာလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်ကွ”

“ဘာဒုက္ခလဲ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော့်ကိုပြော”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ ... ငါ့ဒုက္ခနဲ့ငါ ရှိပါစေ”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလဲ၊ ဘာလဲ ငွေရေးကြေးရေးထား”

“ငွေရေးကြေးရေးသက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ ပြဿနာတက်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငွေမရှိလို့လား၊ ငွေမရှိလို့ မကြည်ဘူးလား”

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ ငါ့ကောင်မလေးက ဟိုဖက်ရွာကကွာ၊

သူ့မိဘတွေက ငွေမက်တယ်၊ သိတဲ့အတိုင်း ငါ့မိဘတွေက
ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ၊ ယာကလေး ၃-၄ ကွက် လုပ်စားနေရတာ၊
မိသားစု စားဝတ်နေရေးပဲ ရတယ်၊ ငါတို့မောင်နှမ လက်ခစား
လိုက်တာလေးက ကျန်တဲ့ဗဟိရနဲ့ ကုန်တာပါပဲကွာ၊ အငယ်မ
တောင် သူ့အားသူကိုးပြီး ကျောင်းတက်ရတာ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

အိမ်ခြံစား ဘယ်လိုကျောင်းတက်တယ်ဆိုတာ သူ မသိ
သဖြင့် အလန့်တကြား မေးမိသည်။

“ဟင် ... မင်းက အငယ်မရဲ့မိတ်ဆွေဆို၊ သူ ဘယ်လို
ကျောင်းတက်ရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ငါတော့ စကားဖွာမိ
ပြီထင်တယ်”

“သူနဲ့ခင်ပေမယ့် အဲဒီအထိတော့ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်
ကျွန်တော်မသိတာ အမှန်ပါ အစ်ကို”

“အေး ... အငယ်မက ဟတ္ထသိုလ်သိပ်တက်ချင်တော့
တို့ရွာက ကြီးတော်အဆက်နဲ့ သူ့တူမဘော်ဒါဆောင်မှာ
အလကားနေရတယ်၊ နောက် မီးပူတစ်လုံး အရင်းထောင်ပြီး
သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အဝတ်တွေကို မီးပူတိုက်ပေးတယ်၊ အဲလိုနဲ့
ကျောင်းတက်နေတာ”

“ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အိမ်ခြံစားရယ်”

ဒါကတော့ သူ့ရင်ထဲမှ ဘောင်ဘင်လှိုင်းခတ်သံ။ ရင်ထဲ
နာဖြစ်ရလွန်းသဖြင့် ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်ကျင်ကျင်။

ရေချိုးပြီးကြတော့ သူတို့ ထမင်းစားကြရသည်။ အံ့ဘုန်း
ဆတ်ထားသည့် စတိုင်ဘောင်းဘီအညိုနုနှင့် တီရှပ်လက်ရှည်အဝါ
ကြောင့် သူ့အသွင်က နုနုလေး လှနေလျှင် အားလုံးငေးကြည့်နေ
သည့်အဖြစ်။

ဘုရားရေ ... ငါ့ပုံက ယောက်ျားနဲ့ မတူသေးဘူးလား။

“စား မောင် ... ဟင်းကတော့ မနက်ဖြန်မှရမယ်၊
ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ဟင်းချိုနဲ့ ငါးပိ၊ တို့စရာ”

“ဟ ခံပယ်ရ ... သူက ငါးပိ၊ တို့စရာ စားတတ်ပါ
လားကွ၊ ရွာထိပ်က ဒေါ်လှကြီး ထမင်းဆိုင်မှာ ဟင်းလေး
သွားဝယ်ပါဦးလား”

“ထမင်းဆိုင်ရှိတယ်လား ဦးလေး”

“ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဟင်းမှ တောဟင်းတွေပဲရတာ၊ ဂျီသား၊
ဆတ်သား၊ တောဝက်သား၊ ဖွတ်သား”

“ဟာ ... ဒါဆို အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော် သွားဝယ်ရအောင်၊
အရီး ချိုင့်ပေးလိုက်ပါ၊ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နဲ့ ထုပ်တာက ကျန်းမာ
အေးနဲ့ မညီညွတ်ဘူး၊ ဟင်းက အပူနဲ့ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ဓာတ်ပြုပြီး
သူတွေကင်ဆာဖြစ်စေတယ်”

“ဟေ ... ငါတို့တော့ မသိပါဘူး၊ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နဲ့ နေရာတကာ သုံးလိုက်တာပဲ”

သုံးဆင့်ချိုင့်တစ်လုံး လှမ်းပေးလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရွာလယ်ရှိ ဒေါ်လှကြီးထမင်းဆိုင်မှာ တောဟင်းတွေ ဝယ်ကြသည်။ ဖွတ်သား၊ ဂျီသားနှင့် ငါးရှဉ့်ချက်။ ဈေးကလည်း ပေါသည်။ သူတို့လို ရက်စတောရင့်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေမှာ စားနေသူအတွက် တောထမင်းဆိုင်လေးရဲ့ဈေးနှုန်းတွေက တန်ဖိုးတန်။

ထိုနေ့ညစာကို သူ မြိန်ရှက်စွာ စားဖြစ်ခဲ့ရင်း အိမ်ခြံတို့ မိသားစုနှင့် လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ညကျတော့ အိမ်အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ကြရင်း အံ့ဘုန်း ကိုမျိုးမြင့်နှင့် စကားတွေ ဖလှယ်ကြသည်။

“အစ်ကို ရေချိုးတုန်းက စကားပြန်ဆက်ပါဦး၊ အစ်ကို ရည်းစားက ဘယ်လို”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ဖာတ်လမ်းက ဘယ်တော့မှ အသားမာမတက်ပေမယ့် အနက်ဆွေးကြီးပါ၊ ခုဆို သူ့ကို

သူ့မိဘတွေက ငါတို့ရွာက အောင်သောင်းနဲ့တောင် ပေးစားဖို့ စိုင်းပြင်းနေကြပြီ”

“အဲဒီ ကိုအောင်သောင်းက အစ်ကိုထက် ဘာတွေ ပိုတော်နေလို့လဲ”

“သူတို့က ပိုက်ဆံရှိတယ်လေကွာ၊ ရွာမှာ ခွန်ဒေါင်းပိုင်တာ ၃-၄ ဦးထဲ၊ သူလည်း ပါတယ်လေ”

“အမယ်လေးဗျာ ... ခွန်ဒေါင်းတစ်စီး ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ”

“သိန်းအစိတ်လေ၊ သိန်းအစိတ်ဆိုတာ ငါတို့လို လူတန်းစားတွေအတွက် တကယ့်ဟဲဗီးပေါ့၊ တစ်သက်လုံး စုတောင် မပြည့်ဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... အစ်ကိုကို ကျွန်တော် ခွန်ဒေါင်းတစ်စီး ဝယ်ပေးမယ်၊ အဲဒီမိန်းမကို သွားခိုးလိုက်၊ ရပြီလား”

သူပြောတော့ ကိုမျိုးမြင့် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူး။

“မနောက်ပါနဲ့ ကောင်လေးရ၊ မင်းနဲ့ငါ ခုမှသိရတာ၊ ဘာလို့ဝယ်ပေးရမှာလဲ”

“အခုမှ တွေ့ပေမယ့် အစ်ကိုကို ခင်လို့ဗျ၊ ကဲ ... မနက်ဖြန် မြို့တက်ပြီး ခွန်ဒေါင်းဝယ်မယ်၊ မိန်းမခိုးဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

၁၉၆ ကြယ်စင်မှူးပေ

သူ့ကို မယုံသင်္ကာအကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည့် ကိုမျိုး
မြင့်ကို သူပြန်ပြီး ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“မင်းမှာ အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံ ပါလို့လား”

“ငွေပါစရာမလိုဘူးလေ၊ ဘဏ်ချင်းချိတ်ဆက်ပြီး ထုတ်
ရုံပါပဲ”

“မင်းပြောတာတွေ နားမလည်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီလောက်
အကူအညီလည်း ငါ မယူရဲပါဘူး၊ ငါ့ကို မိခြူး စိတ်ဆိုးလိမ့်
မယ်၊ ဒီကောင်မလေးက တစ်မျိုးကွ၊ ဆန်မရှိ သောက်စားကြီး
လေး”

သူ့အစ်ကိုရဲ့မှတ်ချက်ကို နားထောင်ပြီး ထိုညက သူ
အိမ်ခြူးကို လွမ်းမိသည်။

၁၄-၅ မိုင် အကွာအဝေးလောက်နှင့် ကမ္ဘာခြားသလို
လွမ်းနေရသည့်အဖြစ်။

ထိုညက လူကြီးများကို အခန်းပြန်အပ်ပြီး သူ ဘုရား
ခန်းရှေ့မှာ ကိုမျိုးမြင့်နှင့်အတူ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် အိပ်ခဲ့
သည်။

□ □ □

အခန်း (၂၀)

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ကိုမျိုးမြင့်နှင့်အတူ
အံ့ဘုန်း နေပြည်တော်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ နောက် သူ့ငွေကို
ဘဏ်ချင်းချိတ်ဆက်ပြီး သိန်းငါးဆယ် လွှဲယူလိုက်၏။ ပြီးမှ
... ကိုမျိုးမြင့်အတွက် ခွန်ဒေါင်းတစ်စီး ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို ... မောင်းရော မောင်းတတ်ရဲ့လား”

“မောင်းတတ်ပါကွာ၊ ရွာမှာ ဒွေးလေးတို့ ခွန်ဒေါင်းကို
ငါပဲ အငှားလိုက်မောင်းပေးနေရတာ၊ ငါ ... ငါ အိပ်မက်မက်
နေတာများလားကွာ၊ ဒီခွန်ဒေါင်းက ငါ့ဥစ္စာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အစ်ကိုရဲ့”

“ငါ မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ငါ့ကို သိကြားမင်း

လူယောင်ဆောင်ပြီး လာမ၊နေတာများလာ။ မင်း အငယ်မရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ သိကြားမင်းကြီးများ လား။”

ကိုမျိုးမြင့်ခမျာ အတန်းပညာအနေနှင့် (၆) တန်းသာ တတ်ခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းတို့ ပေါင်းပြီး ယီးတီးယောင်တောင် ဖြစ်နေလျှင် အံ့ဘုန်း မေးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးမိကြည်နှံမိရ သည်။

ဒီငွေသိန်းအစိတ်ကြောင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ အဆင် ပြေသွားတယ်။ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့မွန်မြတ်တဲ့အလှူပဲ။ ကမ္မည်းမထိုးရ လူမသိရပေမယ့် ဒီအလှူမျိုးဟာ တော်တော်စိတ်ချမ်းသာစွာ ကောင်းတယ်။

“သိကြားမင်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သိကြားမင်းကတော့ အခြောက်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆင်းမလာပါဘူး။ ကဲ ... အစ်ကို မောင်းတတ်ရင်လည်း ဒီခွန်ဒေါင်းကို မောင်းပြီး အစ်ကိုရည်းစား ရဲ့အိမ်ကို သွားပေတော့၊ သူသဘောတူရင် တစ်ခါတည်းသာ ခိုးလာခဲ့၊ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားနော်၊ တော်ကြာ ... ကျွန်တော်ပါ ကြရာပါဆိုပြီး အချုပ်ထဲ ရောက်နေမယ်”

“ဟာ ... ဒါဟာ စိတ်ချ၊ မင်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး ကျေးဇူးရှင်လေးရေ ငါ သွားပြီ၊ အခြေအနေက ငါ့ဖက်မှာ ရှင်

နှောင်းတစ်ယောက်တည်းရယ်၊ မနက်ဖြန် အောင်သောင်း သွား တောင်းမယ် ကြားတယ်၊ ငါ့ဦးမှဖြစ်မှာ”

ပြောပြီး ကိုမျိုးမြင့် ခွန်ဒေါင်းကို အားရဝမ်းသာ မောင်း သွားလေလျှင် သူ့မှာ ကိုယ့်ဒါနအတွက် ပိတ်အဖြစ်ကြီး ကျန်ခဲ့ ရလေသည်။

အံ့ဘုန်း ကားနှင့် ပြန်လာတော့ ရွာထဲမှာ ကိုမျိုးမြင့်တစ် ယောက် သူပိုင်ခွန်ဒေါင်းကို လျှောက်မောင်းနေပေပြီ။ နေကာ မျက်မှန်တပ်ပြီး ရက်ပါဦးထုပ်အနီရောင်နှင့် ကိုမျိုးမြင့်ပုံစံက ခပ်မိုက်မိုက်။

စိုင်းစိုင်းသီချင်းထဲကလို ...

“အားလုံးတက်ကြ xxx ငါ့ထော်လာဂျီ xxx မိန်းက လေးများက အော့ကြောလန်သည် xxx ရွာတောင်ပိုင်းက သိပ် မကြည်”

... ဆိုသလိုပေါ့။ ကိုကြီးမျိုးမြင့်စတိုင်က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ရဲရင့်လျက်၊ ချစ်သူကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ရ တော့မည်လေ။ သူ့ကားနှင့် အစ်ကိုခွန်ဒေါင်း ဆုံတုန်းက အားပါး

တရ လက်မထောင်ပြီး ကြော်ငြာခဲ့တာ။

“ဟေ့ကောင်လေး ... ငါ့အတွက် အားလုံးအိုကေ
ငါ ရှင်နှောင်းနဲ့တွေ့ပြီးပြီကွာ၊ ခုည သွားခိုးရမှာ”

‘သူကတောင် လှမ်းသတိပေးရသေး။

“အစ်ကို ... မပြီးခင် ဗမာမမြင်စေခဲ့တဲ့၊ ကိုယ့်ထီး
တွေ မပြီးသေးခင် ဟောင်ဖွာ၊ ဟောင်ဖွာ လျှောက်မလုပ်
တော်ကြာ အဖျက်၊ အမှောင့်တွေ ပေါ်လာတတ်တယ် သိလား
သတိထား”

“အေးပါကွာ ... ငါ ပျော်လွန်းလို့ပါ”

ဆိုပြီး ခွန်ဒေါင်းကို မောင်းကာ ရွာတောင်ပိုင်းသို့ ထွက်
သွားပြန်လေသည်။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မနက် (၁၀)နာရီ
အိမ်ခြံတို့အိမ်အတွက် တီဗီနှင့်ဗန်း ဝယ်လာသဖြင့် ဆင်မည်
သူများကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဦးဘခြူးကတော့ ယာထဲသွားနေသဖြင့် မရှိ၊ ဒေါ်စံပယ်
နှင့် ယမင်းပဲ ရှိသည်။ သူတို့သားအမိ မျက်လုံးပြူးနေပုံမှာ
ရယ်စရာ။

“မောင် ... ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ငါ့သား
အတွက်လည်း ခွန်ဒေါင်းဝယ်ပေးတယ်၊ အခု တီဗီဝယ်လာပြန်
ပြီ၊ မင်း ... ဘာအကြံအစည်နဲ့ ဒါတွေ ဝယ်ပေးနေရတာလဲ

ဟင်၊ ရိုးမုရိုးရဲ့လား”

ဒေါ်စံပယ်စကားက ဖြောင့်လွန်းသဖြင့် ကြားရခက်နေ
ပေမယ့် အံ့ဘုန်း နားလည်ပေးနိုင်သည်။ တောသူတောင်သား
ဆိုတာ ရိုးသည်။ ကြောက်တတ်သည်။

“ရိုးပါတယ် အရိုးရယ်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ခြံရံအရင်း
နှီးဆုံး မိတ်ဆွေပါ၊ သူ့ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အများ
ကြီးရှိတယ်၊ ဒါ ... သူ့မရှိလို့ ဆင်ခွင့်ရနေတာ၊ သူရှိရင်
လက်ခံမှာမဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အငယ်မက မာနခပ်
ကြီးကြီးရယ်၊ ဘယ်သူ့မှ လူထင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါထက်
မောင်ရယ် အရိုးတို့ကို ဝယ်ခြမ်းပေးနေတာတွေ တော်ပါတော့၊
တကယ်ဆို ရွာမှာ ခွန်ဒေါင်းတစ်စီးလောက်ရှိရင်ကို တစ်မိသားစု
လောက်ကတော့ ထမင်းဝပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ... ဝ၊တာလဲ အရိုး”

“ဪကွယ် ... ဒီခွန်ဒေါင်းနဲ့ ထင်းတိုက်၊ အုတ်
တိုက်၊ သဲတိုက်၊ ကုန်တိုက် ... အစုံလုပ်လို့ ရပြီလေ၊ လက်ခ
စားပေါ့၊ အဲဒီလို လိုက်မောင်းပေးရင်းနဲ့ အဆင်ပြေရင် ... ခွေခွေ၊
ငွေခွေ အိမ်တွေ၊ ဘာတွေတောင် ပြင်ဆောက်နိုင်ဦးမယ်”

“ဪ ... ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ...

အခု တီဗီလေးလည်း ကြည့်ရတာပေါ့ အရိုးရယ်၊ အိမ်ခြံမေးရင် ကျွန်တော် ဖြေရှင်းပါမယ်”

ပြောနေတုန်း နောက်မှ ကုန်ကားနှင့်တင်လာသည့် ဆိုလာပြားနှင့် ဘက်ထရီအိုးကို လာပို့ကြပြန်ရာ ဒေါ်စံပယ် ယီးတီးယောင်တောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒုက္ခပဲ ... ဒီအခြောက်ကလေး ငါ့သမီးကိုများ လိုချင်လို့လား။ အို ... အခြောက်ဆိုတာ မိန်းမကို ကြိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ ... မိန်းမယူတယ်ဆိုရင်လည်း ကလေးတစ်ယောက်လောက်ရပြီးရင် မိန်းမကို ပစ်ထားခဲ့ရော ... တဲ့”

အတွေးတွေ ပလုံစီရင်း ဒေါ်စံပယ်တစ်ယောက် အရှေ့လျှောက်လိုက်၊ အနောက်လျှောက်လိုက် ဖြစ်နေစဉ် ... တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ သူတို့အိမ်လေးမှာ ဆိုလာပြားနှင့် ဘက်ထရီအိုးဆင်ပြီးသွားသလို တီဗီနှင့်ဗန်းပါ တပ်ပြီး ဖြစ်သွားပေပြီ။

အံ့ဘုန်း အိမ်ကလေးကို ခြံရှေ့မှရပ်ပြီး ကြည့်ငေးပီတိဖြစ်နေရသည်။ သစ်လုံးနှင့်ဆောက်ထားသည့် တောအိမ်လေးဟာ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ် နောက်ခံနှင့်မို့ ချစ်စဖွယ်။

ယခုလို ဆိုလာပြားတွေ၊ တီဗီတွေနှင့်ဆိုတော့ ကျေးလက်ရဲ့အဆင်တန်ဆာလေးတွေ ပြည့်စုံသွားတာပေါ့။

အိမ်ခြံရေ မင်းပြန်လာရင် ငါ့ကို အပြစ်တွေ ဆီးတင်ဦး

မှာလား။ မယုံသင်္ကာအကြည့်တွေနဲ့ ပက်ပက်စက်စက်တွေ ပြောဆိုဦးမှာလား။

သူမကို တွေးမိသွားတော့ ပျော်နေသည့် အံ့ဘုန်းရင်မှာ နည်းနည်းထင့်သွားတာတော့ အမှန်။

ဂျမ်းဒေါ်မလေးရဲ့စိတ်က အဖြူလား။ အမည်းလား။

ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို မင်းပဲ ပြုပြင်သိမ်းပိုက်လိုက်ပါတော့ကွယ်။

အခန်း (၂၁)

အိမ်ခြံမြေ ပြန်လာတော့ အံ့ဘုန်း အိမ်ပေါ်မှ ဆီးမြင်းနေရသည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ဆိုင်ကယ်နောက်မှ ဓမ္မခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး ထိုကောင်လေးကို နှုတ်ဆက်နေတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဘုန်း မားခနဲ ရပ်ကြည့်မိသည်အထိ။

အိမ်ခြံမြေ ပြန်လာတာ ညနေစောင်းပေပြီ။ (၆) နာရီကျော်ရှိပြီမို့ ဆည်းဆာရိပ်နှင့် တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်ပေါင်းပြီး မှောင်ချင်ချင်။

သို့သော် အိမ်ပေါ်မှာတော့ အံ့ဘုန်းကောင်းမှုကြောင့် ဆိုလာ၏အလင်းဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်း။ တိဗီမှာလည်း အသံတွေ၊ အရုပ်တွေ ထွက်လို့။

ရွာထဲမှာ တိဗီတွေရှိကြသဖြင့် သူတို့အိမ်သို့ လာမကြည့်ကြပါ။ ကိုယ့်မိသားစုနှင့်ကိုယ်။ လူပျိုသိုး ကိုမျိုးမြင့်ကတော့ ထော်လာဂျီတစ်စီးနှင့် ရှင်နောင်းတို့ရွာဖက်သွားပြီး ဟန်ရေးပြနေလေရဲ့။

အိမ်ခြံမြေ ခြံထဲဝင်လာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာရယ်၊ နောက်... အိမ်ပေါ်မှာ ဆိုလာပြားတင်ထားပြီး တစ်အိမ်လုံး လင်းနေတာရယ်၊ တိဗီမှ အသံတွေကြားနေတာ ရယ်ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရ၏။

ဘာတွေလဲ။ မနွေက ငါ မင်္ဂလာဆောင်သွားတုန်းက တင်တို့တစ်အိမ်လုံး စုတ်ပြတ်၊ မွှဲပြာလို့၊ အခုချက်ချင်း လက်ငင်းကြီး အိုကေမှာ စိုပြည်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ဘယ်က ဘိုးဘိုးအောင် လာပြီး... မ၊ နေတာလဲ။ အတွေးနှင့် သူမ လှေကား ကချော်ကချွတ်မှ အိမ်ပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်တက်လိုက်တော့ အဖြေကို တန်းခနဲရလိုက်သည်။

“ကိုအံ့ဘုန်း”

“အိမ်ခြံမြေ... ဘာဖြစ်လို့ မှောင်မှပြန်လာတာလဲ၊ အိမ်ခြံမြေနဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးလာတာ ဘယ်သူလဲ”

သူမေးခွန်းတွေနှင့် သူ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် အိမ်ခြံမြေရင်ဘတ်ထဲ မီးလောင်လေမင်းဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်နဲ့ဘာဆိုသလဲ၊ ကျွန်မဘာသာ ဘယ်သူနဲ့လာလား၊ ရှင့်အပူလား”

“ဟဲ့ ... အို ... သမီး စကားကို ပြေပြေပြစ်ပြစ်ပြောစမ်းပါ။ ‘စောစောက ဆိုင်ကယ်အတူစီးလာတာ ဟိုဘက်ရွာဖျားက ရဲသူ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မှောင်မုပ်ပြန်လာတာလဲ သမီးရယ်၊ ပြီး ... အဲဒီကောင်လေးက သမီးကို ပိုးနေတာ မဟုတ်လား’

ဒေါ်ဝံပယ့်စကားကြောင့် အံ့ဘုန်း ပိုပြီး ရင်ပူဟပ်ရသည်။ အိမ်ခြံကတော့ ခပ်မာမာ။

“အို ... အမေကလည်း ကိုယ်ကြိုက်ချင်မှဖြစ်တာ၊ သမီး ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားဘူး၊ လမ်းကြိုလို့ လိုက်ခဲ့တာလဲ၊ အမေတို့က အစ်ကိုကြီးကိုမှ လာမကြိုခိုင်းတာ”

“ဟဲ့ ... သူလည်း မြင်းချိုတပ်ပေး ဆိုသလို ခွန်ဒေါင်း တစ်စီးနဲ့ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်မောင်းနေလေရဲ့၊ နင်နဲ့ လမ်းမှာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး အမေ၊ မရှင်နှောင်းတို့ရွာဖက် ရောက်နေမှာပေါ့၊ ကဲ ... အဲဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားက ရော ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ”

အိမ်ခြံက သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်ပုံက ခပ်မာမာ၊ ဧည့်သည်

ကို အိမ်ရှင်က ရိုက်ထုတ်တော့မည်နယ်။ သို့သော် ... အံ့ဘုန်းသည် တစ်အိမ်လုံးကို စီးမိနေပြီမို့ သူ့ဖက်တော်သားတွေက သူ့အစား ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ပေးကြသည်။

“ဟဲ့ လုံမ ... နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံတာလဲ”

“လုံမရယ် ... အဲဒါ နင့်မိတ်ဆွေဆို”

“အို ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“အိမ်ခြံက”

အံ့ဘုန်းအသံက စိုးရိမ်တကြီးမို့ သူမ ရပ်တန့်သွားရသည်။ သူ့ရှုပ်က နာကျင်ကြေကွဲလို့။

“ပြော ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်အိမ်လိုက်လာတာလဲ၊ ကျုပ်အိမ်သားတွေကို ဘာကြောင့် ဖြားယောင်းရတာလဲ၊ ကျုပ်မိသားစုကို စရိုက်ပျက်အောင်၊ လူတန်းစားပျက်အောင် ခင်ဗျား ဖျက်ဆီးတယ်၊ ကျုပ် အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်”

အိမ်ခြံဟာ ရောမရောက်လို့ ရောမလိုကျင့်လေသလား မသိ။ သူ့ရွာပြန်ရောက်သဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ဟန်ပန်မျိုး လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အဆင်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဘယ်လိုဝတ်စား၊ ဆင်ယင်ခဲ့သည် မသိရပေမယ့် ယခုဝတ်ထားပုံကတော့ အပေါ်မှ ချုပ်အင်္ကျီ။

အောက်မှ ချည်ထည်၊ လုံချည် ခရမ်းရောင်။ တကယ့်ကို ကြမ်းမှ ကြမ်း။ သို့သော် ဒါဟာပဲ သဘာဝအလှစစ်စစ်။ သဘာဝအလှ ထွေက မဖုံးနိုင်၊ မဖိနိုင် ပေါ်ထွက်နေတာပါပဲ။

“ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ အိမ်ခြံရံရယ်၊ ငါ မာမိတင့်တို့ ကို ကြောက်လို့ ရှောင်လာခဲ့တာပါ။ မင်းတို့ရွာမှာတော့ လုံခြုံမှု ရှိမယ် ထင်လို့”

တကယ်တော့ အံ့ဘုန်း ထမင်းရည်ပူတာ လျှာလွှဲလိုက် သည့်သဘော။ သူ သတိရလို့ လိုက်လာသည်ဆိုလျှင် အိမ်ခြံရံက သူ့ကို သတ်ပစ်ချင် ပစ်နိုင်သည်။ သည်တော့ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ၊ ပျားလည်း စွဲသာ။ မုသားမပါ လက်မချော လုပ်ရတာ။

“ဒီမှာ လုံခြုံမလားဗျ၊ ဒီရွာမှာ ရဲစခန်းမရှိဘူး။ ခင်ဗျား လို သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုစောင့်ရှောက် ရမှာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... ငါ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မာကျော သန်မာအောင် ထုဆစ်ဖို့ ဒီရွာမှာ လေ့ကျင့်ဖို့ထောင်ပါရစေ”

“ဟုတ်သားပဲ လုံမကလဲ၊ သူ့ခမျာ အားကိုးတကြီးနဲ့ လိုက်လာရှာတာ”

ဦးဘခြူးက အားနာတတ်သူမို့ ဝင်ပြီး လေပြေထိုးလျှင်

အိမ်ခြံရံ သူ့ကိုသာ မျက်စောင်းနာနာထိုးမိပါသည်။

“သွားပြီ ... အဖေတို့တော့ လူတန်းစားပျက်ပြီ၊ သူ နှိုင်းမှာမိပြီး အားလုံးကျဆုံးကုန်ပြီ”

“လုံမရယ် ... လူတွေကို အကောင်းဖက်ကများ ကြည့် ခမ်းပါဦး။ နင်ပြောလိုက်ရင် ပစ်စလက်ခတ်ပဲ၊ ငါတို့က ဘာတွေ ခြစ်ကုန်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ အဖေရဲ့၊ အခု အဖေတို့တွေ တိဗီရှေ့ မှာ ဖိမ်ခံကြပြီး ဘုရားရှိခိုးဖို့တောင် မေ့နေကြပြီ မဟုတ်လား။ ခါတိုင်း ဘက်ထရီမီးသီးလေးနဲ့ နေနေကြတဲ့ဘဝက အခုတော့ စစ်အိမ်လုံးကို လင်းထိန်နေတာပဲ၊ မျက်စိတောင် ကျိန်းတယ်”

“ဒါ ... ကောင်းသောပြောင်းလဲခြင်းတွေပါ လုံမရား၊ စဲ ... လာ တို့တွေ ထမင်းစားကြရအောင်၊ နင် အဖျက်စကား တော့ အဖျက်လုပ်ငန်းတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ယမင်းနဲ့အတူ ထမင်းပွဲသွားပြင်ကြ”

ဦးဘခြူးရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ သားအမိသုံးယောက် စာ ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ မီးဖိုဖက်သို့ ဝင်သွားကြသည်။ အံ့ဘုန်းကို စစ်အိမ်လုံးက ကြည်ဖြူကြပေမယ့် အိမ်ခြံရံကတော့ မကျေနပ်။ စလကား ရေပေါ်ဆီတွေ၊ လူ့မလိုင်တွေ။ ငါ့ကို မာမိတင့် မီးထားတာ သိနေရက်နဲ့ လာပြီး မကယ်ဘူး။ လာပြီး မရွေးဘူး။

ငါ့ထက် သူ့ငွေသိန်းနှစ်ရာက ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိနေတယ်။

အခုကျမှ သူ့အပြစ်ကျေအောင် အပိုဆာဒါးတွေနဲ့ လာပြီး နှင်းဖြူတာ။ ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိဘူး။ အဖေတို့၊ အမေတို့ကတော့ လူရိုးတွေပီပီ သူ့ရဲ့ရက်ရောမှုကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေကြတယ်။

“ဟင်းတွေကလည်း စုံလှချည်လား အမေ”

“အဲဒီသူငယ်လေး ဝယ်လာပေးတာလေ၊ ဒီနေ့ ဈေးထဲမှာ ဝက်သားရှိတယ်၊ ကလီစာလည်း ရှိတယ်၊ ဦးဘအော်တို့ အမဲလိုက်တဲ့အဖွဲ့ကလည်း ဂျီသားရတော့ ဟင်းစုံသွားတာပေါ့၊ ညည်းနဲ့အေ လျာတွေ ရှည်လိုက်တာ၊ စားစရာရှိတာ စားပေါ့”

ဒေါ်စံပယ်စကားကြောင့် အိမ်ခြံနဲ့ အံ့သြသွားပြီး စိတ်လည်း ဆိုးရ၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အမေ၊ ဒါ ... ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်တဲ့ပစ္စည်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သွားပြီ ... အမေတို့အားလုံး အချောင်သမားစိတ်ဓာတ်တွေ ဝင်သွားပြီ၊ အဲဒါ ... သင်းကြောင့်၊ တွေ့မယ်၊ အိမ်ခြံနဲ့ တွေ့မယ်”

“ဟဲ့ ... ညည်းသည်ကို အနေခက်အောင် မလုပ်နဲ့အေ၊ သူ့ခမျာ ... ညည်းကို အားကိုးတကြီးနဲ့ လိုက်လာတာ၊ ထမင်းစားခါနီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် မပြောနဲ့၊ ညည်း မရိုင်းစမ်းနဲ့အေ

အလိုက်အထိုက်တော့ ကြည့်ပြောပါ”

အားလုံး သူ့ဖက်ပါနေကြသည်မို့ အိမ်ခြံနဲ့ ဘာမှ လောလောဆယ် မပြောသာ၊ နောက်နေ့မှ တစ်နေရာခေါ်ထုတ်ပြီး နှစ်နှစ်နာနာတွေ ပြောပစ်လိုက်မယ်ဟု တေးမှတ်ထားလိုက်ပြီး ယခုတော့ ထမင်းပွဲသာ အမြန်ဆုံး ပြင်ပေးနေရသည်။

သည်စဉ် အဖေနှင့်ကိုအံ့ဘုန်းတို့ ဝင်လာကြ၏။

“ပြီးပြီလား ... လုံမ၊ ဆာပြီဟေ့”

“ရပြီ အဖေ၊ ဝင်ထိုင်လို့ ရပါပြီ”

သူတို့ ထမင်းပိုင်းဟာ ကိုရီးယားကားတွေထဲကလိုပါပဲ။ စားပွဲပိုင်းအနိမ့်လေးမှာ ဖျာတိုလေးတွေခင်းပြီး စားကြတာ။ မြန်မာ့ရိုးရာ ထမင်းပိုင်းပေါ့။

“လုံမတို့ တစ်ခါတည်း ဝင်ကြ၊ မိသားစုဆိုတာ စုံစုံညီညီနဲ့ လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း စားရတယ်”

“ဒါဆို အစ်ကိုကြီးကိုရော စောင့်ပေါ့”

“ဟာ ... ဒီကာလသိုးကတော့ ခုလောက်ဆို မြင်းချိုတပ်ပေးသလိုဖြစ်နေပြီ၊ မိရှင်နှောင်းအိမ်ပေါ်ရောက်နေရောပေါ့၊ ခု ... စားကြစို့”

စားပွဲပိုင်းက ကြီးသည်မို့ လူခြောက်ယောက်လေးကတော့ အသာလေး ဆုံပါသည်။ သို့သော် ကြုံသလို ဝင်ထိုင်

လိုက်တော့ အံ့ဘုန်းက သူမအနားမှာ ရောက်လာသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းတွေက အလှူပယ်။ မွှေးလည်း မွှေးပျံ့နေသည်မှာ စားချင်စဖွယ်။ အမေနှင့်မမ၏လက်ရာတွေ။

ဝက်ကလီစာဟင်း။ ဝက်သားနီချက်။ နောက် ... ဂျီသားဟင်း။ ပဲကြီးဟင်းချိုနှင့် မန်ကျည်းရွက်သုပ်ပါ ပေါင်းလိုက်တော့ ... အိုကေမှာ စိုပြည်နေရသည်။

ခါတိုင်း ငါးပိ၊ တို့စရာ၊ ဟင်းချိုနှင့်သာ ပြီးခဲ့ရသော ဆင်းရဲသားတို့၏ထမင်းဝိုင်း၊ ဘက်ထရီမီးပွင့်လေး ခပ်မှုန်မှုန်နှင့်သာ ပြီးခဲ့ရသော ထမင်းဝိုင်းမှာ ... ယခုတော့ ဂုဏ်ယူဝင့်ထည်လျက်။

သို့သော် အိမ်ခြံမြေ မပျော်ပါ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုလေးလံနေသည်မသိ။ သူမရင်ထဲ ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေရတာ အမှန်။

အိမ်ခြံမြေ မြင်ယောင်နေမိတာ ဒေါ်ဝေသီတာနှင့်မြတ်နိုးသူတို့က အိမ်ခြံမြေကို မြှူစားသည်၊ မြှူစားသည်လို ပြောကြတော့မှာပဲ။

လောလောဆယ်တော့ စိတ်ချမ်းသာနေကြသည့် မိသားစုကို စိတ်မဆင်းရဲစေလိုသဖြင့် အိမ်ခြံမြေ ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

ည (၁၀) နာရီကျော်သည်အထိ သူတို့အိမ်သားတွေ မအိပ်ကြသေး။ တိမ်ကြည့်လိုကောင်းတုန်း။ ပြီး ... ကိုမျိုးမြင့်လည်း ပြန်မလာသေးဘူးလေ။ အဖေကတော့ တဖျစ်ဖျစ်။

“ဒီကောင်တော့ လွန်နေပြီ၊ တစ်နေ့လုံး အိမ်မကပ်ဘူး၊ ဘယ်တွေလျှောက်ပြီး သဝေထိုးနေတယ် မသိဘူး”

“နေပါစေတော် ... သူလည်း မငယ်တော့ပါဘူး။ (၂၈) နှစ်တောင် ရှိပြီလေ၊ တော်နဲ့ကျုပ်နဲ့ အဲဒီအရွယ်တုန်းက ကလေးနှစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ”

“ကြည့်စမ်း ... ညည်းဟာလေ ... လူမိုက်အားပေးစကားတွေ ပြောနေတယ်၊ ငါက လျှောက်ပြီး လေလွင့်နေတာကိုသာ မကြိုက်တာပါ။ အိမ်ထောင်အတည်တကျပြုမယ်ဆိုရင်လည်း ... ပြု ... ပြု”

ဦးဘခြူးရဲ့စကားမှ မဆုံးခင် ခြံထဲသို့ ထွေလာရှိအသစ်စက်စက်နှင့် ကာလသားတစ်အုပ်ကြီးနှင့် သူ့သားတော်မောင် ပြန်ရောက်လာပါချေတော့သည်။

“အဖေ ... အိုအဖေ၊ အမေ ... ကျုပ် မိန်းမခိုးလာခဲ့ပြီဗျ”

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ် ... နင့်အမေကလွှား ...”
ဦးဘခြူး အသံတုန်၊ အူတုန်နှင့် ယောင်ယမ်းရုံရှိသေး

ကျန်မိသားစုများကတော့ လှေကားမှဆင်းပြေးကာ ထွေလာရုံ ရှေ့သို့ သူ့ထက်ငါ ဦးရောက်သွားကြပါတော့သည်။

သူ့ခွန်ဒေါင်းကို သူ့ဘော်ဒါ အောင်ဘုက မောင်းပြီး သူကတော့ စောင်းပါးလေး ခြုံထားသည့် ရှင်နောင်းကို ပန်းဖက် လို့လေ။ ကာလသား (၃) ယောက်လောက်ကလည်း အနားမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ခြံရံလို့။

သူ့ပုံစံက လူဆိုးတွေနှင့် မောင်တိုင်ပင်ပြီး ခိုးလာသည့် ပုံစံ။

အဖေက အသည်းတုန်၊ အူတုန်နှင့် ဆီးပြီး ဆူတော့ သည်။

“ဟဲ့ကောင်ရ ... မိန်းမခိုးတယ်ဆိုတာ တနယ် တကျေး၊ တစ်ရပ်တစ်ရွာကို ခိုးပြေးရတာဟာ၊ မိဘအိမ် ခိုးပြေး လာတော့ မိန်းကလေးဖက်က လာရှာရင် ကိုခနဲမိသွားမှာပေါ့ဟာ ငါ့သားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် တုံးရသလား၊ ငါ့တုန်းကဆို မင်းအမေကို ဟိုး ... ပဲခူးဖက်ထိ ခိုးပြေးသွားတာ”

အရေးထဲ ငယ်မူပြန်နေသည့် အဖေကို အိမ်ခြံခြံ စိတ် တိုရသည်။ မျိုးမြင့်အတွေးက တစ်မျိုး။

“ဟာ ... အဖေကလည်း အိမ်မှာ ကိုင်းတွေမသိမ်း ရသေးဘူးလေ၊ ပဲတွေ နယ်ရဦးမှာနဲ့ ကျွန်တော် တခြားခိုးပြေးတဲ့

တစ်ပတ်လောက်ကြာနေရင် သီးနှံတွေ သွားရောပေါ့ဗျ၊ ပြီး ... အိမ်က နွားတစ်ရှဉ်းလည်း ဘယ်သူကြည့်မှာလဲ”

“ကဲ ... ကဲ ... ငါတို့အိမ်က လူတွေ အများကြီး၊ မင်းတို့ ခိုးရာလိုက်လာတဲ့ လင်မယားတွေ ဘယ်အနားနေကြ မလဲ၊ ပြီးတော့ ... အိမ်မှာ သမီးပျိုတွေနဲ့ ဧည့်သည်လည်း ရှိတယ်ကွာ”

“ဟာ ... အဖေကလည်း ဒီညတော့ ဒီခွန်ဒေါင်းပေါ် မှာ အိပ်လိုက်မယ်၊ မနက်ကျရင်တော့ ကျွန်တော်တို့လင်မယား အတွက် ဝါးအိမ်လေးဖြစ်ဖြစ် ခြံဝိုင်းထဲမှာ ဆောက်ပေးပေါ့ဗျ”

မိန်းမခိုးလာပြီး ယခုထိ ခွန်ဒေါင်းပေါ်မှ မဆင်းရသေး သည့်အပြင် ဒီခွန်ဒေါင်းပေါ်မှာပဲ ညအိပ်ဦးမည်ဆိုတော့ အိမ်ခြံခြံ တို့ညီအစ်မ နှီးခနဲရယ်မိသည်။

“အစ်ကိုကြီးကတော့ ပြောလိုက်ရင် မှတ်လောက်သား လောက်ပဲ၊ သူဝယ်ပေးပြီးကတည်းက ခွန်ဒေါင်းပေါ်က မဆင်း လိုက်တာ ညအိပ်တာတောင် ခွန်ဒေါင်းပေါ်မှာ အိပ်မလို့တဲ့၊ ကဲ ... ကဲ ... ယောက်မလေးခများ မျက်နှာငယ်နေရရှာပြီ၊ လာ ... အိမ်ပေါ်တက်၊ ဒီလိုပဲ စိစဉ်ပေးရမှာပေါ့၊ ကဲ ... ကျွန်း ခိုးပေးတဲ့ မောင်မင်းကြီးသားတို့လည်း ပြန်ကြ၊ ကြွကြွပေတော့”

ယမင်း လူစုခွဲလိုက်တော့မှ အားလုံးပင် ခွန်ဒေါင်းပေါ်မှ

ဆင်းကာ ဆူဆူညံညံနုတ်ဆက်ကြပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်သွားကြပေတော့သည်။

အိမ်ခြံနံနံယမင်းတို့ စောင်ခေါင်းမြီးခြံလေးနှင့် နှင်းနှောင်းကို မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစာစွာနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တယုတယခေါ်သွားကြသည်။

ကိုမျိုးမြင့်ကတော့ ပြုံးပြီးပြီး အံ့ဘုန်းကို မျက်လုံးမှိုတ်ပြ၊ လက်မထောင်ပြလိုက်သေး၏။

“ကျေးဇူးပဲ ငါ့ညီရေ ... မင်းကျေးဇူးကြောင့် ငါ နှင်းနှောင်းကို ခိုးလိုရတာ၊ ခွန်ဒေါင်းနဲ့မို့ လိုက်လာတာကွ၊ နို့နို့ ... ငါ့ကို ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက ခပ်အင်အင်ရယ်၊ ခုတော့ အခြေအနေကောင်းပါတယ်ကွာ၊ သုံးရက်လောက်ကြာရင် သူ့ကိုပြန်အပ်၊ နောက် ... မင်္ဂလာဆောင်ပေါ့၊ အိုတေပါတယ် ကျေးဇူးရှင်လေးရယ်”

မျိုးမြင့်မှာ ဖျော်နေသဖြင့် အူမြူးကာ အံ့ဘုန်းကို ဖင်ထားပြီး ဖျစ်ညှစ်နေလျှင် အံ့ဘုန်းနောက်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ... ကျွန်တော့်ကို သိပ်မဖက်နဲ့ဗျ၊ တော်ကြာအခြောက်စိတ် ပြန်ပေါက်နေဦးမယ်”

တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း မျိုးမြင့်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးလေးတက်သွားလျှင် အံ့ဘုန်းလည်း အိမ်ပေါ်သို့

တက်လိုက်ရပါသည်။

ဘဲအုပ်ကတစ်ရာ၊ နှစ်ရာ မဗေဒက တစ်ပင်တည်း ... ဆိုသလို အိမ်က သေးသေး၊ လူတွေက များမှများ၊ သည်ကြားထဲ ခိုးရာလိုက်လာသည့် ခပ်ကဲကဲလူပျိုသိုးစုံတွဲက ပါသေး။ သူ ... ဘယ်ကိုပြေးရမှန်းမသိ။

မနက်ကျရင်တော့ ကိုမျိုးမြင့်ပြောသလို ဝါးအိမ်လေးတစ်လုံး အမြန်ဆုံးဆောက်မှပါ။

အခန်း (၂၂)

ည (၁၂) နာရီထိုးသည်အထိ သူတို့မအိပ်ကြရသေး။ ရွာထုံးစံအတိုင်း ခိုးရာလိုက်လာသည့်စုံတွဲကို လာပြီး စပ်စုကြတာက တစ်မျိုး။ ကိုရွှေဧည့်သည် ချောချောနုနုလေးကို လာကြည့်ကြတာက တစ်မျိုး။

တစ်နေ့လုံး မအားကြသည့် လယ်သမား၊ ကိုင်းသမားတွေမို့ ညဖက်မှာ လာကြည့်ကြတာ။ နောက်ဆုံး ဦးဘခြူးတောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြန်လွှတ်တော့မှ ပြန်သွားကြသည့်အဖြစ်။ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားကြသည်နှင့် ဒေါ်စံပယ် နေရာချထားရေး စတင်ရလေပြီ။

“ကဲ ... အခန်းက နှစ်ခန်းရှိတော့ တော်နဲ့ကျုပ်က

အိမ်ရှေ့ထွက်ရတော့မှာပေါ့။ အကြီးကောင်လင်မယားက ငါတို့အခန်းကိုယူ၊ မောင်ဧည့်သည်က ဘုရားခန်းရှေ့မှာအိပ်”

“ဟာ ... ကျွန်တော်က ခေါင်းရင်းကြီး၊ အရိုးတို့ပဲ ဘုရားခန်းရှေ့မှာအိပ်ပါ”

အိမ်ခြူး မျက်စောင်းထိုးရင်း ဝင်ပြောမိသည်။

“အဖေခန့်အမေကလည်း ဒီအရွယ်ကြီးတွေရောက်မှပဲ ခွဲအိပ်ကြပါတော့၊ အမေက သမီးတို့အခန်းထဲဝင်၊ အဖေရော၊ ကိုအံ့ဘုန်းရော ဘုရားခန်းရှေ့မှာ အိပ်ရာတွေ ပြင်ပေးမယ်”

“ကိုယ့်အိတ်လေးတော့ အိမ်ခြူး ယူထားပါ”

သူ အိမ်ရှေ့မှာ အိပ်ရမည်ဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ကုက္ကသယ အိတ်လေးကို အိမ်ခြူးသို့ အပ်လိုက်သည်။ သူမက ယူပြီး သိမ်းထားဖော်ရသဖြင့် တော်သေး၏။

အိမ်ခြူးနှင့်ယမင်းတို့ အိပ်ရာတွေ စီစဉ်ခင်းကျင်းပေးကြပြီးမှ အားလုံးကိုယ်စီ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ အံ့ဘုန်းဟာ သူဌေးသားမို့ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊ ဟန်းချိန်းတွေ ဝတ်ထားသူ။ သူက အခြောက်ဘဝမှလာသူမို့ လက်ဝတ်ရတနာဝတ်တာ ဝါသနာပါပြီးသား။

အိမ်ခြူး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူတို့အိမ်ကတော့ အိမ်မို့ လုံခြုံမှုမရှိ။ ခါတိုင်းက ကိစ္စမရှိပေမယ့် ယခုကျ သူဌေး

သား အိမ်ရောက်နေသဖြင့် ကိစ္စရှိချင် ရှိနိုင်သည်။

တကယ်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားပါက သူတို့မှာ တာဝန်ရှိတာ အမှန်။ အံ့ဘုန်းရဲ့ဆွဲကြိုးက နှစ်ကျပ်သားလောက်ရှိသလို ဟန်းချိန်းကလည်း နှစ်ကျပ်သား။ လက်စွပ်က စိန်လက်စွပ် အားလုံးပေါင်းလျှင် သိန်းလေးဆယ်၊ ငါးဆယ်ကတော့ တန်ပြီး သား။ မသမာသူဆိုတာ ချို့ပါတာ မဟုတ်။ တကယ် သူဌေးသားကို အခန်းပြင်မှာ မလုံမခြုံသိပ်လို့ သင့်တော်ပါမည်လား။

အိမ်ခြံ ကိုယ့်အတွေးကို အမေနှင့်ယမင်းအား ပြောပြမိသည်။

“ညကတော့ အစ်ကိုနဲ့အိပ်လို့ တော်သေးတယ်၊ ခုတော့ သူ့ကို သူဌေးသားမှန်းလည်း ရွာထဲမှာ သိကုန်ကြပြီ၊ အပြင်မှာ သိပ်လို့ တော်ပါ့မလား အမေ”

“အေးလေ ... ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ နေရာမှမရှိဘဲ၊ နင်တို့ကို အပြင်ထုတ်ပြီး သူ့ကို အထဲသွင်းတော့ရော ကောင်းမလား။ တို့ရွာတွေမှာ သူနိုး၊ သူဝှက်မရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ ကဲ ... အိပ်အိပ်”

အိမ်ခြံ စိတ်ထဲထင်ပေမယ့် အိပ်ချင်လွန်းသည်မို့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

မနက်ထိ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အံ့ဘုန်း သူ့လက်ဝတ် ရတနာများကို အိမ်ခြံထံသို့ အပ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုဆက်ပြီး လေ့ကျင့်ပေးလေ၊ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းနဲ့ ယောက်ျားပီသလာအောင်၊ အစ်ကိုလည်း မိန်းမရသွားတာနဲ့ ကိုယ့်ကို အဘအောင်ဆီ အပ်ပေးတော့ဘူး”

“ကျွန်မ အပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်တယ် ... ရှင် ယောက်ျားပီသဖို့ လိုသေးတယ်၊ ဒါထက် ... ရှင်က ဘယ်လောက်ကြာအောင်နေမလို့လဲ၊ ရှင့်အိမ်သားတွေကရော”

“ရတယ်၊ ကိုယ် တစ်လလောက်နေမှာ၊ ဆိုင်ကလည်း မန်နေဂျာနဲ့ လွှဲထားတယ်၊ ကိုယ့်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်အောင်သာ လုပ်ပေး”

သူ့စကားအတိုင်း မနက်လင်းသည်နှင့် အိမ်ခြံ ရွာအပြင်ဖက်သို့ အပြေးလေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ လတ်ဆတ်သော လေကောင်းလေသန့်များကို ရှူရှိုက်ရင်း နင်းတဝေဝေထဲမှာ ပြေးရတာ စိတ်ချမ်းသာသည်။

အထူးသဖြင့် အိမ်ခြံနှင့်အတူမို့ ဖြစ်မည်။ သူတို့ရွာရဲ့ အပြင်ဖက်မှာ တောင်နှင့်မဝေးတော့ပြီမို့ ရှုခင်းက သာသာယာယာ။

“အိမ်မှာ မင်္ဂလာရှိလိုက်တာနော်၊ ကိုမျိုးမြင့်ရဲ့မင်္ဂလာ

ဆောင်ပြီးမှ ကိုယ်ပြန်မှာ”

“အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်၊ ရှင့် ခွန်ဒေါင်းဝယ်ပေးလိုက်လို့ မိန်းမရသွားတာ”

“ကိုယ့်ကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး အခက်အခဲတွေ ပြေလည်ပြီး ဖူးစာဆုံသွားကြတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်တို့အလှည့်ကျတော့လည်း ကူညီမယ့်သူ ပြန်ပေါ်လာမှာပေါ့”

“အောင်မယ် ... အရေးထဲ ပြေးမှာသာ ပြေးပါ၊ ကျွန်မကို မိအောင်လိုက်”

အိမ်ခြံပုံစံက အားကစားဝတ်စုံ၊ ထရပ်ဆုအပြာလေးနှင့်။ သူမက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးမို့ ပြေးတာ လှစ်လှစ်ထနေ၏။ အံ့ဘုန်းကတော့ ယခုမှ အပြေးကျင့်နေသူပီပီ ခပ်လေးလေး။

“ဟေး ... ကိုယ့်ကို စောင့်ဦးလေ ... အား”

လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်မှ ချော်ကျသွားသည်မို့ ထရပ်ဆုအနီရဲနှင့် အံ့ဘုန်းတစ်ယောက် လယ်ကွက်ထဲသို့ ကျသွားသဖြင့် အိမ်ခြံ ပြန်ပြေးလာရသည်။ ယခုအခါ သူမလည်း သူ့ကို ပြောရင်း၊ ဆိုရင်း၊ အမြင် ကတ်ရင်းမှပင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေရသည်အဖြစ်။

“ခင်ဗျားဟာလေ ... သိပ်ပြီး ပျော့ညံ့တာပဲ၊ ဒီပုံနဲ့

ဘယ်တော့ ရာနှုန်းပြည့်ယောက်ျားကြီး ဖြစ်လာမှာလဲ”

သူ့ကို လက်ကမ်းပေး၊ ဆွဲထူပေးရင်း သူမ ကျွဲမြီးတိုနေတော့ သူက ...

“ကိုယ်လည်း ကြိုးစားတာပဲကွာ၊ စိတ်တော့ ရှည်မှပေါ့”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဪ ... အိမ်ခြံ၊ အားမလို၊ အားမရဖြစ်နေလို့ပါ”

“တော်ပြီ ... လာ ဆက်ပြေးကြမယ်၊ ရှင့်ကို စောင့်ပြေးပေးမယ်”

နှစ်ယောက်အတူ လယ်ကန်သင်းရိုးမှ ဖယ်ကြည့်ပြီး ရွာချင်းဆက်ကျောက်လမ်းတွေပေါ်မှာ ပြေးကြသည်။ တစ်နာရီလောက် ပြေးပြီးတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် ရွာထိပ်ကားလမ်းနံဘေးမှ အမိုးကြီး စားသောက်ဆိုင်ကို ဝင်ကြသည်။

“နို့နှစ်ခွက်နဲ့ ပဲပလာတာနှစ်ချပ်၊ အဲ ... ပဲပလာတာ ဆယ်ချပ်လောက်လည်း အိမ်ဖို့ ပါဆယ်ထုပ်ပေးပါ”

အံ့ဘုန်းက ငွေပေါသူပီပီ အရာရာမှာ ဖောဖောသိသိ။ တောဈေးနှင့်မို့ ဈေးကလည်း တန်သည်။ နှစ်ယောက်အတူ နို့သောက်၊ မုန့်စားနေကြစဉ် ရွာထဲမှာ ကာလသားဆိုးဆိုးများက ပြုံးစိစိနှင့် အံ့ဘုန်းကို လှောင်ကြသည်။

“လူကသာ သုံးတောင်ဝတ်တယ်။ တကယ့်ငါးကြင်းခေါင်းမှ တက်ကိုင်ပါလားဟေ့”

“ဒီလိုပဲကွ၊ တချို့က ကိုယ့်ရွာသားချင်းကျတော့ မတူသလို၊ မတန်သလိုနဲ့၊ အခြောက်ကျမှ လူထင်ကြတာ”

“ပိုက်ဆံရှိရင် ... ခြောက်၊ ခြောက်၊ စို၊ စို ယူကြတာပဲနော်”

ဒီလောက်ထိပြောလာတော့ အိမ်ခြံနဲ့ နေရာမှ ဆတ်ခနဲထပြီး ထိုအုပ်စုထဲသို့ လျှောက်သွားလိုက်သဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ လူတွေ မျက်လုံးပြူးသွားကြ၊ တားဆီးဖျောင်းဖျက်ကြသည်။

အိမ်ခြံနဲ့ ဒေါသထွက်နေပြီး ထိုသုံးယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

“ဒီမှာ ... ငါတို့ရွာရဲ့ဖြူစင်ရိုးသားမှု၊ မြင့်မြတ်မှုတွေကို နှင်တို့လို စုန်းပြု။ တွေ့ကြောင့် အရောင်မပျက်ပါစေနဲ့၊ လူဆိုတာ ... လူသားချင်း လေးစားတတ်ရတယ်၊ နှင်တို့ကို ငါရွာလူကြီးဆီ တိုင်မယ်၊ တစ်ဆိုင်လုံးကို သက်သေခေါ်မယ်”

ကာလသားသုံးယောက်မှာ ပြောတုန်းက ပြောပေမယ့် အိမ်ခြံနဲ့ရဲ့ရဲတင်းထက်မြက်မှုကြောင့် ချက်ချင်းပင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးကြသည်။

“ဆောရီးပါဟာ ... ငါတို့ မှားပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါ

တယ်၊ သူက ချောချောနုနုလေးဆိုတော့ အခြောက်လေးလားလို့ ပြောမိတာပါ”

“သူ ... အခြောက်မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... အခြောက်ဖြစ်တော့ရော လူတိုင်းမှာ လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာ ရှိတယ်၊ နှင်တို့ဘာမှဝေဖန်နေစရာမလိုဘူး”

“အေးပါ ... ငါတို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရွာလူကြီးလည်း မတိုင်ပါနဲ့၊ ငါတို့ နောက်မပြောတော့ပါဘူး”

လက်နက်ချ အရှုံးပေးပြီး ထွက်ပြေးသွားကြပြီမို့ အိမ်ခြံနဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်ရပါသည်။

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ပြီး အိမ်အတွက် ဝယ်ကာ ခြန်လာခဲ့ကြသည်။

ရွာမှာ သစ်လည်း အဆင်သင့်၊ လက်သမားလည်း အဆင်သင့်ရှိသည်မို့ ကာလသားတွေနှင့် စုရုန်းကာ အားချင်းပင် ခစ်အိမ်ဆောက်ကြသည်။ စပွန်ဆာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခွဲဘုန်းပါ။

မျိုးမြင့်ကလည်း လက်သမားလိုက်ဖူးသည်မို့ သူ့အိမ်

မြန်မြန်ပြီးရအောင် ဝိုင်းကူသည်။ မနက်မှာတိုင်ထူပြီး ညမိုးချုပ်တော့ ခါးပန်းဝိုင်းပြီးပေပြီ။ မနက်ဖြန်မှာတော့ အခင်းနှင့်အကာအမှီးကလည်း သွပ်မိုးမှာမှီ နှစ်နာရီလောက်မိုးရုံ။ နှစ်ရက်နှင့်အပြီးဆောက်မည်အိမ်။

တံခါးတွေ၊ ပြတင်းတွေကလည်း တစ်ဖက်ရွာမှ မှာပြီး တပ်ဆင်ရုံ။ အိမ်ခြံရံတို့အိမ်က သစ်လုံးအိမ်ဖြစ်ပေမယ့် မျိုးမြင့်ရဲ့ အိမ်ကတော့ သစ်သားအချောအိမ်လေး။ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာ။ မျိုးမြင့်က အိမ်ကို လုံးပန်းနေသလို အံ့ဘုန်းကတော့ အဘအောင်ရဲ့သင်တန်းကို တက်နေပြီ။ ယောက်ျားကောင်းဖြစ်ရေးသင်တန်းပေါ့။

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လာပေမယ့် အဘအောင်ဟာ သန်သန်စွမ်းစွမ်း။ အမြဲတမ်း သိုင်းသင်ပေးနေရတာကြောင့် ကျန်းမာရေးက ကောင်းပြီးသား။ ယခုလည်း သူ့မှာ တပည့်တပန်းတွေက ၄-၅ ယောက်။

အဘအောင်ဟာ လယ်လုပ်၊ ကိုင်းလုပ်ခြင်းမဟုတ်။ သူက ခြံသမား။ သူ့ခြံရဲ့အလုပ်သမားတွေက သူ့တပည့်တွေ၊ ယခု အံ့ဘုန်းလည်း သူ့တပည့် ဖြစ်သွားပေပြီ။

“ငါ့လူရ ခေတ်တွေ ဘယ်လောက်ပြောင်းပြောင်း ကိုယ်လုပ်ညာဆိုတာ ရှိရတာပဲ၊ တတ်သင့်တာပဲ၊ တို့... ဟိုတုန်းက

ခေတ်လို အင်္ဂလိပ်တွေ၊ ဂျပန်တွေကို တော်လှန်ဖို့ မလိုတော့ဘူး ဆိုပေမယ့် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ လောဘသားတွေ၊ အတ္တသမားတွေဆိုတာ ဒုန့်ဒေ။ လူသားချင်းစာနာတဲ့ စိတ်တွေ ခေါင်းပါးလာကြပြီး ကိုယ်ကြီးပွားဖို့၊ ကိုယ်တိုးတက်ဖို့ ဆိုရင် လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးကြတဲ့လူတွေရှိတယ်။ တို့ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတဲ့ အင်းယားကန် ငါးလောင်းပြိုင် လူသတ်မှုတို့၊ မြို့လယ်ခေါင်က သုံးယောက်ပြိုင်၊ နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုတွေဟာ ဘယ်လောက်များ မကြားဝံ့၊ မနာသာရှိလိုက်သလဲ။ အဘဆို ကြက်သီးတောင် ထတယ်။ လူတွေ ဒီလောက်တောင် ခိုက်ရိုင်းစုတ်ပဲ့နေကြပြီလား။ ဒီလောက်တောင် လူစိတ်ကင်းမဲ့လာကြရင် လူ့လောကကြီး ပျက်သုဉ်းဖို့ ဖန်လာကြပြီ”

အဘအောင်ရဲ့စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ထောက်ခံရင်း အံ့ဘုန်း မြင်ယောင်မိတာ မာမိတင့်ပါ။ အဘရဲ့ တပည့် ဖိုးလုံးကတော့ သူ့ဆရာကို စောဒကတက်သည်။ ကျန်သုံးယောက်က ငြိမ်နားထောင်နေ၏။

“ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ်လုပ်ညာတတ်တတ်၊ သေနတ်တိုတော့ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး အဘရာ၊ အင်းယားကန် ငါးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုက စနိုက်ပါနဲ့ ဆော်သွားတာဆို အဘရဲ့၊ သက်ကြွင့်သေနတ်သမားဆိုတာ မြန်မာပြည်သူ၊ ပြည်သားတွေတော့

ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံခြားက လာဆော်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ရဲတွေဖမ်းလို့မမိတာ”

“ဟဲ့... ခွေးကောင်လေး နှင် မသိလည်း အသာနေ၊ အဲဒီလို သေနတ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာက ခပ်ရှားရှား၊ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်းကျော်တဲတွေဖျက်တာ၊ မြေနုရာတွေ အတင်းဖယ်ခိုင်းတာမျိုးကျ ကိုယ်လုံပညာတတ်ထားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်တာ ပေါ့”

“အဘရာ... သူတို့က အင်အားသုံးပြီး လူမိုက်အဖွဲ့နဲ့ လုပ်တာမျိုး၊ အဘကိုယ်လုံပညာလည်း အဲဒါမျိုးကျ ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရှေ့မှ အဘအောင်ပြောသမျှ ဖိုးလုံး လိုက်ပြီး အဖျက် စကားဆိုနေလျှင် အံ့ဘုန်းတို့က ရယ်နေပြီး အဘအောင်ကတော့ စိတ်ဆိုးနေလေပြီ။

“ခွေးကောင်... ဒါဆိုလည်း နှင် ဒီပညာကို သင်မနေနဲ့တော့၊ နှင့်ပထွေးတွေလုပ်သမျှ လည်စင်းပြီးတော့သာ ခံနေစေတော့၊ သွား... ပြန်တော့၊ နှင့်မှာ စိတ်ဓာတ်မရှိဘူး၊ ဒီမှာ ဒါတွေသင်နေလို့ အပိုပဲ၊ ပြန်တော့”

သည်တော့မှ ဖိုးလုံး အဘကို ရှိခိုးဦးချလုပ်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့်။

“ကျွန်တော်က အဖြစ်ပြောတာပါ အဘရာ၊ တကယ်ဆို အဘရဲ့သင်တန်းမှာ စနိုက်ပါကို ဘယ်လိုရှောင်ရမယ်၊ အုပ်စုဖွဲ့ လူမိုက်ငှားရိုက်ကြရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာပါ သင်ပေးရမှာ”

“ခွေးကောင်... စကားကို ကပ်ပြောဖို့ပဲ၊ ငါပြောနေတာက တော်ရုံ၊ တန်ခိုးပြဿနာဆို ကိုယ်လုံပညာတတ်ထားတော့ အစော်ကားမခံရကြောင်း ပြောနေတာ၊ မင်း စနိုက်ပါတို့၊ လူအုပ်တို့ကျတော့ ငါ မဆိုထားနဲ့၊ သိကြားမင်းကြီး လူ့ယောင်ဆောင်ပြီး ဆင်းလာတောင် မတတ်နိုင်ဘူး”

သူတို့ဆရာတပည့် ဂျပ်အေး သူ့အမေရိုက်သလို စကားတွေ တလည်လည်များနေလျှင် အံ့ဘုန်းပင် ကြားမှဝင်ပြီး တောင်းပန်ပေးရသည်။

“ကဲပါ အဘရာ... ကိုဖိုးလုံးကို ဗွေယူမနေပါနဲ့၊ သူလည်း ပြည်သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ဝင်ပြီး ဆွမ်းကြီးလောင်းနေတာပါ၊ ဒီနေ့သင်တန်း စကြဖို့”

အဘအောင်ရဲ့သင်တန်းက နေ့လယ်ပိုင်း၊ ညနေပိုင်း သင်တန်း၊ မနက်ပိုင်းက ခြံထဲဆင်းရသည်လေ။ ယခုဆို ခြံအလုပ်တွေကို အံ့ဘုန်းပါဝင်ပြီး လုပ်ပေးနေပါပြီ။ ဒါမှ တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်။ သူဟာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ယောက်ျား

ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ။

ညနေသုံးနာရီမှာ သူတို့သင်တန်းစသည်။ သူက ယခုမှ စသင်ရပေမယ့် ဉာဏ်ပါးတာနှင့် စိတ်မာတ်ပိုပြီး ပြင်းထန်တာကြောင့် အတတ်မြန်သည်။ တစ်ရက်သင်လိုက်တာနှင့် သူများတွေ တစ်ပတ်သင်ထားတာလောက် တတ်သည်။ သူက အရိပ်ပြသည်နှင့် အကောင်မြင်သူ။

တစ်ညနေလုံး ခုန့်လိုက်၊ ကန်လိုက်၊ ရှောင်လိုက်နှင့် မြန်မာ့သိုင်းပညာကြောင့် သူ့မှာ စားဝင်အိပ်ပျော်၊ ပြီးတော့... ဒီရွာမှာ သူပျော်သည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ကြုံခဲ့ရသည့် တွေနှင့် လုံးဝခြားနားသည့်အပြင် အိမ်ခြံရံရှိတာကြောင့်လည်း ဒီရွာမှာ သူပျော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ညနေ (၅) နာရီကျော်မှ သူတို့ သင်တန်းဖြုတ်သည့် အံ့ဘုန်း အရင်လို နုနုလေးမဟုတ်တော့။ သူ့အသွင်က နေရောင်ခြည်နှင့်တွေ့ထိလိုက်ရသည့် သစ်သီးတစ်လုံးလို ရင့်မှည့်ချိုမြိန်လာတော့ပြီ။

ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့်တီရှပ်အနက်ဝတ်ထားသဖြင့် သူ့အသွင်က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း။ အရင်လို နုနုနဲ့နဲ့လေးမဟုတ်တော့။ ချွေးတွေ အရွှဲသားနှင့် ပြန်လာသည့် အံ့ဘုန်းကို အိမ်ခြံမြန်ပြီးအောင် ဆောက်နေသည့် ကိုမျိုးမြင့်က အူးယားဖားယား

ပြေးကြိုသည်။

“ကျေးဇူးရှင်လေး... လာ... လာ ကိုကြီး ရေဆွဲပေးထားတယ်၊ မောင့်ကျေးဇူးကြောင့် ငါ့ရည်းစားနဲ့ ညားရတာ”

အိမ်ဆောက်ပိုင်းကုန်နေသည့် သူ့သူငယ်ချင်းကာလသားများကလည်း တောခလေ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ဝိုင်းနောက်ကြသည်။

“မြို့သားရေ... မင်းသာမကယ်ရင် သူ ဒီတစ်သက် ငှက်ပျောတုံးဖက်အိပ်ရမှာ”

“အခုလည်း အိမ်ကို နေ့ချင်းပြီး ဆောက်ချင်နေတာ၊ ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေ ရှိသလဲဆိုတာ မတွေးရဲဘူး၊ ရှင်နှောင်းအစား ငါတော့ ကြက်သီးထတယ်”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်တွေ... အိမ်ပေါ်မှာ ငါ့ညီမတွေနဲ့ကွာ၊ ကြည့်လည်း နောက်ကြဦး”

“သူတို့ အထာမပေါက်ပါဘူးကွာ၊ ဒီစကားတွေကို ငါတို့လို ကာလသိုးတွေပဲ အထာပေါက်တာပါ”

“အိမ်မြန်မြန်ပြီးချင်မှာပေါ့ကွာ၊ သူတို့အိမ်မှာ လူတွေက ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ဟာ၊ ဒီကောင် လှုပ်တောင် လှုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူးမောင်၊ ဘတ်ချလာတောင် မနိုက်ရလောက်သေးဘူး”

“မင်းက လျော့မတွက်နဲ့ကွာ၊ ဘတ်ချလာကတော့ နို့က်ပြီးလောက်ပြီ၊ တို့ကိုကြီးမျိုးမြင့်က လက်သွက်ပါတယ်၊ ဘယ်

လောက်ပဲ အခက်အခဲတွေ၊ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲတွေဖြစ်ဖြစ် သူ့နှာ
ခေါင်းက ယဉ်ပြီးသား”

တဟားဟားရယ်ရင်း အိမ်ပိုင်းဆောက်နေကြသည့်
ကာလသားများကို ကိုကြီးမျိုးမြင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲထည့်လိုက်
တော့မှ ငြိမ်သွားကြသည်။ သည်အခါ အံ့ဘုန်းက တစ်စခန်း
ထ၏။

“ကိုကြီးမျိုးမြင့် ဆွဲထားတဲ့ရေက မရှင်နှောင်းဖို့ မဟုတ်
လား၊ ကျွန်တော် အလိုက်သိပါတယ်ဗျ။ ကိုယ့်ဘာသာ ရေဆွဲ
ချိုးပါ့မယ်”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ငါ မင်းဖို့ ဆွဲထားတာပါဗျ
ကျေးဇူးရှင်လေးရ၊ မိန်းမများ ရေဆွဲမပေးပါဘူးကွာ၊ အကျင့်မ
လို့”

တဟားဟားအော်ရင်း ရယ်ရင်းနှင့်ပင် သိပ်ပြီး ဖော်
စရာကောင်းနေသည့် တောလေ့ထဲမှာ အံ့ဘုန်းတစ်ယောက်
ကိုယ့်အိမ်ကိုပင် သတိမရတော့။ သူ့အိမ်ကိုလည်း သူ အဆင်
အသွယ်မလုပ်။ စိတ်မပူဖို့တော့ မှာခဲ့ပြီးသား။ စိတ်ပြေလက်
ပျောက် ခရီးထွက်ခဲ့သည်ဟုသာ မှာခဲ့တာ။

သူ ယခုဆို လူတွေအများကြီးရှေ့မှာလည်း ရေချိုးတတ်
ပါပြီ။ ပြောကြေးဆို သူလည်း ယောက်ျား၊ ကိုယ်လည်း

ယောက်ျား။ သူ ရေချိုးပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ အိမ်ခြံက
ခွားနို့တစ်ခွက် ဆီးပေးသည်။

“ရှင် ... အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ မျက်နှာတွေတောင်
ချောင်သွားတယ်၊ အစားအသောက်နဲ့ ပြန်အားဖြည့်မှပေါ့”

သူ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲဖြစ်ရသည်။ ‘အိမ်ခြံက တိုက်သည့်
ခွားနို့ပျစ်ပျစ်တစ်ခွက်ကိုလည်း ကုန်အောင်မော့သောက်ပစ်လိုက်
သည်။

“ကျေးဇူး ... ကိုယ် အဘအောင်တို့အိမ်မှာ တစ်နေ့
လုံး သွားနေတော့ မနက်ဖက် ခြံထဲဆင်း၊ နေ့လယ်ဖက် သိုင်း
သင်နဲ့၊ လူက တော်တော်ကျန်းမာလာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ရှင် အသားတွေလည်း ညိုလာပြီ၊
မျက်နှာရော ပေါင်းမတင်ရလို့လား၊ မသိဘူး ... ကြမ်းလာတယ်”

အံ့ဘုန်း ခွားနို့ဖန်ခွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ
ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ်ကျေနပ်တယ်၊ ဘဝရဲ့အနှစ်သာရကိုလည်း ခုမှ
ရှာတွေ့တယ်၊ အရင်တုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလှပြင်ပြီး
နုနုရွှရွနဲ့ အခြောက်လုပ်ခဲ့မိတာ အရမ်းရှက်မိပါတယ်၊ အိမ်ခြံက
ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဘာကိုလဲ ... ဘာဆိုလဲ”

“မဆိုင်ဘူးလို့တော့ မပြောပါနဲ့ကွာ ... ကိုယ်”

“တော်ပြီ ... ကျွန်မ ရည် ကိုင်းထဲသွားစောင့်အိပ်ရမှာ ရှင့်ကို မမ ထမင်းပြင်ကျွေးလိမ့်မယ် ... ကျန်ခဲ့တော့”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကွင်းပြင်ကြီးထဲသွားပြီး ပဲ စောင့်မည်ဆိုတော့ အံ့ဘုန်းမျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူ့ပဲက ဘယ် လောက်တန်ဖိုးရှိလို့လဲ။ လူထက်ပဲ တန်ဖိုးရှိရဦးမလား။

“မတ်ပဲတွေ ပုံထားပြီလေ၊ နောက်နှစ်ရက်လောက် လှမ်းပြီးမှ ပဲနယ်၊ ပဲလှေ့ရမှာ။ တစ်နှစ်လုံး လုပ်ကိုင်ထားရတာ၊ သူ့ရိုးနောက် အပါမခံနိုင်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အိမ်မှာ လူတွေမရှိတော့လို့လား၊ ဘယ်နှယ် အပျိုမလေးကို စောင့်ခိုင်းရမယ်လို့”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဖက်တဲ၊ ဒီဖက်တဲ လူတွေရှိပါတယ်၊ ဟိုဖက်တဲက ရဲသူတို့မောင်နှမ စောင့်တယ်၊ ဒီဖက်တဲက ဦးကြီးသာဒင်တို့သားအဖ၊ အဖော်တွေမှ အများကြီး”

ရဲသူလို့ ကြားလိုက်သည်နှင့် သူ ဟိုတစ်နေ့က ဆိုင် ကယ်အတူစီးလာသည့်ကောင်ကို မြင်ယောင်လိုက်၏။ အလကား တောသား၊ ပုံစံက ဆိုင်ကယ်လေးစီးနိုင်တာနဲ့ ဆောင့်ကြားကြား

ဝိဒေဟရာဇ်ရဲ့ပုတ်သင်လို ငွေတစ်ပဲသား လည်ပင်းဆွဲရတာနှင့် ဘဝင်မြင့်တာ။

အံ့ဘုန်း ဂျေဝင်ပြီး မလိုတမာအတွေးနှင့် မျက်နှာကြော တင်းသွား၏။

“ဩ ... မင်းက ခွင့်ရှိလို့ သွားတာကိုး”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ရှင် ဘာပြောတယ်၊ ပြန်ပြော စမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ်မှာ လူတွေရှိရက်နဲ့ ကွင်းထဲကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ညှိမြဲလုပ်ပြီး သွားချင်ရတယ်”

“ဒါ ... ကျွန်မတို့ရွာရဲ့ထုံးစံရှင့်။ ကိုယ့်ယာထဲ၊ ကိုယ့် ကိုင်းထဲမှာ တဲလည်း ထိုးပြီးသား၊ တစ်တဲနဲ့တစ်တဲ နီးနီးလေး ရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လှမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး ညဖက် ပဲစောင့်၊ စပါးစောင့်ကြတာပဲ၊ ရှင်မသိဘဲနဲ့ ရမ်းမပြောနဲ့၊ တောသူ တောင်သားဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ကြမ်းတမ်းတယ်”

“မအိပ်ခင် ... ဟိုကောင်က လာပြီး မင်းတဲမှာ စကား ပြောမှာပေါ့၊ မင်းကလည်း ရေခွေးကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ပြန်ညှော်ခံမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“မရဘူး၊ ငါလည်း လိုက်စောင့်မယ်”

အံ့ဘုန်း ဒေါသတွေ ထွက်နေတာမို့ နုနုရွရွတွေ ပြော
မနေနိုင်တော့။ သူလည်း ရောမ၊ရောက်လို့ ရောမလို ဖြစ်လေပြီ။
အိမ်ခြံကို တွန်းဖယ်ပြီး သူ အခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်လဲသည်။
ခါတိုင်းလို့ စတိုင်ဘောင်းဘီ၊ အောက်ရှူးဘောင်းဘီ
နုနုလှလှလေးများ မဟုတ်တော့။ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့်၊ တီရှပ်နှင့်
ဖြစ်နေပြီ။ အရောင်ဆိုလည်း ရွရွလေးတွေ သူ မကြိုက်တော့။
ချက်ချင်းပင် သူ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့
သည်။

“သွားမယ် ... ငါလည်း လိုက်မယ်”

အိမ်ပေါ်မှာ ယမင်းတစ်ယောက်ပဲ မီးဖိုထဲ မြင်နေရင်း
သူ အိမ်ခြံမှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်။ ပါးစပ်ကလည်း
မကျေမနပ်နှင့် တတွတ်တွတ်။

“အိမ်မှာ လူရှားလို့ ကိုယ့်သမီးပျိုလေးမှ လွတ်ရသလား
ဟို အပျိုဟိုင်းကြီးကို လွတ်ပါလား”

“ရှင်မသိဘဲနဲ့ ရမ်းမပြောနဲ့၊ အဖေနဲ့အမေက အခု
ကိုင်းထဲမှာ၊ အဖေနဲ့အမေက အသက်ကြီးပြီရှင်၊ နေ့ဖက်လည်း
အလုပ်လုပ်ရ၊ ညလည်း အိပ်ရေးပျက်ဆိုရင် သူတို့ လဲသွားမှာ
ပေါ့၊ ခါတိုင်း အစ်ကိုကြီးစောင့်တာပါ”

“ခုလည်း သူတို့လင်မယား လွတ်လိုက်ပါလား၊ ကိုင်းထဲ

မှာ ပိုပြီးတော့တောင် လွတ်လပ်ဦးမယ်”

“ရှင်နော် ... ရှင် ကိုယ်ချင်းမစာမပြောနဲ့၊ မမကျ
တော့လည်း ရောဂါသည်၊ အအေးပတ်ရင် သူ့ဆေးကုရမှာနဲ့
မကာမိဘူး”

“စကားတွေ ရှည်မနေပါနဲ့၊ မင်းသွားရင် ငါ လိုက်မှာပဲ၊
ငါလည်း ပဲကိုင်းစောင့်ရုံတော့ စောင့်တတ်ပါတယ်”

“ရှင်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ လူတွေက ကျွန်မကို ကဲ့ရဲ့မှာ
ပေါ့၊ အို ... မဖြစ်ပါဘူးရှင်”

အိမ်ခြံပုံစံက ခါးခါးသီးသီး၊ ပျာပျာသလဲနှင့်ပင် စောင်
ထုပ်နှင့် ထမင်းချိုင့်ဆွဲကာ ကိုင်းထဲသို့ ထွက်သွားလေရာ အံ့ဘုန်း
လွတ်ပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့ကိုင်း သိသားပဲ။ မှောင်တော့မှ လိုက်သွားမှာပေါ့။
သူ မီးဖိုထဲဝင်ကာ မယမင်းကို ထမင်းထုပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရွာက ဒီလိုပဲလားဗျ၊ မိန်းမပျိုလေးတစ်
ယောက်တည်း ပဲကိုင်းစောင့်ခိုင်းရသလား”

“ဘေးတဲတွေနဲ့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးရှင်၊ ခါတိုင်း ဒီလိုပဲ
ယောက်ျားသားမရှိတဲ့အိမ်တွေဆို မိန်းကလေးတွေပဲ စောင့်ကြ
တာပဲ၊ ပြီး ... စုအိပ်ကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော် စိတ်မချဘူးဗျာ၊ အဲလို စောင့်ရင်းနဲ့ ခိုးပြေး

ကြတာတွေရော မရှိဘူးလား”

“ရည်းစားတွေ၊ ဘာတွေရှိရင်တော့ ခိုးပြေးကြတာလည်း ရှိတာပေါ့။ မဖွယ်မရာတော့ မကြားမိပါဘူး”

“ကံယုံပြီး အရဲမကိုးရဘူးဗျ။ ကိုယ့်ရွာက လူကောင်းတွေ ဆိုပေမယ့် တခြားရွာက လူမသမာတွေရော မရှိဘူးလား။ ကဲ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထမင်းထည့်ပေး။ ကျွန်တော် အဖော်လိုက်သွားမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ညကျတော့ ရှင်က ရဲသူနဲ့ သွားအိပ်ပေါ့။ ညီမလေးက ရဲသူနဲ့မနဲ့ အတူအိပ်လိမ့်မယ်”

ယမင်း သူ့ကို ထမင်းထုပ်ပေးလိုက်တော့ သူ ထမင်းထုပ်ဆွဲကာ ကိုင်းထဲသို့ လိုက်သွားလိုက်သည်။ တစ်ဖက်က အိမ်မှာလည်း ကိုမျိုးမြင့်နှင့်ရှင်နှောင်းတို့နှစ်ယောက် ရုပ်လုံးပေါ်လာပြီဖြစ်သည့် အိမ်ပေါ်မှာ ကလူကျီစယ်နေကြ၏။

အင်းလေ ... ဒီအချိန်ဟာ တစ်လောကလုံးကိုတောင် အိပ်ခိုင်းထားချင်တဲ့အချိန်ပဲ။ ကြားဖူးတာ။

ဒီလိုပဲ။ သူကလည်း တစ်ဆံခြည်တောင် မဝေးချင်တဲ့ အချိန်လေ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ ... ရဲသူနဲ့များ တဲချင်းယှဉ်ပြီး ပဲကိုင်းစောင့်ဦးမလိုတဲ့။

အခန်း (၂၃)

အံ့ဘုန်း ကိုင်းထဲရောက်တော့ မှောင်စပျိုးနေပေပြီ။ တမင်မှောင်အောင် စောင့်နေတာ မဟုတ်။ လမ်းမှားပြီး မျက်စိလည်နေလို့ပါ။

ကြည့် ... တစ်တဲနှင့်တစ်တဲဟာ ရွာထဲက အိမ်တွေလို သိပ်နီးစပ်လှတာမဟုတ်။ ကိုင်းကျယ်ရင် ကျယ်သလို ကွာဝေးပါသည်။ တစ်ခုခုဆို အော်ခေါ်လိုရလောက်ပေမယ့် အိပ်ပျော်နေတုန်းများ မသမာသူက အကြံဦးမယ်ဆိုရင် ခံရမှာပဲ။

ကိုင်းတွေမို့ လယ်လိုကန်သင်းရယ်၊ ဘာရယ် သိပ်ပြီး မဝီပြင်ပါ။ ကိုယ့်အမှတ်အသားနဲ့ကိုယ်သာ။ အံ့ဘုန်း အိမ်ခြံစိုက်တဲ့တဲကို လှမ်းမြင်နေရသည်မို့ တဲဆီရောက်အောင် လက်နှိပ်ဓာတ်

မီးလေး ထိုးကာ သွားလိုက်သည်။

တဲထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားဖို့ ပြင်နေသည့် အိမ်ခြံနဲ့။ ဘက်ထရီအိုးခြောက်လေးနှင့် မီးသီးကလည်း လင်းပျူ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။

တဲလေးက လုံလုံခြုံခြုံရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ရွာထဲက အိမ်တွေလိုတော့ တံခါးတွေ၊ ဘာတွေ ရှိတာမဟုတ်။ ဝါးပိုးဝါးတွေကို ကြမ်းခင်းထားသည်။

တူနစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာနေရ၊ နေရ ဆိုသည့်သိချင်းကို သွားသတိရသဖြင့် အံ့ဘုန်း ရင်ထဲနွေးခနဲ။ ဦးလေးနှင့်အရီးကို မတွေ့ရတော့။ အိမ်ပြန်သွားတာဖြစ်မည်။ လမ်းတွေက အများသားမို့ သူနှင့်မဆုံလိုက်။

သူတဲထဲဝင်လိုက်တော့ အိမ်ခြံနဲ့ လန့်သွားသည်။

“ဟင် ... ရှင်လိုက်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ မင်းကို စိတ်မချလို့”

အိမ်ခြံနဲ့ သူ့ကို မကျေမနပ်ကြည့်မိသည်။ သူဟာ အရင်လို ဖြူဖြူနုနုလေးမဟုတ်တော့။ တောကိုရောက်လာသည့် လေးငါးရက်အတွင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းအလုပ်တွေလုပ်၊ သိုင်းတွေသင်၊ မနက်ဖက်လည်း ထပြေး၊ ဒါကြောင့် ... သူ့အသွင်က ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တော်တော်တူလာပေပြီ။

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရှင် လိုက်လာမှ ရွာထဲက ကျွန်မကို ကဲ့ရဲ့ကြမှာ”

“ဒါတွေ ငါ နားမလည်ဘူး၊ ငါ နားလည်တာ မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ပဲ”

“အောင်မာ ... ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်၊ ရှင် မလိုဘူး”

သူမ ဘယ်လိုပဲ ရန်တွေတွေ့ သူကတော့ တဲလေးပေါ်သို့ လှမ်းတက်ပြီး အကျအန နေရာယူပေပြီ။ တဲလေးမှာ တဲပိပိ အခန်းမရှိပါ။ မြေစိုက်တဲလေး။

“ဘာလဲ ... ရဲသူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောရမယ့်အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးသွားမှာစိုးလို့လား”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ... ရှင်လိုစိတ်မျိုး မှတ်လို့လား၊ ရှင်ကိုမုန်းတယ် ... သိလား”

“နောက်မှမုန်း၊ ခု ... ထမင်းစားဦးမယ်၊ ငါလည်း ရွာရောက်မှ အစားစားနိုင်လာတယ်၊ လှုပ်ရှားမှုတွေများတော့ အစာကလည်း ကျေလွယ်ပါ”

ပြောပြီး သူကလည်း မယမင်း ထုတ်ပေးလိုက်သည့် ထမင်းထုပ်လေးကို ဖြည့်သည်။ အိမ်ခြံနဲ့ မျက်စောင်းထိုးမိပေမယ့် သူ့ထမင်းထုပ်ထဲသို့ ကိုယ့်ဟင်းဖတ်ကို ခွဲထည့်ပေးမိသည်။

နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားကြပြီးတော့ အိမ်ခြံနံရံတံလေးထဲမှ မီးဖိုမှာ မီးမွှေးလိုက်ပြီး ရေခဲအိုးကိုသွပ်သည်။ ရာသီဥတုကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ အညာဒေသဟာ ကုန်းတွင်းပိုင်းမို့ နေပူပြီး ညချမ်းသည်။

အိမ်မှာတုန်းက စောင်တွေ ဖောဖောသီသီနှင့်မို့ သိပ်မချမ်းဘူး ထင်ရပေမယ့် ယခုကျ ကွင်းထဲမှာလည်းဖြစ်ပြန်လေကလည်း တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေရာ တဲကလေး၏ကြမ်းကြုတ်ကြမ်းကြားမှလည်း လေဝင်။ တံခါးမရှိသည့် ဝင်ပေါက်မှလည်း လေဝင်။ တော်တော်ကို ဒုက္ခရောက်နေတော့သည်။

မီးဖိုဘေးမှာ အတူထိုင်ကြပြီး မီးလုံနေရလို့ တော်သေးသည်။ အိမ်မှာတုန်းက လူကြီးတွေနဲ့မို့ ရန်စကားတွေ အားပါးတရ မပြောခဲ့ရသမျှ အိမ်ခြံနံရံ အတိုးတွေချပြီး ပြောဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတို့ရွာကို ရှင်ရောက်လာတာ ကျွန်မ လုံးဝနားမလည်နိုင်ဘူး။ ရှင်တို့မောင်နှမကြောင့် ကျွန်မဘဝမှာ အကျိုးထက် အပြစ်တွေပဲ သိမ်းပိုက်ခံစားနေရတယ်။ သုခထက် ဒုက္ခတွေကိုပဲ ခါးစည်းခံခဲ့ရတယ်”

“မင်းက လူလူချင်းခင်မင်မှုမှာ အသာ၊ အနာတွေ တွက်နေသလား၊ အကျိုးအမြတ် မျှော်ကိုးသလား”

“မမျှော်ကိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်မသိတဲ့အကြောင်း

တရားတွေကို ပြောပြရဦးမယ်လေ၊ ဒါမှ ရှင် နားလည်မှာပေါ့၊ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို သဘောပေါက်မှာပေါ့”

“ပြောစမ်းပါဦး”

ပြောစမ်းပါဦးဆိုပေမယ့် ရေခဲအိုးသွပ်ပြီး အိမ်ခြံနံရံလက်ဖက်ခြောက်ခတ်တာ၊ အိုးကို အောက်ချလိုက်တာကို စောင့်နေရသည်။ သူမက ရေခဲအိုးကို ဘေးချပြီး လက်ဖက်ခွက်လေးကို ရှေ့တိုးပေး၏။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“မြတ်နိုးက သူ့အစ်ကိုအခြောက်ဘဝက ကျွတ်အောင် ကျညီပေးပါဆိုပြီး တတွတ်တွတ်တောင်းပန်လွန်းလို့ ကျွန်မ ရှင်တို့အိမ်ရောက်လာတာ”

“ဪ”

သူ့အသံက မကျေမနပ်သံပေါက်သွားလည်း အိမ်ခြံနံရံမစိုက်ပါ။ သူမက ရိုးသားမှုကို မြတ်နိုးသူ။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျွန်မရဲ့ကျောင်းစရိတ်အတွက် တစ်လ တစ်သိန်းပေးမယ်ဆိုပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်နှစ်လအတွက် ခေါ်လာတာ”

“ဪ... ငါက ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ မင်းရဲ့စေတနာအသီးအပွင့်တွေလို့ ယူဆထားတာ”

အမှန်တရားကို သိသွားတော့ သူ အိမ်ခြံနံရံကို အထင်

သေးသွားသလားမသိ။ သူမကလည်း နာကြည်းချက်နှင့်မို့ သူ
အထင်သေးမှာ လုံးဝမူပါ။

“မြတ်နိုးဆန္ဒအတိုင်း ရှင်တို့အိမ်ရောက်လာတယ်၊
နောက် ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ ရှင့်ကိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ဖြစ်
တယ်။ သုခနေနော်ဆိုတာ ပေါ်လာတော့ မြတ်နိုး ဂျေဝင်ပြီး
ကျွန်မကို ကန်ထုတ်ခဲ့တယ်။ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်က ဒါပဲ”

နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက်နေလိုက်ကြတာ အကြာကြီး။
ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်။ အတော်ကြီးကြာမှ အံ့ဘုန်းက မေးခွန်း
ထုတ်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုမုန်းတယ်ဆို၊ ဘာလို့မုန်းတာလဲ၊
အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ”

အိမ်ခြံမြေမျက်နှာလှလှလေး ထန်တင်းသွားသည်ကို သူ
မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရ၏။

“ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် ရှင့်ပြဿနာတွေကို ဖြေ
ရှင်းပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် မာမီတင့်က ရှင့်ကိုယ်စား ကျွန်မကို
ဖမ်းတယ်၊ ဒုက္ခပေးတယ်၊ ရှင်က လိုက်တောင်ရှာဖော်မရဘူး။
ကျွန်မကို လာရွေးဖို့ဆိုတာ ဝေးလာဝေး”

“ဟေး ... ဒါတော့ မင်းမှားနေပြီ၊ ငါလည်း ငါ့နည်း
ငါ့ဟန်နဲ့ စုံစမ်းနေတာပဲ၊ နောက် ... သူပြောတဲ့အချိန်၊ သူပြော

တဲ့နေရာကို ငါရွေးဖို့ သွားတော့ မင်း ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ လွတ်
သွားပြီလို့ ကြားလိုက်ရတယ်”

“ထားပါ ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့”

“မထားနိုင်ဘူး၊ မင်း ... ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာ”

“ကျွန်မ ... ပြီးတာတွေ မေ့ထားလိုက်နိုင်တယ်၊ ရှင်
တို့လို ရေပေါ်ဆီ၊ လူမလိုင်၊ လူ့အထက်လွှာတွေဟာ ဒီလိုပဲ
လူတွေကို ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားအတွက် ကြံကြိတ်သလို ကြိတ်ပြီး၊
ညှစ်ပြီး အသုံးချ၊ ကိုယ့်ကိစ္စပြီးတော့ ကန်ထုတ်တတ်ကြတာပဲ၊
မဆန်းပါဘူး၊ ဒါ ... ရှင်တို့ရဲ့သဘာဝ၊ ရှင်တို့ရဲ့နိယာမပဲ၊
ကျွန်မ နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်းစကားတွေ အရမ်းဖောင်းဖြစ်
လာပြီ၊ ဇော်ကားလွန်းလာပြီ”

“ရှင် ... အနာပေါ်တုတ်မကျနဲ့လေ၊ ပြောခဲ့ပါပကော၊
ကျွန်မ အတိတ်ကို မေ့ထားလို့ရတယ်လို့၊ ကျွန်မ နားမလည်
နိုင်တာ၊ ရှင် အခု ဒီရွာကို ရောက်လာတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဘာလဲ ...
ကျွန်မကို ဒုက္ခတွေပေးရတာ အားမရသေးလို့လား”

အိမ်ခြံမြေစကားတွေကို နားထောင်ပြီး အံ့ဘုန်း အံ့ဘား
သင့်ရသည်။ ရင်ထဲ စူးနေအောင် နာကျင်ရပါသည်။ သူက
စေတနာကောင်းနှင့် အောင်းမေ့လို့၊ တာဝန်ယူချင်လို့၊ စိုးရိမ်လို့

လိုက်လာခဲ့တာပါ။

သူမကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး နာကြည်းနေ ပါပကော။ အံ့ဘုန်း... သူမကို နာကျင်ဆွေးမြည့်စွာ ကြည့်နေ မိပါပြီ။ သူမပြောသမျှ သူ့ရင်ထဲမှာ မြားအစင်းစင်း ခွင်းစိုက်လို့။

“အခု ရှင်ရောက်လာတဲ့အတွက် လူတွေက ကျွန်မကို ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ သူဌေးသားလေးကို မြူမြှိုက်စားနေကြတယ်လို့ ကွယ်ရာမှာ အမနာပတွေ ပြောနေကြတယ်။ အခြောက်တောင် မချန်ဘူး။ ရမယ်ဆို အကုန်ရိတ်တယ်လို့ ပြောနေကြပြီ။ ကျွန်မရဲ့ ရိုးသားမှု၊ ဖြူစင်မှု၊ ကြိုးစားမှုတွေအားလုံး ရေစုန်ပျောသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မဘဝအတွက် အမည်းစက်ပဲ”

မျက်ရည်တွေနှင့် သူမ ရှိုက်ငင်နေပေမယ့် ကိုယ့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အထင်လွဲနေသည့် အိမ်ခြံကြီးကို သူ အနားပင် မကပ်ရဲခဲ့။

သူက အသည်းအသန် မေတ္တာသက်ဝင်နေခဲ့သမျှ သူမ ကတော့ အသည်းအသန်မုန်းနေခဲ့ပါပကော။

“အင်း”

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လွန်းလို့ အသက်ရှူရကျပ်လာသည့် အခါ... သူ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျားရင်း တဲအပြင်ဘက်သို့ ထွက် လာမိသည်။

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့လည်း လံမင်းလေးက မသွာတသား။ နှင်းတွေ၊ မြူတွေကြားမှာ မလူးသား၊ မလွန်သား။ ဒီညဟာ ကြမ္မာဆိုတဲ့ညပါပဲ။

သူဟာ အခြောက်ဘဝမှလာသူမို့ ယောက်ျားကြီးဘဝ ကို ကူးပြောင်းနေပေမယ့် သူ့နှလုံးသားကတော့ နုတုန်းထင်ပါ သည်။

မငိုဘဲ စီးကျနေသည့် မျက်ရည်များကို သူ မသုတ်အား တော့။ သူမရှေ့မှာ ငိုနေတာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

ကိုင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ရင်း ဖြန့်ထားသည့် ပဲတလင်းကိုငေးရင်း... သူ တဲအပြင် သူမနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ယခုထိ မသယ်ရသေးသည့် ကောက်ရိုးပုံ ခပ်သေးသေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကောက်ရိုးပုံဆီသို့ ရွှေ့လိုက် ပြန်သည်။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ သူ ရန်ကုန်ပြန်ရမှာလား။ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်မုန်းနေသည့်အိမ်မှာရော သူ အရှက်မရှိ၊ အလိုက်မသိ ဆက်နေသင့်သေးရဲ့လား။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး အမုန်းမီးတွေ တလျှံလျှံတောက်လောင် နေရမည့်သူအား အားနာမိပါသည်။

ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးလိုက်ရတာ၊ စိုးရိမ်

လိုက်ရတာ။

တဲပြင်မှာမို့ ညဉ့်လောက တသုန်သုန်။ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရသည့် ဖိုးစော်ကဲလို။

ကွင်းအငူ နှင်းမြူမစဲခင်က တဲဖျက်ပြီး မီးလုံရမည်အကြံ မို့ သူ အလွန်ချမ်းအေးနေရပါသည်။ သူဝတ်ထားမိတာ ချွန်တောင်းဘီနှင့်တိရုပ်မို့ အအေးဒဏ်မလုံ။

သို့သော် မုဆိုးစိုင့်သင်ဆိုသလို ကောက်ရိုးပုံဟာ နေကြောင်း ကိုဖိုးလုံးဆီမှ သူကြားပြီသာ။ သည်တော့ ကောက်ရိုးကို ဂလိုင်တူးပြီး အထဲသို့ သူဝင်လိုက်ပါသည်။ နွေးသွားတာထက်

အိမ်ခြံနား ဘယ်လောက်ပင်မုန်းမုန်း သူကတော့ ဖိုးစိုင့်မိတုန်း။ စောင့်ရှောက်ချင်မိတုန်းမို့ သူမရဲ့တဲလေးကိုသာ လှမ်းကြည့်နေမိပါသည်။

တဲနှင့်ကောက်ရိုးပုံဟာ ကိုက် (၅၀) လောက်ပဲ လောက်သည်မို့ သူ ကောင်းစွာမြင်နေရပါသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ တဲထဲမှ အိမ်ခြံနား တရွေ့တရွေ့ ထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ဟိုကြည့်၊ သည်ကြည့်နှင့် သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ရဲသူတို့တဲဆိုတာထဲ သွားမလိုလား။ သူ ငေးကြည့်နေမိစဉ် အိမ်ခြံနား ကောက်ရိုးပုံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကွင်းထဲမှာ သူနေစရာဆိုလို့ ဒီကောက်ရိုးပုံပဲရှိတာ နိုင်မိသွားပုံ။

လရောင်အောက်မှာ သူမပါးမှ လက်ခနဲမြင်လိုက်ရတော့ မျက်ရည်တွေလားဟု သူတွေးနေမိစဉ် ရွာထဲမှ အိမ်ခြံနားမိဘများ လိုက်လာကြလေသည်။

“လုံမရေ ... လုံမ”

“ဟော ... အဖေနဲ့အမေ ဒီလောက်အေးနေတာ ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ”

“ဪ ... သမီးတို့နှစ်ယောက်တည်း အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ အားရှိအောင် လိုက်လာတာ၊ ကဲ ... လာ ... တို့သားအမိ သားအမတွေ အားလုံးစောင့်ကြရအောင်၊ မောင်အံ့ဘုန်းရော”

“သူစိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပြန်သွားတာလား၊ ဒီနားမှာပဲ ရှိနေသလား မသိဘူး၊ ကျွန်မ လိုက်ရှာနေတာ”

“လုံမရယ် ... ဒီလောက်သဘောကောင်းတဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်လုပ်နေရတာလဲကွယ်၊ ကောင်လေး သနားပါတယ်၊ သူ့ခမျာ သမီးမျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေရတာ”

“အမေ မသိပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ ဒီလောက် သဘောကောင်းတဲ့၊ မနောကောင်းတဲ့ကောင်လေးကို၊ ကဲ ... ရှာ၊ ငါတို့

တဲက ပြန်စောင့်မယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် တဲကိုရောက်သွားပြီး ရေခဲနွေးကြမ်းသောက်နေကြစဉ် အိမ်ခြံခြံ ကောက်ရိုးပုံကို ပတ်ကြည့်သည်။ တွေ့တာပါပဲ။

“ကဲ ... ဒီမှာ ရှင် ဒီည ဒီမှာပဲနေတော့မလို့လား”

“နေမယ်”

“အအေးပတ်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်၊ တော်ကြာ နှင်းတွေရွဲနေအောင် ကျလာတော့မှာ”

“သေသေ ... ကျ ... ကျ”

ကလေးဆိုးကြီးလို သူပြောနေတော့ အိမ်ခြံခြံ သူ့လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်၊ ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ လာ ... တဲဆီပြန်မယ်”

သူမ ဆွဲထုတ်တော့လည်း သူ ကောက်ရိုးပုံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ဂရုစိုက်နိုင်သည်မို့ နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်ရသည်။

“တဲလေးကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ဘယ်လိုအိပ်ကြမှာလဲ”

“ဒီလိုပဲ အိပ်ရမှာပေါ့၊ တိုးတိုးဝေ့ဝေ့ပေါ့”

“စောင်လည်း မမြင်ဘူး”

“ဒီလိုပဲ တွဲခြံရမှာလေ”

“ဟင် ... ငါ မင်းအဖေခွဲတော့ တွဲမခြံချင်ဘူးနော်၊ နံတယ်”

သူ့လို သူဌေးသား အသန်ကြိုက်သူက တောသားညစ်ညစ်ပေပေကြီးနှင့် တွဲမခြံနိုင်တာ သဘာဝကျပါသည်။

“ဘာလဲ ... ရှင်က ကျွန်မအဖေခွဲ တွဲခြံချင်တာလား”

“မခြံချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်ခြံချင်တာ ကျွန်မပဲ ကျန်တော့တယ်”

“မင်းကိုလည်း ကြောက်ပါတယ်၊ ညကျ ငါ့ကို ထပြီး လည်ပင်းညစ်ချင် ညစ်နေမှာ”

“ဟုတ်တယ် ... ညစ်မှာ”

တဲဆီသို့ပြန်သည့် ကိုက် (၅၀) လောက်မှာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် စကားများရသည့်အဖြစ်ကို သူပျော်သလို။

အလို ... လူ့စိတ်ဆိုတာလည်း အဆန်းသား။ စောစောကတင် ရင်ဘတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ခံစားနေခဲ့ရသမျှ ယခုကျ အိမ်ခြံခြံ သူ့ကိုထွက်ရှာပြီး ကောက်ရိုးပုံထဲမှ လက်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်တာနှင့် သူ့ဝေဒနာတွေအားလုံး ပိန်းကြာဖက်ပေါ် ရေမတင် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

မိန်းမဆိုတာလည်းလေ ပါးစပ်က မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်

အော်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ချစ်ချစ် ချစ်နေမယ့်အမျိုး

သူ ကိုယ့်ဖက်ကိုယ်ယက်တွေးပြီး တပေါ်သို့ လှမ်းတက် လိုက်တော့ ဦးလေးနှင့်အရိုးက ယူငှာစွာ ဆီးကြိုခဲ့သည်။

“ငါတို့ ပြန်ရောက်တော့ အိမ်မှာ ရှင်နှောင်းမိဘဖက်က လွှတ်လိုက်တဲ့ လူနဲ့ တွေ့ရတယ်”

“ဟင် ... ဘာတွေတောင်းလဲ အဖေ၊ သူ့အမေကြီးက ငွေမက်ပါဘိသနဲ့”

“အေးလေ ... သူတို့က ခွန်ဒေါင်းလည်း ပေးရမယ်၊ မျိုးမြင့်ကိုလည်း သူတို့ဘက် ထည့်ရမယ် ... တဲ့၊ နွားလို ကျွဲလို ခိုင်းစားကြဖို့ စီမံကိန်းပေါ့ကွာ”

“ဪ ... ခက်လိုက်တာ အဖေရယ်၊ ဒီမှာ အိမ် ဆောက်နေတဲ့အကြောင်း မပြောလိုက်ဘူးလား၊ သူတို့ကို တစ်အိမ် တစ်အိမ် ထူထောင်ပေးပြီး စီးပွားခွဲပေးမှာလေ”

“ပြောလိုက်ပါတယ်၊ နောက်ထပ် ဘယ်လိုအကြောင်း ပြန်ဦးမယ် မသိပါဘူး လုံမရာ ... ဂျူး”

ဦးဘခြူး စိတ်အိုက်နေလျှင် အံ့ဘုန်း ဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျ ပေးခဲ့သည်။

“ဦးလေးရယ် ... အတတ်နိုင်ဆုံး ပြေလည်အောင် ညှိပေးလိုက်ပါဗျာ၊ တော်ကြာ ... ကိုကြီးမျိုးမြင့် စိတ်ဆင်းရဲ

နေပါဦးမယ်၊ ငွေရေး၊ ကြေးရေးကလည်း ကျွန်တော် ရှိတာပဲ၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဒီမိန်းမကြီးကို လောဘကြီးတာပါကွာ၊ တကယ်ဆို ကိုယ့်သမီးကို အိမ်တစ်ဆောင်၊ မီးတပြောင်ထားနေပြီပဲ၊ ကျေနပ် ရောပေါ့၊ အခုတော့ သူက သားမက်ကို နွားလိုခိုင်းချင်သေးတာ”

“ကဲပါ အဖေရာ ... အဖြေရှာလို့ရပါတယ်၊ အဖေမှာ စိတ်မောလူမောနဲ့ ... ကဲ ... နားပါဦး၊ အချိန်လည်း မနည်း တော့ဘူး”

“အေးပါ လုံမရယ်၊ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ငါ ကျော ညောင်းဆန့်လိုက်ဦးမယ်၊ ကျားဘိုလည်း ရှိတာပဲ၊ သူက လူရိပ် မြင်ရင် ဟောင်ပါတယ်”

ပြောပြီး ဦးဘခြူး တဲခေါင်းရင်းဖက်မှာ လဲလျောင်းလိုက် သည်။ တက လူလေးငါးယောက် တန်းစီအိပ်သာရုံသာ ကျယ် သည်။ ခြေရင်းဖက်မှာ မီးဖိုကလည်း ရှိသေးသည်။

ကျန်လူများ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောကြရင်း ည (၁၀) နာရီ လောက်ကျတော့ အိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။

ရှိသည့်စောင်က နှစ်ထည်။ လူက လေးယောက်။ စောင်တွေကတော့ ထူပါသည်။

ဒေါ်ငယ် ခေါင်းစားနေရတော့သည်။ သူတို့လင်မယား

ခြုံသည့်စောင်က ညစ်ပတ်နေကာ။ သမီးစောင်ခြုံထဲလည်း ဟိုသူငယ်ကို မထည့်နိုင်။ ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း နောက်ဆုံး ထွက်လာသည့်အဖြေက ...

“သမီးစောင်ကို နှင့်အဖေခွဲ မောင်အံ့ဘုန်းကို ပေးလိုက်၊ တို့သားအမိက နှင့်အဖေစောင်ကို ခြုံမယ်”

“ကောင်းတယ် အဖေ”

စောင်က သန့်သွားတော့လည်း ဦးဘခြူးမှာ တောသူတောင်သားပီပီ ညစ်ညစ်ပေပေ၊ နံနံစော်စော်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ အတူအိပ်ချင်မှာလဲ။

“ရ ... ရတယ် အရီး၊ ကျွန်တော် မီးဖိုနားမှာ ဒီတိုင်းပဲ အိပ်ပါမယ်၊ စောင်မခြုံတော့ပါဘူး”

အိမ်ခြူး သူမရဲ့စောင်ကို သူပေးလိုက်သည်။

“ရှင်က တဲခေါင်းရင်းမှာအိပ်၊ အဖေခွဲအမေက ကြားထဲက အိပ်၊ ကျွန်မက မီးဖိုနားမှာအိပ်မယ်၊ လူကြီးတွေစောင်ခြုံထဲ တိုးဝေ့ပြီး အိပ်လိုက်မယ်၊ ရပါတယ်”

တကယ်တော့ စောင်တွေက နှစ်ယောက်တောင် မနည်း။ သို့သော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မီးဖိုနားအိပ်တယ်ဆိုတောင် စောင်တော့ လိုတာပဲ။

“ငါ မခြုံပါဘူး နင်ပဲခြုံပါ”

အံ့ဘုန်းကလည်း စောင်ကို မခြုံရက်ပါ။ စောင်က ဟိုဖက်ရောက်လိုက်၊ ဒီဘက်ရောက်လိုက်။

“ကျွန်မက မီးဖိုနားမှာ၊ ရတယ် ရှင်ပဲခြုံ”

နောက်ဆုံး အံ့ဘုန်းဆီမှာ စောင် အဖတ်တင်သွားသည်။ တကယ်ပဲ။ အရိုးကွဲအောင် အေးတဲ့ည။

အခန်း (၂၄)

နောက်တစ်နေ့မှစပြီး အံ့ဘုန်း အဘအောင်ရဲ့အိမ်မှာ သွားနေခဲ့သည်။ ကျောင်းအိပ်၊ ကျောင်းစားပေါ့။

ကိုယ့်ကိုမုန်းပါတယ်လို့ အတိအလင်း ကြေငြာထားသည့် အိမ်မှာ သူ ကပ်ရက်ပြီး မနေတော့ပါ။ သို့သော် အိမ်မှ ထွက်လာ ပြီးသည့်နောက်တော့ ကြက်မဟုတ်၊ ကျီးမဟုတ်ဘဝမှလွတ် အောင် သူ ကြိုးစားမည်။

သူ၏ယောက်ျားပီသရေးအတွက် သူ အပြင်းအထန် ကြိုးစားတော့သည်။ အဲဒါကလည်း အဘအောင် အိမ်မှာနေမှ ဖြစ်မှာ။ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းပြီး သိုင်းကစား အလုပ်ကြမ်းလုပ်။

ချွေးထွက်များမှ သူ့ဘဝ အသွင်ပြောင်းမည်။ သူ အဘ အောင်အိမ်သို့ ပြောင်းသွားမည်ဆိုတော့ လူကြီးများက တားကြ သည်။ သူတို့သမီးကိုလည်း အပြစ်တင်ကြသည်။

“ဦးလေးနဲ့အရီး... အိမ်ခြုံကြီးကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ ကျွန် တော် ယောက်ျားပီသချင်လို့ အဲဒီမှာ သွားနေမှာပါ။ သိုင်းသင်း၊ အလုပ်ကြမ်းလုပ်နဲ့ တစ်လလောက်ဆို အိုကေသွားမှာ၊ အဲဒီကျ ရင် ကျွန်တော် ပြန်မှာပါ”

“အေးကွယ်... အရီးတို့ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကိုယ့်အိမ်အပေါ် ကောင်းတဲ့လူကို အရီးတို့က ပြန်ပြီး ဧည့်ဝတ် မကျေသလို ဖြစ်နေရတယ်”

“အဲလိုမထင်ပါနဲ့ အရီး၊ ကျွန်တော့်ဆန္ဒအတိုင်း ပြောင်း သွားတာပါ”

သူပြောင်းသွားပေမယ့်ပစ္စည်းများကိုတော့ အိမ်ခြုံကြီးထဲမှာ အပ်ခဲ့သည်။ သူ အိမ်ပြောင်းသွားတော့ အိမ်ခြုံကြီးရင်ထဲ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ အိမ်သားတွေမသိအောင် ဟန်လုပ် နေရသည့်ဘဝ။

လူ့စိတ်ဆိုတာ တစ်မျိုးပါလား။ သူ ကိုယ့်ကို အရမ်း တောင်းပန်၊ တိုးလျှိုးနေတုန်းကတော့ ကိုယ့်စိတ်က တင်းမာနေ လိုက်တာ၊ ယခု သူက ကိုယ့်ကို စိမ်းကားပြတ်တောက်သွားသည့်

အခါကျ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ။

သူပြောင်းသွားတာ နှစ်ပတ်တောင်ရှိပြီ။ တစ်ရွာတည်း နေပေမယ့် ရွာရဲ့ဟိုဖက်ဖျားနှင့် သည်ဖက်ဖျားမို့ မတော်တဆ တွေ့စရာလည်း အကြောင်းမရှိပါ။

သူဟာ ကိုယ့်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့လည်း ရွာထဲမှာ ထဲထဲဝင်ဝင်။ သူနဲ့မဆုံခဲ့တာတောင် ကြာပါပကော။ ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်ကျင်ကျင်။ မဝေးကွာလှသော အတိတ်မှဖြစ်ရပ်တွေကလည်း မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြက်ပြက်ထင် ထင်။

အခြောက်ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသော ကိုအံ့ဘုန်း။ ယခု ဘယ်လောက်ထိ တိုးတက်ပြောင်းလဲပြီမသိ။ သည်နေ့တော့ အစ်ကိုကြီးမျိုးမြင့် မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ထိုးမှာမို့ သူလာ တန်ကောင်းပါရဲ့။ သူမကလည်း မာနနှင့်တင်းခံထား၏။ အစ်ကို ကြီးတို့လင်မယားကတော့ မိုးမမြင်လေမမြင်။ သူတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင် ကို သတိတောင်ရရဲ့လားမသိ။ အိမ်ခြံမြေအမြင်ကပ်နေမိသည်။ ဘုရားပြီး ငြိမ်းဖျက်တဲ့လူတွေ။

မဏ္ဍပ်ထိုးမည့်သူများကို ထမင်းချက်ကျွေးရမှာမို့ ရွာ ထဲမှ မိန်းကလေး သုံးလေးယောက်နှင့်အတူ အိမ်ခြံမြေတို့ညီအစ်မ ထမင်းချက်နေရပါသည်။ အိမ်ခြံမြေမှာ နားကတော့ တစွင့်စွင့်။

သူမ ကြားချင်တာက ကိုအံ့ဘုန်းရဲ့အသံ။ ကြားနေရတာ ကတော့ အပျော်တွေလွန်ပြီး ပြနေသည့် သတို့သားကြီး ကိုမျိုး မြင့်ရဲ့အသံ။ သည်စဉ် ရဲသူတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နှင့် ရောက် လာ၏။

“ကိုကြီးမျိုးမြင့်ရေ ကျွန်တော်လည်း လာကူပြီ။ ဒိုင်အိမ်၊ ဒိုင်စားကို ကူမှာ၊ ရက်လည်တဲ့အထိ လုပ်အားပေးမယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဘကြီး အသုဘကျမှ ရက်လည် အောင်ကူ၊ ငါလာပြီး နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ ဘာရက်လည်တဲ့အထိ လဲ”

“ဟား ဟား ဟား ... ဆောရီး၊ ဆောရီးပါ ကိုကြီး ရယ်၊ ကိုယ့်အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လိုချစ်လို့ ကျီစားတာပါ”

“တော် တော် ... ခွေးသား ... မကူညီချင်နေ၊ မင်း စကားလုံးတွေ ဖောင်းဖြစ်လာပြီနော်၊ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

မျိုးမြင့် ဒေါတွေဖောင်းလာပေမယ့် စိတ်ကိုလျှော့ရ သည်။ ဟိုမျက်နှာရှူးကတော့ သူ့ဆဲချင်ဆဲ၊ ဆိုချင်ဆို အတင်း ပေကပ်ပြီးနေမည်ပုံ။

ကာလံသားလေးငါးယောက်နှင့်အတူ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ကြီး ထိုးနေစဉ် သူတို့အိမ်ထဲသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝင်လာ၏။ ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူမှာ ရေဘင်မျက်မှန်နှင့် ကိုလူချွေး အသား

တွေ ညိုသွား၊ လူက ဒေါင်းတိ၊ မောင်းတိနှင့် ကြမ်းရှုလာပေမယ့် ကိုအံ့ဘုန်းမှန်း သူမ သိပါသည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပြောရင်း အလုပ်လုပ်နေရာမှ တိခနဲပြတ်သွားပြီး အိမ်ခြံရံရဲ့မျက်လုံးတွေ မထွက်ထိုးသည့်နေရာ သို့ရောက်သွား၊ ပါးစပ်ဟသွားခဲ့လျှင် သူငယ်ချင်းများလည်း လိုက်ကြည့်ကြသည်။

“ဩ ... သူကိုး၊ ယောက်ျားပီသလာပြီနော်”

“မိခြူးရယ် ... နင့်လူက ယုံရပါမလားဟယ်၊ ဟိုဖက် ရွာက ဦးဝင်းဆို ငယ်ငယ်တုန်းက မိန်းမတွေ၊ ဘာတွေယူ ကလေးနှစ်ယောက်လောက်ရမှ အပုန်းကြီးမှန်းပေါ်ပြီး ... ခု အခြောက်လုံးလုံးဖြစ်သွားပြီလေ”

“ရဲသူ ယူတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်ဟယ်၊ သူတို့လည်း သူတို့ရွာမှာ သူဌေးပါပဲ၊ ယောက်ျားပီသသ အားကောင်းမောင်း သန်ကြီး”

“အဲဒါဆိုလည်း နင်ပဲ ယူလိုက်တော့၊ ငါ ပညာရေးက လွဲလို့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကောင်မ ... ပိုကီးတွေ ပြောနေတယ်၊ စိတ်မဝင်စား ရင် ဘာဖြစ်လို့ အခြောက်ကလေးကို ကြာပစ်လာသလဲ၊ သူ့ခမျာ အေးအေးဆေးဆေးမခြောက်ရရှာ ဟူ။ ခုမှ အားချင်း ဖင်မနိုင်း၊ ခေါင်း

မနိုင်နဲ့ ယောက်ျားဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုဖိုးလုံးပြောတာ သူက သူတို့ထက် ကြိုးစားတယ်တဲ့၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သိုင်းလေ့ကျင့်ရင် ကျင့်၊ မကျင့်ရင် အလုပ်လုပ်နေတာပဲ ... တဲ့၊ အရမ်းခွဲကောင်း တာ ... တဲ့”

“ခွဲကောင်းမှာပေါ့၊ ယောက်ျားပီသလာရင် ပန်းကုံးစွပ် မယ့်လူက အဆင်သင့်လေ ... အဟိ”

မိန်းကလေးများ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ကျိတ်ပုန်းစကားများ နေကြလျှင် အိမ်ခြံရံ အားလုံးကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်ဆဲ။ မယောင်ရာဆိုလျှား ... ရဲသူ သူတို့အနားသို့ ရောက်လာ၏။

အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် တော ကြိုက်ကာလသားဟန်ကအပြည့်။

“အိမ်ခြံရံတို့ ဒီမနက် ဘာချက်ကြမှာလဲ”

“ကြက်သားနဲ့ဘူးသီးကာလသားချက်”

“ဒါပဲလား ... ဟင်းတစ်မျိုးတည်းနဲ့တော့ မစားနိုင်ဘူး နော်”

ရဲသူ စကားမရှိ စကားရှာပြီး အိမ်ခြံရံကို လာညှာနေ တာ။ သို့သော် သူမ ကိုအံ့ဘုန်းအထင်လွဲမှာလည်း စိုးနေတာ ကြောင့် ရဲသူကို ဘုတောပစ်လိုက်သည်။

“မစားနိုင်လည်း ဒေါ်လှကြီးထမင်းဆိုင်သွားစား၊ ဒီမှာတော့ ဒီဟင်းပဲ”

“လေသံက မာလှချည်လား၊ ဒါပေါ့လေ ... အခြောက်ကိုတောင် ရအောင် သိမ်းသွင်းနိုင်တဲ့လူဆိုတော့”

“ဘာ ... ဘာ ... ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

အိမ်ခြံခြူး ရှူးခနဲဒေါပွပြီး မားခနဲ ထရပ်လိုက်လျှင် လက်ထဲမှာ ထင်းချောင်းက အသင့်။ ကြားမှ လုံးမတွေ့အားလုံးဝိုင်းဆွဲကြပြီး ရဲသူကို အတင်းရှေ့တွန်းပို့သူပိုကြ။ အိမ်ခြံခြူးကို ဖျောင်းချသူက ဖျကြ။

“အိမ်ခြံခြူး ... ကိုယ်က အိမ်ရှင်၊ စိတ်လျှော့စမ်း၊ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်ဆိုတာ ရန်မဖြစ်ရဘူး၊ ရန်ဖြစ်ရင် အဲဒီလင်မယား တစ်သက်လုံး မကြီးပွားဘူး ... တဲ့၊ နင် ... ကိုယ့်အစ်ကိုမျက်နှာကိုထောက်စမ်း”

ဘေးမှ ဝိုင်းပြောသူများကြောင့် သူမ စိတ်လျှော့လိုက်သလို ရဲသူကလည်း ချက်ချင်း အလံဖြူပြသည်ပါပဲ။

“ဆောရီး အိမ်ခြံခြူး၊ ငါ သူ့ကို ဂျေဝင်မိတာပါ၊ ငါ မခံစားနိုင်လို့ ပွင့်ထွက်မိတာ၊ ပေါက်ကွဲမိတာပါ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

ပြောပြီး ရဲသူ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွား၏။ အံ့ဘုန်းက

တော့ မလွှပ်ထိုးသည့်နေရာမှာသာ သူ လှုပ်ထွက်နေပေးနေလေ၏။

အံ့ဘုန်းက မြို့သားလည်းဖြစ်၊ အခြောက်ဘဝလည်းပြောင်းလဲသူလည်းဖြစ်၊ သူတို့ရွာနဲ့ အလှပကေး ... အိမ်ခြံခြူးကို လိုလားပြီး လာသူလည်းဖြစ်လို့ တချို့က မကြည်မလင်း၊ တချို့က လှောင်ချင်ချင်။ သို့သော် ကိုမျိုးမြင့်က အရေးတယူမို့ ဘယ်သူမှမစော်ကားရဲတာ။

“ညီလေးရာ ... ငါ့မိန်းမကို လှလှပပလေး ပြင်ပေးချင်တာ၊ ရွာထဲက အလှပြင်ဆိုင်တော့ မကြိုက်ဘူး၊ သူပြင်ပေးတဲ့ သတို့သမီးတိုင်း နဂို ဘယ်လောက်လှလှ နဂိုင်းထွက်မလာတဲ့ အပြင် ပြာကော့ပြီး သွေးစုပ်ဖတ်ကောင်ရှုပ်ထွက်ကုန်တာချည်းပဲ။ မြို့ငှားတော့လည်း ဈေးကကြီး၊ တို့ရွာကို ဝေးလို့ဆိုပြီး မလိုက်တဲ့ သူက မလိုက်”

“ဪ ... ဒီအတွက်ဆို မပူပါနဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ပြင်ပေးမယ်၊ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ ကျွန်တော် ရေးပေးလိုက်မယ်၊ သွားဝယ်၊ သတို့သမီးဝတ်စုံရော ရပြီလား၊ ဝယ်တာလား၊ ချုပ်တာလား”

“ချုပ်တာ၊ ဝတ်စုံတော့ ရပြီကွာ၊ မိတ်ကပ်လိမ်းဖို့ပဲ”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ ကျွန်တော် လိမ်းပေးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီနေတုန်း မရှင်
နှောင်းရဲ့မမ မခင်သောင်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်မှာ ...

“ဘာမှမပူခဲ့တော့ ကိုမျိုးမြင့်ရေ ... ဟိုဖက်ရွာမှာ
ရောက်နေတဲ့အခြောက်နှစ်ယောက်က ဆံပင်ကောက်တာရော၊
ဖြောင့်တာရော၊ မျက်နှာလိမ်းတာ၊ ခြယ်တာရော အကုန်ကျွမ်း
တယ်တဲ့ တော်ရေ၊ အဲဒီလူတွေကို ငှားလာခဲ့ပြီ၊ သူတို့က နယ်
လှည့်ပြီး အလှပြင်ပေးတဲ့လူတွေ”

“ဟင် ... ရိုးရိုးသားသားတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟာ”

“အို ကိုမျိုးမြင့်ရယ် ... မရိုးသားတော့ရော ဘာလုပ်လို့
ရတာမှတ်လို့၊ တော့သတို့သမီးကို အလှပြင်ပေးရုံအပြင် ခိုးသွား
လို့ရတာမှမဟုတ်တာ၊ အစိုးရိမ်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့”

“အေးလေ နင်တို့အဆင်ပြေလည်း ပြီးတာပေါ့၊ ငါ့ညီ
လေးကလည်း နင်တို့လိုအပ်မှ ကူညီမှာပါ၊ ဟုတ်တယ်နော်
ညီလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာမှအားမနာပါနဲ့ အစ်ကိုရဲ့၊ ကျွန်
တော်က အဲဒီအလုပ်တွေကို မေ့ထားလိုက်ပါပြီ”

“အေး အေး ... ကဲ မိခြူးတို့အဖွဲ့ ထမင်းဝိုင်းပြင်တော့
ဟေ့၊ နှစ်ဝိုင်းလောက်တော့ ပြင်ရမယ်၊ ကဲ ... အလုပ်တွေ
စားပြီးမှ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့၊ အဖေနဲ့အမေရော ဘယ်သွားလဲ”

“ဟိုဖက်ဝိုင်းက အလှူမှာ တော်ကြာရင် ငြိတ်သွား
မသွားမဖြစ်လို့ ခဏသွားကြရတာ”

“ဒါဆို စားပြီးမှ ပြန်လာကြမှာပေါ့၊ ကဲ ကဲ ... ထာ
ကြဟေ့”

တောထမင်း၊ တောဟင်း ပူပူလေးတွေက မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့
နှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း၊ မိန်းကလေးတွေ လေးငါးယောက်
မို့ ထမင်းဝိုင်းပြင်တာကလည်း မြန်မှမြန်၊ ချက်ချင်းပင် မဏ္ဍပ်
ထိုးသည့်ကာလသားအဖွဲ့ကလည်း အားပါးတရပင် ဝင်ပြီးစား
လိုက်တော့ ဝေသာလီပြည်ဘီလူးစားသလိုပါပဲ။

“မိခြူး ... နင့်ကြက်သားဘူးသီးကလည်း ခေါင်းနဲ့ခြေ
ထောက်ချည်းပဲ”

“ခေါင်းစားရင် မင်းဖြစ်တယ်လေ ... စား ... စား”

“ငါက အသည်းမှ စားချင်တာဟာ”

ဖိုးသံချောင်းစကားကြောင့် ကောင်မလေးတွေအားလုံး
လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်ကြပြီး ...

“ဒီရုပ်ကြီးနဲ့များ အသည်းစားချင်နေရသေး၊ ခြေ
ထောက်ပဲ ကိုက်ရတာ ကံကောင်း”

တောသဘာဝ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နောက်ကြာ
ပြောင်ကြသည့်အထဲမှာ အံ့မဝင်၊ ခွင်မကျ၊ အသံတိတ်နေသူက

တော့ အံ့ဘုန်းပါ။ သူက သူများလိုလည်း ပလုတ်ပလောင်း မစားတတ်၊ လက်ငါးချောင်းလုံး ပေပွပြီး ထမင်းတစ်လုပ်၊ တစ်လုပ် ထန်းသီးလုံးလောက်လည်း မစားတတ်ပါ။

ရောမရောက်ပေမယ့် ရောမလိုမကျင့်တတ်လို့ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်နေရှာသည့် အံ့ဘုန်းကို အိမ်ခြံစည်း သနားမိသည်။ သည်တော့ ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် ...

“ကိုအံ့ဘုန်းရေ ... အမေတို့ကို အလှူအိမ်မှာ သွားကြ ပေးပါလား။ ထမင်း ပြီးမှဆက်စား။ အမေ ဖုန်းလှမ်းဆက်လို့”

“ဪ ... အေး အေး”

အံ့ဘုန်း ထွက်ပေါက်ရသွားပြီး ကားနှင့်မောင်းထွက်သွားတော့ ကျန်ကာလသားများ ဂျေဝင်ကြသည်။

“မိခြူးက ဘာသဘောလဲ၊ လူတန်းစားခွဲခြားတာလား”

“ဒါပေါ့လေ ... သူက ကားနဲ့ခွန်ဒေါင်းနဲ့လူဆိုတော့”

“ဒီမှာ ရှင်တို့ ဘာမှအထအနကောက်နေစရာမလိုဘူး။ အမေ လှမ်းဖုန်းဆက်လို့ ကြိုခိုင်းတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှင်တို့ အကျိုးစီးပွားကို ဘာထိခိုက်လို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့လို တစ်ရာပိုး ခြောက်ကောင်တွေ နဲ့ ထမင်းအတူ မစားစေချင်လို့လားလို့”

“ရဲသူ ... နင် စကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား။ လူလူ

ချင်း ဘာမှအတန်းအစားခွဲနေစရာမလိုဘူး”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ငါ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ စကားတွေ မများကြပါနဲ့၊ ရန်လည်း မဖြစ်ကြပါနဲ့၊ ပျော်ပျော် ပါးပါး စားကြသောက်ကြပါ”

ကိုမျိုးမြင့် တောင်းပန်လိုက်မှ အားလုံး ရဲသူကို ဝိုင်း ဖျောင်းဖျပြီး ထမင်းကို ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်စားဖြစ်ကြသည်။

အံ့ဘုန်း အလှူအိမ်ထဲ ကားဝင်သွားတော့ အားလုံးဝိုင်း ကြည့်နေကြသည်။ သူ့အသွင်က ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူများထက် ပိုပြီးထင်းနေတာအမှန်။ အသားကလည်း ညိုသွားသည်ဆိုဦးတော့ မမည်းသေး။ ရုပ်ကလည်း ချော။ ဒီနေ့ သူဝတ်ထားတာ ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်နှင့် စပိုရှပ် အဖြာနမို့ သူ့အသားဖြူဖြူဝင်းဝင်းနှင့် ခန့်၊ သန့်နေသည်။

“ဦးဘခြူးနဲ့ဒေါ်စံပယ်ကို လာကြိုတာပါခင်ဗျာ”

ဇေယျန်မွန်နှင့်တစ်ဆင့်စံပြောလိုက်တော့ ကာယကံရှင် ကို ခေါ်ပေးကြသည်။ တောရွာထုံးစံအတိုင်း ဒီလူချေးလေးဟာ ဘယ်သူလဲလို့ လက်တို့မေးနေ၊ ပြောနေကြဆဲ ...

အလှူအမကို ပြင်ဆင်ပေးသည့် အခြောက်နှစ်ယောက် အံ့ဘုန်းကိုမြင်သည်နှင့် အားရဝမ်းသာ ပြေးဖက်ကြသည်မှာ လူထုပရိသတ်ရှေ့မှာပါ။

“အမယ်လေး... စိုးစိုးရယ် ရက်စက်လိုက်တာ၊ တို့မှာ မာမိတင့်နဲ့ တွဲမိတာနဲ့ စက်ကွင်းမလွတ်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မှာကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်မနေရဲတော့ဘဲ နယ်တွေမှာ လုပ်စားနေရတယ်။ သူကတော့ ဒီမှာလာပြီး ကောင်းစားနေတယ်”

အခြောက်နှစ်ယောက် ဆွဲလား၊ လွဲလားလုပ်သည့်အပြင် လက်သီးနှင့်ထူသူက ထု၊ ခါးဖက်သူက ဖက်၊ မြင်လို့ကိုမကောင်း တော့ပေ။

“စိုးစိုးနော်... ဒါပဲနော်... ယူ အခု ဒီရွာမှာ အခြောက် ကျနေတယ်မဟုတ်လား၊ တို့လည်း စိုးနဲ့အတူ လိုက်မယ်၊ စာရေး သောက်ရေးကတော့ မပူပါနဲ့၊ တို့အစွမ်းအစကို ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား၊ ပွဲတွေကို ဆက်နေတာပဲ”

အခြောက်တွေပီပီ နှုတ်ခမ်းတလန်၊ ပန်းတလန်နှင့် ဝမ်းသာအားရပြောနေကြပုံမှာ အံ့ဘုန်းကို တမင်အရှက်ခွဲနေ သည်နယ်။ အိမ်ခြံရံမဲ့မိဘနှစ်ပါးမှာလည်း အံ့အားကြီးသင့်လို့

အံ့ဘုန်းရောက်လာကာစ အခြောက်ပုံလေးပေမယ့် ခုလို အခြောက်အစစ်ကြီးတွေနှင့် လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း မြင်လိုက်ရ

သည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထိတ်လန့်စိုးရွံ့သွားမိကြသည်။

အံ့ဘုန်းမှာလည်း အားနာတတ်သူပီပီ သူ့ရဲ့မိတ် ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းများကို ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောရက်၊ မလှုပ်ရက် ပါ။ အိမ်ကိုလည်း မခေါ်ချင်။ သူဖြစ်နေရပ်ကြောင့် အစကတည်း က အထင်မကြီးကြသည့် ရွာသားများမှာ ပို... ပိုပြီး အထင် သေးရချေပြီထင်။

“နေကြပါဦး... အလှူနဲ့မွန်မွန်ရယ်၊ ကျုပ်လည်း ဧည့် သည်ပဲလေ၊ ဧည့်သည်က ဧည့်သည် ထပ်မံစိတ်ခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ၊ အခု ခင်ဗျားတို့နေရတာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“အမယ်လေးဟယ်... မပြေပါဘူး၊ တို့တည်းတဲ့အိမ် က တကယ့်ပဝေးကြီး၊ အစိုရော၊ အခြောက်ရော ဘယ်သူ့ကိုမှ အလွတ်မပေးမယ့်ရပ်ကြီး၊ တို့တွေနေရတာ စိတ်မဖြောင့်ပါဘူး၊ ညဘက်ကောင်းကောင်းတောင် မအိပ်ရဲဘူး”

အသံကျယ်ကျယ်၊ ဟောင်ဖွာ၊ ဟောင်ဖွာနှင့် ပြောနေ သည့် အခြောက်နှစ်ယောက်မှာ ဖင်ခါခါ၊ ရင်ခါခါနှင့်၊ အံ့ဘုန်း လက်ကိုလည်း မလွှတ်ကြတော့ပါ။ အံ့ဘုန်း ဘယ်လိုရုန်းထွက် ရမှန်းမသိ၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေရပြီး လူအများ၏ဝိုင်းကြည့် ခြင်း ခံနေရသည်မှာလည်း မျောက်ပွဲပမာ။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... တို့တွေ ဘော်ဒါအချင်း

ချင်း ပစ်မထားပါနဲ့ စိုးစိုးရယ်၊ တို့တွေ ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ၊
ခေါ်ပါနော် ... ခေါ်ပါ”

“မဖြစ်လို့ပါဘူး ... မဖြစ်လို့ပါ”

သည်လို အခက်အခဲဖြစ်နေတုန်း ရွာကျဉ်းကျဉ်းလေးမို့
အိမ်ခြံရံက သတင်းရောက်သွားလေရာ အိမ်ခြံရံကိုယ့်အိမ်ကိုယ်
နိုင်အောင်က၊ဖို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဆွဲစီးကာ ရောက်လာခဲ့သည်။
အရှက်ကွဲနေပြီဖြစ်သည့် အံ့ဘုန်းကို သူမ ကယ်တင်ရပါမည်။

“အစ်ကို လာလေ သွားကြစို့၊ ဟိုအခြောက်တွေ ဘာလဲ
မာမိတင်ခိုင်းလို့ လုပ်နေတာလား၊ ကိုယ့်ဘာသာ အဆင်ပြေနေရဲ့
သားနဲ့ အစ်ကိုကို တရားခံလာရှာနေရသေးတယ်”

အံ့ဘုန်းကို ဆွဲခေါ်လာမဲ့ပြီး မာမာထန်ထန် ရန်တွေ့
လိုက်မှ အခြောက်နှစ်ယောက် တက်ခေါက်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြသည်။
ဒီရန်မီးဟာ မအေးကြောင်း အံ့ဘုန်း သိသည်။ ဒီအခြောက်တွေ
ဟာ သူ့ကို အပြီးထားပြီး လိုက်နှောင့်ယှက်နေကြတာ။ လူကြီးနှစ်
ယောက်ကတော့ အံ့ဘုန်းကို ကြည်ဖြူရအခက်၊ မကြည်ဖြူရ
အခက်။ ပစ်ရမှာလည်း အဆီနဲ့ဝင်းဝင်း၊ စားရမှာလည်း သဲနှင့်
ရှုပ်ရှုပ်ဆိုသလို။ အားလုံးပင် အသံတိတ်နေကြပြီ။ အိမ်ရောက်
တော့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အံ့ဘုန်း အဘအောင်အိမ်သို့
ပြန်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၂၅)

အံ့ဘုန်း ရန်ကုန်ရှိ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများထံ
အခြေအနေ စုံစမ်းရသည်။

“မာမိတင် အဖမ်းခံရတယ်၊ မင်းကိစ္စတင်မဟုတ်ဘူး။
သူ ရှုပ်ထားတဲ့ကိစ္စတွေက အများသာ။ အဲဒါ မကျေနပ်ကြတဲ့
အဖွဲ့သားတွေက မင်းကို မြေလှန်ရှာမယ်၊ ဒုက္ခပေးမယ်လို့ ကြုံး
ဝါးနေကြတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ငါ ဘယ်မှာရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့
သဲလွန်စရသွားပြီလား”

“ရတယ်ထင်တယ်၊ သတိထားပြီးနေပေါ့ကွာ၊ ရန်ကုန်
ပြန်မလာသေးဘူးလား၊ ဒီမှာဆို သူတို့ အန္တရာယ်ပေးနိုင်ဘူး
ပေါ့”

“အကြံပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ပြန်လာတော့မှာပါ။
ဖေဖေတို့ မေမေတို့ရော နေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မိဘတွေကို
မဆက်သွယ်တာလဲ”

“ဪ... သူတို့သိရင် လိုက်လာပြီး ခေါ်မှာစိုးလို့ပါ။
ငါ အချိန်တစ်ခုထိတော့ နေကြည့်ချင်သေးတယ်”

အခြေအနေကို သူ သိရပေပြီ။ မာမိတင့်ရဲ့လူတွေ သူ
ကို ဒုက္ခပေးချင်တာ သေချာပြီ။ အလှူနဲ့မွန်မွန်ဟာ မာမိတင့်ရဲ့
တပည့်တွေ။ မာမိတင့်ရဲ့ပဉ္စမတပ်သားတွေ။

သူ့ကို အသက်အန္တရာယ်မပေးနိုင်တောင်မှ သိက္ခာကျ
အောင် လုပ်မည့်သူတွေ။ သူတို့ပါးစပ်တွေဟာ စည်းရိုတာ
မဟုတ်။ မဟုတ်တာ အဟုတ်လုပ်ပြီး ပြောလျှင် ဒီနယ်မှာ
သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမှာမလွဲ။

အထူးသဖြင့် အိမ်ခြံနဲ့သူ့မိသားစု အထင်လွဲမှာ သူ
အစိုးရိမ်ဆုံးပါ။ မနက်ကပဲ ကြည့်လေ။ အလှူအိမ်မှာ သူ တော်
တော် သိက္ခာကျခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ဒီအသက်အရွယ်ထိ အခြောက်လုပ်လာခဲ့မိသည့် အရိပ်
မည်းကြီးကို မနည်းချေချွတ်နေရသည့်ကြားထဲ သင်းတို့နှစ်
ယောက် လာပြီး နောက်သဖြင့် သူကြိုးစားထားခဲ့သမျှ အရာ

မထင်။ ရေစုန်မျှောရတော့မည်လား။ အရေးကြီးဆုံးတော့
သူ့ဖက်မှာ သူ့ကို နားလည်ပေး မည့်သူ့ကို ကာကွယ်ပေးမည့်သူ
တစ်ယောက်လိုတာပါ။ အိမ်ခြံနဲ့ဟာ သူ့ကို နားလည်မှုရှိပါ
မလား။

အံ့ဘုန်း အဘအောင်ကို အကျိုးအကြောင်းတွေ အကုန်
ရှင်းပြရသည်။ အဘအောင်နှင့် သူ့တပည့်ငါးယောက်လုံး သူ့
ဇာတ်လမ်းကို အသေအချာ နားထောင်ပေးကြပါသည်။

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ အဘရာ၊ ကျွန်တော်
ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ၊ အကြံပေးစမ်းပါဦး”

အဘအောင် သက်ပြင်းကို လေးလေးပင်ပင် အရင်ချဇာ်။
ပြီးမှ ...

“မင်းဆန္ဒကရော ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ရန်ကုန်ပြန်မှာ
လား”

“ကျွန်တော့်ဆန္ဒက ဒီမှာ၊ အဘအောင်ဆီမှာ တစ်လ
ပြည့်အောင် သိုင်းသင်ရင်း ခြံကူလုပ်ရင်း ယောက်ျားရင့်မကြီး
တစ်ယောက်၊ ရာနှုန်းပြည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားချင်
တာပါ။ အခုမှ နှစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်က
ယောက်ျားစိတ် ဖြစ်သွားပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က ယောက်ျားကြီး
မဖြစ်သေးဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မင်းဆန္ဒအတိုင်း နေလိုက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းအန္တရာယ်မရှိအောင် အဘတို့ စောင့်ရှောက်ပါမယ်၊ ဘာမှမပူပါနဲ့”

“ကျွန်တော် ပူတာက ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းသွားမှာကိုပါ။ သူတို့ပယောဂကြောင့် ရွာက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေး။ အမြင်သေးပြီး အဲဒီဂယက်ဟာ အိမ်ခြံကို သွားပြီး ရိုက်ခတ်မှာ စိုးတာပါ။ ကျွန်တော် အိမ်ခြံတို့အိမ် ပြန်နေရရင် ကောင်းမလား အဘရယ်၊ ကျွန်တော် သူ့အထင်လွဲမှာ မခံစားနိုင်ဘူး။ သူမုန်းမှာ ကြောက်တယ်”

အံ့ဘုန်း ဖြစ်နေရသည့် ခံစားချက်တို့ကို အဘအောင်နားလည်သွားပေပြီ။ သူ ကြောက်နေတာ အိမ်ခြံ မုန်းမှာကို။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း မင်း မိခြံမျက်စိရှေ့မှာနေမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ... တွေ့ကြုံလာရမယ့်အဖြစ်သနစ်တွေကို မင်းရှင်းပြလို့ရမယ်၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ လွယ်ကူမယ်”

“အဘအောင်ဆီမှာ တစ်နေ့လုံးနေပြီး မိခြံဆီ ညဖက်နေမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်”

“အေး ... ဒါမှ သူ့ အထင်လွဲလည်း ဖြေရှင်းလို့ရမှာ”

“ကျွန်တော် ဆင်းတုန်းက ဆင်းခဲ့ပြီးမှ ပြန်တက်လို့ လွယ်ပါ့မလား”

“လွယ်ပါတယ် ကောင်လေးရယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာတူရင်း ရောနေလိုက်ပေါ့”

အဘအောင် အကြံပေးသည့်အတိုင်း လိုက်နာဖို့ အံ့ဘုန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီမို့ လူက ပေါ့ပါးသွားသည်။

“ဒါဆို အဘ ... ခုညပဲ သွားအိပ်လိုက်တော့မယ်နော်၊ မကောင်းဘူးလား”

“ဟကောင်ရ ... မင်းဟာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“အဟဲ ... တော်ကြာ အိမ်ခြံ အထင်လွဲနေမှာစိုးလို့”

အထုပ်အဝါးပြင်ကာ ညမိုးချုပ်သည်နှင့် ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ခြံထဲသို့ဝင်လာသည့်ကားကို လှမ်းကြည့်ပြီး အိမ်ခြံ အိမ်ပေါ်မှဆင်းကြိုဖို့ ပြင်ရသည်။ သူမှ မတ်တတ်ရပ်မပေးလျှင် အံ့ဘုန်း ဒီရွာမှ လွင့်ထွက်သွားတော့မည်။ သူမနှင့်ကိုမျိုးမြင့်တို့ မောင်နှမသာ ကိုအံ့ဘုန်းရဲ့သွေးသောက်ရဲဘော်တွေ။

“လာ ကိုအံ့ဘုန်း ... ညစာစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး ... ဒီမှာစားမလို့”

အံ့ဘုန်း၏အိတ်ကိုဆွဲယူပြီး အိမ်ခြံမြေ နေရာချပေးရသည်။ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်တော့မည့်အိမ်မှ အိမ်မှာတော့ လူအများ သား။ မဏ္ဍပ်ထဲမှာလည်း ပြည့်လို့။

သူ့အိတ်ဟာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေပါမှာမို့ အိမ်ခြံမြေ ကိုယ့် အခန်းထဲမှာ ထားပေးလိုက်သည်။ ဧည့်သည်တွေကတော့ ဘေး အိမ်တွေမှာလည်း ဖြန့်တည်းကြသည်။

မီးဖိုထဲလိုက်ပြီး အံ့ဘုန်း ထမင်းစားရသည်။ အိမ်ခြံမြေ သူ့ကို ဂရုစိုက်တော့ ဝမ်းသာမိသည်။ မီးဖိုထဲမှာတော့ လူသိပ် မရှိ။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အရီးပဲ ရှိသည်။

“အိမ်ခြံမြေ... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ ဟိုအခြောက်နှစ် ယောက်က ငါ့ကိုလိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးမယ့်သူတွေ၊ ရန်ကုန်ကို လှမ်းပြီး စုံစမ်းပြီး၊ မာမိတင် အဖမ်းခံရတယ်၊ အမှုတွေ ရင်ဆိုင် နေရတယ်၊ အဲဒါ သူ့လူတွေက ကိုယ့်ကို မကျေနပ်လို့ ပြဿနာ ရှာဖို့ လိုက်ရှာနေကြတာတဲ့”

“ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါဆို... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရန်ကုန်ပြန်မလား”

“မပြန်ဘူး၊ အဘအောင်ဆီမှာ တစ်လလောက် သိုင်း သင်ဦးမယ်၊ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်မှ ကိုယ်ပြန်မယ်၊ ဒီနှစ်ယောက်ကို မကြောက်ပါဘူး၊ အဲ နေ့လယ်က

လိုမျိုး ကိုယ့်ကို အရှက်ခွဲမှာပဲ စိုးရိမ်တယ်၊ လူတွေက ကိုယ့်ကို အခြောက်လို့ မြင်နေကြရတဲ့အထဲ သူတို့နဲ့ တစ်ပြေးညီ ထင်ပြီး ကိုယ့်ကို အထင်သေးကြမှာ၊ အဲဒါထက် ပိုဆိုးတာက အိမ်ခြံမြေ ကိုယ့်ကို အထင်လွဲမှာ၊ မုန်းမှာ သေမလောက် ကြောက်တယ်”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကိုအံ့ဘုန်းကို မမုန်းတော့ ပါဘူး”

“ကိုယ်... အိမ်ခြံမြေထက် အသက်လေးငါးနှစ်လောက် ကြီးတာပဲ၊ အစ်ကိုလို့ ခေါ်ပါလားကွာ”

သူ့ပုံစံနှင့် သူ့ဟန်ပန်က ယောက်ျားပီသလာပါပြီ။ ဝတ်တာ၊ စားတာက အစ၊ ပုဆိုးနှင့်စပိုရှပ်၊ အပြာနွယ်လေးတွေ။

“အမယ်... ခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ မမလို့ပဲခေါ်မယ်”

အိမ်ခြံမြေနောက်လျှင် အံ့ဘုန်း သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး

“ခေါ်ရဲရင် ခေါ်လေ၊ အကြောင်းသိသွားမှာပေါ့၊ ဒါထက် အိမ်ခြံမြေ ကိုင်းထဲကို ပဲစောင့်မသွားရတော့ဘူးလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုယ်လည်း လိုက်စောင့်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဟင်... ကိုလူလည်”

နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးစွာ ရယ်မောမိကြစဉ် အိမ် အောက်မဏ္ဍပ်ထဲမှ အခြောက်သံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့

နှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“အဲ ... ရှင်နှောင်းအစ်မ အခြောက်တွေကို ဘုမသီ၊ ဘမသီနဲ့ ခေါ်လာပြီထင်တယ်၊ ဒုက္ခပဲ”

မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ခုညကတည်းက အခြောက်တွေကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ဒါမှ မနက်အစောကြီးထပြီး သတို့သမီးနှင့်အစ်မများကို ပြင်ဆင်ထုံးဖွဲ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုမျိုးမြင့်တို့အိမ်မှာ ဘိသိက်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် အခြောက်တွေ ဒီဖက်အိမ်မှာ အိပ်ကြမည်ထင်သည်။ နှစ်ယောက် သား ထမင်းပွဲမှ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်ကြပြီး အရေးပေါ်တိုင်မင် ရသည်။

“အစ်ကို ... အဘအောင်အိမ်ပဲ ပြန်အိပ်ပါလားဟင်”

“အိမ်ခြံရံကို စိတ်မချဘူး၊ ကာလသားတွေ တရုန်းရုန်း ထဲမှာ ရဲသူကလည်း ကျားပိန်တွယ်၊ တွယ်နေတယ်”

“အံ့မယ် ... အစ်ကိုနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ အစ်ကို အခုလို ယောက်ျားရင့်မ ကြီးဖြစ်ချင်တာ ဘယ်သူကြောင့်လဲ သိလား”

“မသိချင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့လို ရေပေါ်ဆီ၊ လူ့အထက် လွှာတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူး”

“အိမ်ခြံရံ ... အယူလွဲနေပြီ၊ အစ်ကိုမှာ ဖြူစင်တဲ့

နှလုံးသားရှိတယ်၊ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားလည်း ရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... တည်ကြည်လေးနက်တဲ့ သစ္စာတရား တော့ မရှိလောက်သေးဘူး၊ လူတိုင်းက အခြောက်ဆိုရင် အထင် သေးကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံ၊ သူတို့ရဲ့နှလုံး သားကလည်း အများနဲ့မတူ တမူထူးခြားနေကြတာကိုး”

“တော် ... တော် ... ဒါတော့ အိမ်ခြံရံ အစ်ကိုကို ကောင်းကောင်းစော်ကားလိုက်တာပဲ”

အံ့ဘုန်း ဒေါသတွေ ထွက်နေတော့ အိမ်ခြံရံ တောင်းပန် ပြုံးလေးနှင့်။

“စောပါသေးတယ် အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို ယောက်ျား ဘဝကိုပြောင်းတာ တစ်လသားတောင် မရှိသေးပါဘူး၊ လေးနက် တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတွေကို တစ်ဆင့်မှတက်ချင်ပါနဲ့ဦး၊ ကဲ ... ကဲ ... အိမ်ရှေ့ကို သွားကြရအောင်၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာပေါ့၊ ရှောင်နေလို့မှ မပြီးတာ၊ အစ်ကိုဘေးနားမှာ အိမ်ခြံရံရှိနေမှာပါ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်”

“မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုစိုးရိမ်တာ အိမ်ခြံရံ နားလည်မှု လွဲသွားမှာကိုပါ”

နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့တော့ ညှို့ဖုန်းမှာ ရောက်နှင့်နေသည့် အခြောက်နှစ်ယောက်နားမှာ ကာလသား၊

ကာလသမီးတွေ ဝိုင်းလို့။ ညကြီးမင်းကြီးပင် ဆံပင်ညှပ်ခိုင်းကြ၊ ဆေးနှင့်ဖြောင့် ခိုင်း၊ ကောက်ခိုင်း၊ ဆေးဆိုးခိုင်းနေကြတာ။ ပိုက်ဆံတော့ ပေးရမှာပေါ့လေ။

“မာမိ ... ကျွန်တော့်ကို ရွှေညှိရောင်ဆိုးပေးပါ”

“မာမိ ... သမီးကို မဟော်ဂနီရောင်ဆိုးပေးနော်”

အခြောက်နှစ်ယောက်မှာ အံ့ဘုန်းကို မကောင်းကြစည်ဖို့ ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်တွေကို ဘေးချိတ်ပြီး စီးပွားရေးသောင်းကျန်းနေရာမှ အံ့ဘုန်းကို ဖြင်လျှင် အမှုတွဲထဲ ဆွဲထည့်လေတော့သည်။

“စိုးစိုးရေ ... တို့တွေမနိုင်လို့ လာကူပါဦးကွယ်၊ သူက တို့ထက်တောင် ပိုကျွမ်းသေးတယ်၊ တို့တွေနဲ့ တွဲဖော်တွဲဖက်၊ တေဖော်တေဖက်တွေပေါ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ထင်တော့ထင်သား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ သူက ခုမှ ကူခြေဆယ်နေတာ၊ ဘာတွေ ဆင်ကြံကြံမလို့မသိဘူး၊ မွန်မွန်တို့ကတော့ သန့်သန့်လေးရယ်၊ ဘယ်တော့မှ နှစ်ဖက်ချွန်မလုပ်ဘူး၊ အယောင်မဆောင်ဘူး”

“ဘီလူးလူယောင်ဆောင် (၇) ရက်ပေါ့၊ လုပ်မနေပါနဲ့ စိုးစိုးရယ်၊ တို့ ဘဝတူချင်းပဲ ကြင်နာလိုက်စမ်းပါ၊ လူတွေက

တို့လိုအခြောက်တွေဆိုရင် သူတို့အလိုရှိတုန်းပဲ ဖူးဖူးမှတ်ကြတာ၊ ပြီးတာနဲ့ လှည့်ကြည့်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ အပင်ပန်းတွေ ခံမနေပါနဲ့ ယောင်းမရယ်၊ လာ ... ပျော်ပျော်နေလိုက်စမ်းပါ”

လက်မှလည်း အလုပ်တွေ တရစပ်လုပ်ရင်း ပါးစပ်မှ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ပြောသွားကြသည့် အခြောက်နှစ်ယောက်၏စကားထဲမှ အံ့ဘုန်း သိက္ခာတွေ ရစရာမရှိတော့ပေ။

တောရွာလေ့အရ မိတ်ကပ်နှင့်ဆံပင်ပညာမှာ ကျွမ်းကျင်သော အလှနှင့်မွန်မွန်ကို ကာလသား၊ ကာလသမီးတွေက ယုံကြည်ပြီးသား။ အံ့ဘုန်းပုံစံကလည်း နဂိုကပင် ချောချောနွဲ့နွဲ့လေး။ ယခု ကြမ်းတမ်းလာပြီဆိုပေမယ့် စင်းလုံးချောမဟုတ်သေး။ ပြောင်းလဲတုန်းကာလ။ အသွင်ကူးပြောင်းနေတုန်းပေါ့။ ပိုးတုံးလုံးသာသာ။

အံ့ဘုန်း ... ဘာပြောရမှန်းမသိသလို အိမ်ခြံလည်း ဘယ်လိုကာကွယ်ပေးရမှန်းမသိ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆင်းသွားရအောင်လည်း အခြောက်နှစ်ယောက် မဟုတ်က၊ ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောနေမှာဆိုသည်။

လူရှေ့တောင် ဒီလောက်ပြောနေတာ လူကွယ်ရာဆို ဘယ်လောက်တောင် မကြားဝံ့၊ မနာသာတွေ ပြောနေမည်မသိ။

အခြောက်နှစ်ယောက်က အတင်းခေါ်ပေမယ့် အံ့ဘုန်း ငြင်းလိုက်ပါသည်။

“ငါ ဒါတွေ မလုပ်တော့ဘူး။ ယောက်ျားအလုပ်တွေပဲ လုပ်တော့မှာ”

“ဟား ဟား ဟား ... စိုးစိုးရယ် ... လူကြားကောင်းအောင် အသံလွှင့်မနေစမ်းပါနဲ့။ နင်နဲ့ငါ လင်မယားဖြစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခြောက်ချင်းချစ်တဲ့ အချစ်၊ ယောက်ျားချင်းချစ်တဲ့ လိင်တူအချစ်က ပိုပြီး ခိုင်မြဲပါတယ်ဟယ်၊ စိုးစိုးရယ် ... မွန်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါနော်၊ မွန်ကို မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့နော်”

“ဟင်”

“ဟာ”

အခြောက်နှစ်ယောက်မှာ တကယ့်မိန်းကလေးပုံစံတွေပါ။ မသိလျှင် တကယ့်မိန်းကလေးလို ထင်စရာ။ မွန်မွန်က ဖျက်ရည်တွေ ဘာတွေကျပြပြီး သရုပ်ဆောင်နေလျှင် အံ့ဘုန်း မခံနိုင်တော့ပါ။

“မွန်မွန် ... နင် တရားလွန်လာပြီ၊ မာမိတင့်အဖမ်းခံရတာနဲ့ ငါ့ကို ပြဿနာလာရှာနေတာ ငါသိတယ်၊ နင် မဟုတ်တာတွေ ဆက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် ငါ့လက်သီးက လူမရွေးဘူးနော်”

အံ့ဘုန်း ဒေါသတွေထွက်နေလျှင် မွန်မွန်က ...

“ခုတော့ ဒီလိုပဲ ပြောပြီပေါ့၊ အစာဝသွားပြီကိုး၊ ရက်စက်လိုက်တာ စိုးစိုးရယ်၊ မွန်မွန်ကုသိုလ်ကံကိုက ဆိုးပါတယ်”

ကြာရင် စိတ်မထိန်းနိုင်တွေဖြစ်ပြီး အခြေအနေတွေ အဆိုးဖက်သို့ ဦးတည်တော့မှာမို့ အံ့ဘုန်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟု သွေးပူအောင် တွေးရသည်။

အနားမှာရှိသည့် လူကြီးသူမများမှာလည်း အခြောက်တွေရဲ့စကားကို ယုံရတော့မလို။

ဦးဘခြူးလည်း အနားမှာရှိနေသည်မို့ အံ့ဘုန်းကို ဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ အခြောက်ကလေး သနားပါတယ်၊ ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့”

“ဟာ ... ဦးလေး ... သူတို့ပြောတာတွေ မယုံနဲ့၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ အခြောက်ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် အခု တင်းပြည့်၊ ကျပ်ပြည့် ယောက်ျား ဖြစ်ပါပြီ၊ ဒီအခြောက်တွေနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်”

ပြောပြီး အံ့ဘုန်း အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားလျှင် အိမ်ခြူးစိတ်ပူစွာနှင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားမိသည်။ အိမ်ပေါ်မှာရော၊ မဏ္ဍပ်ထဲမှာပါ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေ၊ ကာလသမီး၊ ကာလသား

တွေက အများအပြား။ ထိုအထဲမှာ ရဲသူလည်း ပါရဲ့။ သို့သော် သူ့အာရုံနှင့်သူ။

အိမ်ခြံနား ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ အံ့ဘုန်း ခမျှာ တစ်ရွာလုံးနှင့်တစ်ယောက်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေရှာပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူ့ဖက်မှာ သူမမှမရပ်လျှင် သူ့ခမျှာ ဘယ်လောက် တောင် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရမလဲ။ ခံစားရရှာမလဲ။

“အစ်ကို ... အစ်ကို အံ့ဘုန်း ... နေဦးလေ”

အခြေအနေတွေ ဆိုးဝါးလွန်းလို့ မရှူနိုင်၊ မရှိုက်နိုင် ဖြစ်နေရသည့် အံ့ဘုန်းမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ကြေကွဲခြင်း၊ နောင်တရခြင်း၊ ယူကျွေးမရဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် လူက ပူထူ လောင်မြိုက်နေရသည်။

သည်စဉ် မထွပ်ထဲမှ ကာလသားတစ်သိုက်ရဲ့ရယ်မော သံကြီးကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားသလို ခံစား လိုက်ရပြီး သူ ကမှူးရှူးထိုးနှင့် ခြံဝိုင်းထဲ၊ အိမ်ဝိုင်းထဲမှ ဖြော့ ထွက်သွားမိပါတော့သည်။

သည်အခါ သူ့နောက်မှ ဘယ်သူတွေ လိုက်လာသလဲ၊ မလာဘူးလဲဆိုတာပင် အံ့ဘုန်း မသိနိုင်တော့ပါလေ။

အခန်း (၂၆)

လရောင်မလင်းတလင်းအောက်မှာ သူ့လျှောက်ပြေးနေ မိတာ ဘယ်အထိ ခရီးပေါက်မှန်းပင် မသိတော့။ စိတ်တွေ တဒက်လွတ်ထွက်သွားပြီး ကမ္ဘာကြီးတောင် ချာချာလည်။ စောက် ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်နေပြီလို့ ခံစားနေရသည်မို့ သိမှတ်မဲ့သည့် မျက် ရည်တွေလည်း ပါးပေါ်မှာ စိုစိုရွှံ့ ... လို့။

သူ သတိရသည့်အခါမှာတော့ သူရောက်နေတာ ရွာပြင် သင်္ချိုင်းနားမှာ။ ရွာနှစ်ရွာကို ဆက်ထားသည့် ကျောက်ချောလမ်း ကြီးက ထီးထီးမားမား။ ထိုလမ်းရဲ့ဘေးမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းက မနီးမဝေး။

နှစ်ရွာလုံးပိုင်သည့် သင်္ချိုင်း။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း

ချွေးတွေရွဲနစ်လို့။

သည်နေရာရောက်တော့မှ သူ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပြီး ပြေးတာ ရပ်မိလိုက်သည်။

ညကလည်း သန်းခေါင်တိုင်တော့မည်။ လကလည်း လဆန်းရက်မို့ လခြမ်းလေးက ဝင်တော့မည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ သတိရနေမိတာ ချစ်ရသူလေးပါပဲ။

လမ်းပေါ်မှ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်ရင်း သူ အကူအညီရှာနေမိပေမယ့် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ သူပြေးစတုန်းက နောက်မှလူတွေ လိုက်လာသည်ဟု ထင်မိပေမယ့် သူက အဝေးကြီး အကြာကြီး ပြေးမိသည်ကြောင့် ယခု သူ့အနားမှာ မည်သူမျှမရှိ။

သူ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရမလား။ ရှေ့သို့ဆက်သွားရမည်လား။ အဘအောင်ရဲ့အိမ်က ဟိုးရွာတောင်ဖျားမှာ။ သူ ပြေးလာမိတာ ကမူးရှူးထိုး၊ ဦးတည်ရာမဲ့မို့ သူရောက်နေတာ မြောက်ဖျား။

သည်စဉ် မလှမ်းမကမ်း သင်္ချိုင်းရှိ ကုက္ကိုပင်အုပ်ကြီးများမှ ငှက်တွေ လန့်ပြီး ပျံကျတာ ရုတ်ရုတ်သံသံ။ ညငှက်တွေရဲ့ အသံကြောင့် သူ တုန်လှုပ်သွား၏။

သို့သော် “ငါ ယောက်ျားပဲ၊ ငါ အခြောက်မဟုတ်ဘူး”

ဟူသည့် စိတ်ကြောင့် သူ ရဲဝံ့စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။

ရွာထဲနဲ့ဟိုဖက်ရွာဆို ဟိုဖက်ရွာက ပိုနီးသွားပြီ။ သူ ကိုယ့်ရွာဖက်သို့ မပြန်တော့ဘဲ တစ်ဖက်ရွာသို့ တည်ငြိမ်စွာပင် ဆက်သွားလိုက်သည်။

တစ်ဖက်ရွာမှာ အိမ်ခြံးတို့ရဲ့ဘကြီးအိမ် ရှိသည်။ ရွာထိပ်မှာ။ သူတို့လည်း ခင်မင်သည်။ ဒီညတော့ ဘကြီးအိမ်မှာ တဲလိုက်မယ်။

အတွေးနှင့်သင်္ချိုင်းဘေးမှ တည်ငြိမ်စွာ ဆက်လျှောက်သွားစဉ် သူ့နားထဲမှ သစ်ရွက်နင်းသံလိုလို၊ လေတိုးသံလိုလိုတွေ ကြားနေရသလို။

တစ္ဆေလား၊ သရဲလား။ အို ... တစ္ဆေ သရဲဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူး။ နာနာဘာဝဆိုတာလည်း လူ့စိတ်က ကြောက်လို့သာ အမျိုးမျိုးတွေ ကြောက်နေတာ။

လကလည်း မဝင့်တဝင့်။ ဘကြီးအိမ်ရောက်အောင်တော့ လင်းကောင်းပါသေးရဲ့။

သင်္ချိုင်းကို ကောင်းကောင်းလွန်လာတော့ တစ်ဖက်ရွာမှ အမူးသမားနှစ်ယောက်ကို ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် လျှောက်လာတာ တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ခါတိုင်းဆို အံ့ဘုန်း ကြောက်မှာပေါ့။

ခုတော့ သူ ယောက်ျားစိတ်အပြည့်ရှိပြီမို့ မကြောက်ပါ။ ကိုယ်ခံ ပညာလည်း သင်ထားသည်လေ။

စိတ်ဓာတ်ကလည်း ရဲမှရဲပဲ။ မင်းလည်း ယောက်ျား၊ ငါလည်း ယောက်ျား။ ဘယ်သူမှ အပိုမပါဘူးကွ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကတည်းကပင် လိုလိုမည်မည် သူ လက်နက်ရှာကြည့်လိုက် သည်။

တစ်ဖက်လူနှစ်ယောက်ကလည်း တောရွာခရီးသွားတွေ ပီပီ လက်ထဲမှာ တုတ်တွေနှင့်။

သူလည်း ရောမ၊ရောက်တော့ ရောမကြီးပေါ့။ လမ်း ဘေးမှာ ပေါပေါများများ တွေ့ရသည့် ထင်းချောင်းတစ်ချောင်း ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထင်းချောင်းက ရိုက်တန်ကောင်း အရွယ်။ အရှည်သုံးတောင်လောက်နှင့် လုံးပတ်က လက်ကောက် ဝတ်လောက်။

တစ်ဖက်မှ နှစ်ယောက်က ...

“ဟေ့ ... ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာ ကောင်လဲ”

“အသားမနာချင် ပါသလောက်ပေးခဲ့၊ ထုတ်၊ ထုတ်”

ဟိန်းဟောက်ခြိမ်းခြောက်ပေမယ့် အံ့ဘုန်းအသွင်က ရဲရဲ ရင့်ရင့်။ သူကိုင်ထားသည့် တုတ်ကို လက်နှစ်ဖက်မှ ကျွမ်းကျင်စွာ

ကိုင်ရင်း ...

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြဗျာ၊ ကျုပ် ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဟား ဟား ဟား ... ဟိုဖက်ရွာက မိခြူးရဲ့အခြောက် ကလေးပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ... အခြောက်ဘဝက ကျွတ်တန်းဝင် သွားပြီလား”

“ဝင်သွားပြီ၊ ကျုပ် အခြောက်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား တို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြဗျာ”

“ဆောရီးပါ မောင်ရာ၊ ဆောရီးပါ၊ မင်းကို လှန့်ကြည့် တာပါ၊ ငါတို့လည်း အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်သွားမလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပေ၊ သွားကြပေတော့”

“မင်းကရော မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှာမနေဘဲ ဘယ်ကို ကြမြန်းမလို့လဲ”

“အခြောက်မနှစ်ယောက် ကျုပ်ကို နှောက်နေလို့ဗျာ၊ ဘကြီးအိမ်မှာ သွားအိပ်မလို့”

“ဪ ... အေး ... အေး၊ ကဲ ... ငါတို့သွားပြီဟေ့”

အမူးသမားနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လက်ပြနေရာမှ သူ ဒီဖက်လှည့်လိုက်တော့ ...

“အမယ်လေး”

အိမ်ခြူးရယ်လေ။ ဝင်တော့မည့် လရောင်အောက်မှာ

လနတ်သမီးလို လင်းဖြာလို့။

“ဘယ်လိုလဲ ... မင်းယောက်ျားကြီးရဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းလည်း မကြောက်၊ အမူးသမားတွေ၊ လူရမ်းကားတွေလည်း မကြောက်ဘဲနဲ့ အိမ်ခြံကျမှ ကြောက်ရသလား”

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်သွားတာပါ။ မိခြူး အစ်ကိုနောက်ကို ဘယ်အချိန်တည်းက လိုက်လာတာလဲ၊ ဒါကြောင့် နားထဲမှာ သစ်ရွက်နင်းသံလိုလို၊ လေတိုသံလိုလိုတွေ ကြားနေမိတာ”

“အစ်ကိုစိတ် ဘယ်လောက်ထိ ရဲရင့်နေပြီလဲလို့ လိုက်ကြည့်တာ”

“ဘယ်နှယ်လဲ ... အခု အိုကေနေပြီ မဟုတ်လား”
ပြောရင်းမှ အတူယှဉ်သွားနေသည့် အိမ်ခြံရံပုခုံးလေးကို သူ့ဆွဲဖက်လိုက်လျှင် ...

“အစ်ကိုနော် ... ပါးတစ်ဖက်အရိုက်ခံခဲ့ရတာ မမှတ်သေးဘူးလား၊ အိမ်ခြံကျက အဆိပ်ပြင်းတယ်”

“အဲဒီအဆိပ်ပြင်းမလေးကို အစ်ကိုက အကောင်လိုက် ဖျံ့ပစ်လိုက်မှာ၊ တကယ် ... တကယ် ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ ညကြီးမင်းကြီး အစ်ကိုနောက်ကို တစ်ယောက်တည်းလိုက်လာကတည်းက မိခြူး အစ်ကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ

အသိသာကြီး”

နှစ်ယောက်အတူ ပခုံးဖက်လျှောက်လာရင်း လဝင်သွားတော့ ဘကြီးရဲ့အိမ်က ရှေ့လက်တစ်ကမ်းမှာ။

“အောင်မယ် ... အစ်ကိုက ဧည့်သည်မို့ မိခြူးက ဂရုစိုက်တာပါနော်”

“ခုမှတော့ ရုက်မနေပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ အစ်ကိုနောက်ကို မိခြူးလိုက်လာကတည်းက ရွာကလူတွေက ယုန်ထင်၊ ကြောင်ထင် ထင်ကြပြီးသား၊ ခိုးရာလိုက်လာတယ်လို့သာ သဘောထားလိုက်ပါတော့ကွာ”

လရောင်မရှိတော့ပြီမို့ ကြယ်ရောင်ခပ်ပျပျအောက်မှာ အမှောင်က ပိန်းလုလု။ အံ့ဘုန်း မိခြူးကို ရင်ချင်းဟပ် ဖက်ပစ်လိုက်ပြီး ပါးနှစ်ပြင်ကို မက်မောစုံမက်စွာ နှစ်မွှေးပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“ကဲ ... ရိုက်ချင်လည်း ရိုက်တော့၊ အစ်ကိုကတော့ မိခြူးကို ချစ်မိလို့ အဝီစိကျမယ်ဆိုလည်း ကျပစေတော့”

“အမယ် ... ဒီလို ရောချလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အစ်ကိုမိဘတွေ၊ အစ်ကိုမိသားစုတွေက မိခြူးနဲ့ ဘယ်သဘောတူမလဲ၊ ကျွန်မက မိန်းမသား ... ရှင့်၊ ခိုးရာလိုက်လို့တော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ရှေးရှေးတုန်းကလိုပဲ သူဌေးသားနဲ့ဆင်းရဲသူမ ညားကြတော့

ကွဲကြ၊ ခွဲကြ။ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်မျိုး မကြုံချင်ပါဘူး။”

“မိခြူးကလည်းကွာ အစ်ကိုကို အခြောက်ဘဝက ယောက်ျားရင်မကြီး ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တာနဲ့တင် မိခြူး ကျေးဇူးက ကြီးပြီးသားပါ။ အစ်ကိုဘဝကို အစ်ကိုပိုင်ပါတယ်။ မိဘက အမွေဖြစ်လည်း အစ်ကိုမှာ အန်တီလေးပေးတဲ့အမွေ ရှိပြီးသားပါ။”

“ပစ္စည်းက အရေးမကြီးပါဘူး၊ လူပဲ အရေးကြီးတာ”

“ဟောဗျာ... လူ အရေးကြီးရင် ဒီမှာလေ လူ၊ ယူပါ... ယူပါ တစာစာနဲ့ အတင်းထိုးပေးနေတဲ့ဥစ္စာ၊ မိခြူးရယ် မင်းလည်း အစ်ကိုကို ချစ်သားနဲ့၊ လူရော၊ ပစ္စည်းရော ဒီမှာ အကုန်လုံး ပါပြီးသား”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ အစ်ကိုနော် ... အညစ်ပတ်ကြီး”

ရှက်ရှက်နှင့် ကောင်မလေး သူ့ကို ထုရိုက်နေတော့ သူ အူမြူးစွာ တဟားဟားရယ်မိတာ အံ့ဘုန်းပိုင်ဆိုသည့် သူပါ။

“အစ်ကိုက ရိုးရိုးပြောတာ၊ ကဲပါ အချစ်ရယ် ... ဘကြီးအိမ်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို လေးစားရဦးမယ်၊ တခြား ဘယ်အိမ်ကို ခိုးပြေးရမလဲ ကြံစမ်းပါဦး”

အိမ်ခြူး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နှုတ်ခမ်းစုရင်း လက်သီးသုတ် နှင့် ထုမိထုရာ ထုနေမိပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ ...

“ဘကြီးတို့ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်ရောက်နေပြီဥစ္စာ၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“ဟာ ... ပွတာပဲ၊ နတ်တို့ဖန် ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့၊ ကဲ ... ချီတက်ကြစို့ အချစ်ရေ၊ မိုးလင်းတော့မယ်၊ တော်ကြာ မအိပ်လိုက်ရဘဲနေမှာ”

အူရွှင်နေသည့် အံ့ဘုန်းကို ထုရင်းနှင့်ပင် ဘကြီးတို့ရဲ့ သုံးပင်အိမ်လေးဆီ ရောက်သွားကြသည်။ တောအိမ်မို့ တံခါးက မည်ကာမတ္တာ။ ဒီလိုပဲ ဖွင့်ဝင်လိုက်ကြပြီး ဘက်ထရီမီးသီးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အိမ်ကလေးက လင်းပျပျ။

အိမ်ခြူး တုန်လှုပ်နေဆဲ သူ ကောင်မလေးကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ချီပြီး ဘကြီးတို့လင်မယားရဲ့အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ဖို့ပြင်လျှင် အိမ်ခြူး သူ့ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးပုံမှာ သနားစဖွယ်။ မျက်ရည်တွေနှင့်လေ။

“အစ်ကိုရယ် အစ်ကိုကို မိခြူး မုန်းတယ်လို့ ထင်မိပေမယ့် သိပ်ချစ်နေမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာကိုမယုံရဲတဲ့ မိန်းမသားဘဝမို့ လက်မထပ်ဖြစ်သေးခင် အတူမနေပါရစေနဲ့နော်၊ မိခြူးကို တကယ်ချစ်ရင် အစ်ကို မိခြူးစကားကို နားထောင်ပါ”

အံ့ဘုန်းတစ်ယောက် အချစ်တွေနှင့် သွေးဆူနေရာမှ
ချစ်သူ၏အရှုံးမီးပိုင်းဟန်လေးကို မရက်စက်ချင်တော့။

ဒီတစ်ခါလည်း သူဟာ ယောက်ျားကောင်းစင်စစ် ကေနံ
ဖြစ်ကြောင်း ချစ်သူကို သက်သေပြခဲ့ရသည့်သူ။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဆူညံစွာရောက်လာကြသည့်
အသံများကြောင့် အံ့ဘုန်းက ဘုရားခန်းရှေ့မှ ခေါင်းထောင်ကြည့်
ပြီး အိမ်ခြံကတော့ ဘကြီးတို့ရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့မှာ လူကြီးသူမတွေအပြင် အံ့ဘုန်းရဲ့မိဘတွေ။
ဦးပိုင်စိုးအသွင်က ဝမ်းသာအားရ။

“မနောကတည်းက လိုက်လာတာ၊ ငါ့သား တကယ့်
ယောက်ျားကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ ချစ်သူအတွက် စွန့်လွှတ်၊ စွန့်စားရဲတဲ့
အပြင် ဘဝကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရဲပြီ၊ ဖေဖေ ဝမ်းသာတယ် သား
ရယ်”

သူ့သားကို အောင်ပွဲပြန်တပ်မတော်သားကြီးကို ကြိုဆို
သလိုမျိုး ဖက်လဲတကင်းနှင့် အားပါးတရ ကြိုဆိုနေတော့ ဒေါ်ဆေ
သီတာ ကိုယ့်ယောက်ျားကို မျက်စောင်းထိုးမိသည်။

“သူများတွေက ရှင်ကို သားမြှောက်ပေးနေတယ် ထင်
ဦးမယ်၊ သားနော် မေမေတို့ကို အကျိုးအကြောင်းလေးတောင်
မပြောခဲ့ဘဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားတာတော့ မကျေနပ်ပါဘူး”

အံ့ဘုန်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကိုယ့်အမေကို ချောရပါ
သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်၊ မိခြူး ပြန်သွားတော့ သားရင်
ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်လို့ပါ၊ သူ့ခမျာ သားရဲ့ပြဿနာတွေ
ကို ခါးစည်းခံခဲ့ရ၊ အနစ်နာခံရရှာတာဆိုတော့”

“ကဲပါ ... မေမေက အလကားပြောတာပါ၊ သား
ခုလို အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်မင်းယောက်ျားကြီး ဖြစ်လာတာ
မြင်ရတာနဲ့တင် အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသား၊ ခွင့်ပြုပြီးသား”

“ကြားတယ်နော် မိခြူး၊ မူမနေနဲ့တော့”
အံ့ဘုန်း... အိမ်ခြံရဲ့ပါးလေးကို လှမ်းညှစ်ရင်း အူမြူး
နေတော့ သူမမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

“ဟို ... မြတ်နိုးကရော အနီတီ”
“အမယ်လေး ... သူ့မှာ ပြိုင်ဖက်မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး

ကခုန်ပြီးတော့တောင် သဘောတူမှာ၊ ကဲပါ ... သားနဲ့သမီးရယ်
... မေမေတို့ သားကို လွမ်းလှပါပြီ၊ နှစ်ယောက်လုံး ပြန်လိုက်ခဲ့
ပါတော့နော်”

၂၉၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒေါ်ဝေသီတာရဲ့တောင်းပန်စကားကို အံ့ဘုန်းက ဝမ်းသာအားရဖြည့်စွက်အကြံပြုသည်မှာ ...

“မေမေ ... ဒီနေ့ ကိုယိုးမြင့်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှာ သားတို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်ခါတည်းဝင်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ရအောင်၊ ဒါမှ ပါမစ်ရမှာ မေမေရဲ့၊ ဒီကောင်မလေးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်မှာတော့ နောက်လမှ ဆောင်ကြတာပေါ့နော်၊ ခမ်းခမ်းနားနားပေါ့”

“ဟယ် ... သားရယ် ဖြစ်ပါ့မလား”

ဒေါ်ဝေသီတာ အားနာနေတုန်း ဒေါ်စံပယ်ဘေးမှ ဝင်ပြောလိုက်တာကြောင့် အားလုံး ရယ်မောစိတ်ချမ်းသာသွားကြရသည်။

“ဖြစ်တယ် ... ဖြစ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရွာထဲက ညားနေကြပြီလို့ သမုတ်နေကြတာ၊ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်၊ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတည်းသာ လက်ထပ်ပြီး ခေါ်သွားလိုက်ပေတော့၊ ဒီဟာလေးကို”

သည်အခါ အံ့ဘုန်းခမျာ အိမ်ခြံလက်ကို မြှောက်ပြီး ခုန်ရင်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေလျှင် သူမကတော့ အရှက်များနှင့် နုနုလေး ဝင်းပပြုံးမြဲနေတော့သည်။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၁၈-၂-၂၀၁၅

၂၀၁၅

ရွှန်လွှဲစင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ

မေသန္တရီမောင်

မမိသောမိုး မအေးသောဆောင်း မနွေးသောနေ့

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကိုပိုင်စိုးဝေ

မိုးစက်ပွင့်

ကိုကိုချစ်တဲ့ မျက်ဝန်းညို

အလင်းသစ်

ကြင်နာပါမယ် တစ်သက်လုံး

ခေတ်ပျိုဖြူ

ဒိုင်းမ

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ဤမှန်သောသစ္စာကြောင့်